

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
VARŞOVA'DA
HUZUR**

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Viyana karlar altındaydı. Sessizce süzülen iri beyaz taneler, Kohlmarkt Caddesi'nin kaldırım kenarlarına sıkışmış buz parçacıklarını örtüyordu. Koyu ve gri renkli binalar daha bir kasvetli görünüyordu. Bordo renkli Rolls Royce buz üstünde hafifçe kayarak Graben Caddesi'nin köşesine yakın 24 numaranın önünde durdu. Burası vitrini buğulanmış eski püskü bir dükkândı. Üstünde gotik harflerle yazılmış "Antiken Handler" ibaresi okunan bir tabelası vardı. Prens Malko Linge, Elko Krizantem'in kapıyı açmasını beklemeden yere atladı ve dükkâna olan birkaç metrelik mesafeyi koşarak geçti. Gaga biçimli kapı, tokmağını itti. Kapalıydı. Bunun üzerine defalarca vitrin camına vurdu. Bir dakika sonra buğulu camı elinin tersiyle silen Julius Zydowski'nin korkudan ürkmüş çehresi belirdi. Yaşlı antikacı hemen kapıyı araladı. Dazlak kafalı, sansar suratlı, sarımtrak benizli, sipsivri burunlu, fıldır fıldır dönen kestane rengi gözlü, kısa boylu bir adamdı.

— Giriniz, Ihre Hoheit* Giriniz, hava çok soğuk, dedi.

Kelimeler ağzından zorlukla dökülüyordu.

— Geciktiniz, Ihre Hoheit, diye belirtti

Türkçesi
E. BÜYÜKİNAL

Dizgi: Gümüş Röpredüksiyon/Filmi Ruşen Grafik
İç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

* Soylu Altesleri

çekinerek.

Liezen'den gelmesi, kar yüzünden normal şartlara nazaran iki saat fazla sürmüştü. Gerçekte bir saatlik yoldu. Julius Zydovski'nin bir telefonu üzerine doğruca Viyana'ya koşmuştu. Yaşlı antikacı Alteslerini ilgilendirebilecek değerde önemli bir parça göstermek istediğini söylemişti.

Bu haber üzerine de Malko'ya yalnızca Rolls Royce'una atlamak kalmıştı...

Julius Zydowski, CIA Bölge Şefliği'nin "bir dediğini iki etmeyen" muhbirlerinden birisiydi. Polonyalı bir yahudi ve siyasi mülteci olan Julius bazen çok değerli bilgiler aktarırdı. Bu sıkıcı iş gezisini renklendirmeyi düşünen Malko, Grâfin* Thala von Wisberg'i akşam yemeğine davet etmiş ve yabancı olmadığını kadının parlak teninin sıcaklığından yararlanmayı düşünmüştü. Üstelik, Thala'nın bu işlere uygun geçerli bir nedeni de vardı: Çocuklarının artık bir yabancı gibi gördükleri kocası zamanını sadece av partilerinde geçiriyordu ve kadın doyumsuzluk içinde kıvranıyordu.

Malko, yaşlı antikacıda uzun süre oyalanmamayı diledi içinden.

— Gelmeniz büyük bir incelik, Ihre Höheit! Büyük bir nezaket, onca işinizin arasında...

Yaşlı antikacı, XVII. yüzyıl stili ahşap oyma koca bir atın çevresini dolaşırken Malko'ya oldukça ürkek bir bakış fırlattı. Boynu öne çıkık, sırtı kamburlaşmış hareketleri canlı tavırla tedirgin edilmiş bir hayvana benziyordu.

Biçimi bozulmuş elleri, rengi sararmış ve

* Kontes

buruşmuş eski bir parşömen kâğıdını andırıyordu. Tıpkı dükkanındaki eşyalar gibi antikalar dünyasına aitmiş izlenimi uyandırmaktaydı. Dükkânda garip bir koku vardı. Sanki, kir, toz, kömür karıştırılıp havaya savrulmuştu. Julius Zydowski, Malko'ya alışılmıştan daha çekingen ve ürkek göründü.

— Pekâlâ, ne haberler var, Herr Zydowski? diye omzunun üstünden sordu Avusturyalı.

— Ach! Polonya'dan harika şeyler getirttim.

Malko'nun kendisinden hiçbir şey almamasına karşın Julius ona her zaman çok özel bir müşterisiymiş gibi davranıyordu. Bu da merasimin bir başka parçasıydı.

Çerçevelerdeki resimler yaşlı antikacının bağlanabileceği tek ailesi gibiydiler. I. Dünya Savaşı'ndan kalma radyo sık sık tükürür gibi çıkardığı sesler arasına biraz da olsa müzik katıyordu. Kömür sobası dükkândaki en eski antika parçaydı. Borularının tıkanıklığı ise felaket derecedeydi...

I

Kızıl sarı renkli bir kedi, at tepmişe benzeyen bir paçavra üzerine kıvrılmış uyuyordu.

Antikacı eğildi ve bir masanın altında orta boy sigaralık büyüklüğünde eski gazete parçalarına sarılmış bir kutu aldı. Büyük bir sevgiyle okşar gibi paketi açtı ve parlak madeni bir yüzey ortaya koydu. Kapağına yahudilere özgü bazı gravürler işlenmiş, dikdörtgen gümüş bir kutuydu. Julius Zydovski içindekileri göstermek istemesine kapağı araladı.

— Bu nedir? diye merakla sordu Malko.

Julius'un gizemli havasından ve içini kaplayan garip neşeden etkilenmişti.

Antikacı, madeni kapağı biçimsiz parmak-

larıyla okşadı ve heyecanla sulanan gözlerini Malko'ya çevirdi.

— Ein Vunder!* XI. yüzyıldan kalma Tuğralı bir kutu. Dünya üzerinde bir eşi daha yok.

Julius Zydowski, Doğu ülkelerinden ve özellikle Polonya'dan getirilen kıymetli eser kaçakçılığının başıydı. Yüzlerce eşsiz eser bu küçük dükkânından transit geçmişti.

Aracılardan oluşan bir şebeke ilginç parçalar hakkında bilgi gönderiyordu. Julius'un habercileri piyasadan en güçlü yabancı paraları topluyorlar ve eserleri diplomatik dokunulmazlıklarından yararlanan diplomatlar vasıtasıyla ülke dışına çıkarıyorlardı. Tabii bu hizmetlerinin karşılığı da stok yapılan dövizlerden ödeniyordu.

Eğer Julius'un aracılardan biri ihtiyatsızlık yapmasaydı, CIA'nın bu kaçakçılıktan asla haberi olmayacaktı. Varşova'da yeni görevli diplomat-ajan türünden bir genç, Langley Havaalanı'nda valizinde XVII. Yüzyıla ait ikonalarla yakalanmıştı.

Kimseye sezdirmeden temas kurulduğunda, Julius Zydowski teklifi oldukça anlayışla karşılamıştı... Faal bir muhbir olarak çalışmamasına karşın, kısa süreli suskunluklar 'ardından CIA'ya gönderdiği bazı bilgiler örgütünü yine de hoşnut kılıyordu Bunlar genellikle rüşvetçilerin isim ve adreslerinden ibaret bilgilerdi. Alçakgönüllü CIA da bunların karşılığını Julius'a ödüyordu.

— Bu kutu nereden geldi?

Antikacının kırışık yüz hatları ruhundan kopan bir heyecanla aydınlandı.

- Otuz beş yıldır kayıptı. Daha sonraları

Auschwitz'deki fırınlarda yanan din adamları tarafından Krakov'da bir yahudi mahallesinde toprağın derinliklerine gömülmüştü. Bir tesa-düf eseri bulundu. Tanrının sayesinde... Tanrı hepimizi kötülüklerden korusun! Kutuyu gelecek yıl Kudüs'teki Büyük Haham'a kendim götüreceğim. Yeri orasıdır.

Kutuyu kapadı ve Malko'ya duvarı başıyla gösteren bir işaret yaptı.

— Bu da eşsiz ve dünyada değer biçilemeyen bir parçadır.

Normal insan boyunda koca bir heykel duvarın karşısına konulmuştu. Canlı renklerle boyanmış ve yuvarlak yüzlü şaşkın bir Rusa benziyordu. Antikacı gözleri parıldayarak yanına yaklaştı.

— Bir Nuremberg Bakiresi, diye açıkladı. XV. yüzyıl sonuna ait. Hep kendi kendime Polonya'nın nasıl böyle bir değerden yoksun kaldığını sormuştum. Bakın.

Heykeli severcesine parmaklarıyla okşadı ve tahta abide Malko'nun şaşkın bakışları arasında içini gösterircesine ikiye ayrıldı, içi oyuktu. Her iki kanat menteşeler çevresinde kapı gibi açılıp kapanıyordu, iç yüzeyleri sivri uçlu çelik çivilerle kaplanmıştı.

Julius Zydowski gülümsedi.

— Bana öyle geliyor ki o devirde ahlaksız kadınları içine sokup kanatları yavaşça üzerlerine kapatırlarmış. Çarpıcı bir ölüm şekli. O zamanlar Kilise'nin hiç şakası yokmuş. Bunlardan şimdi yeryüzünde sadece birkaç tane kaldı. Böyle bir tanesi 500.000 dolardan daha fazla eder.

Herhalde Nuremberg Bakiresi'ni geçirmek için acayip irilikte diplomatik bir valiz

gerekmişti. Ya da bütün gümrükçüler kördü...

Malko kol saatine bir gözattı. isa'nın çarmıha gerilişinden bu yana gelişen dini sanatın evrelerini dinlememeye karar verdi. Kontes von Wisberg'in kışkırtıcı ve tahrik edici hayali Nuremberg Bakire'sinin heykeli ile çakıştı.

— Herr Zydovski, sanırım çok özel şeylerden söz etmek için beni çağırmıştınız...

Antikacı başını kaldırdı.

— Ah, evet! Beni tanırıyorsunuz, değil mi, Ihre Hoheit? Size hep ilginç şeylerden söz etmişimdir...

Bu uyarıyla cesaretlenen Malko:

— Hepsi aynı önemde değildi, dedi.

Julius Zydowski rahatlayarak gülümsedi.

— Kleine Fische, gute Fische*... Ama bugünkü büyük bir balık!.. (Alnı gülünç bir biçimde kırıştı). Yalnız bir şey var, Ihre Hoheit. Bu gece gelebilir misiniz?

— Hiç olmazsa ne olduğu hakkında bir ipucu verin, diye meraklandı Malko.

Gecesini boş yere berbat etmek istemiyordu.

Julius Zydovski kısa bir tereddüt geçirdi, sonra masaya yöneldi.

— Pekâlâ. Fakat şu an için gerçekten fazla zamanım yok. Tekrar gelmeniz gerekecek.

Çekmeceyi açtı, bir gazete çıkardı ve masanın üstüne yaydı. Malko üzerine eğildi.

Bu, Zycie' Warszawy adlı Varşova'nın en büyük tirajlı günlük gazetesinin geçen haftaki nüshasıydı. Julius Zydovski üzerine abandı ve ilk sayfayı çevirerek paragrafları okumaya başladı.

* Küçük balık iyi balıktır (Yahudi atasözü)

Malko merakla antikacıyı inceliyordu. Polonya gazetelerinin okunmasını dinlemek insanı neşelendirmekten ziyade uyuklamaya zorluyordu.

— Sizi ilgilendiren nedir? diye sordu Malko.

Yaşlı Julius başını kaldırdı. Neşesi bir anda sönmüştü. Birbirlerine paralel iki çizgi gibi duran dudakları büzüldü ve herşeye rağmen kestane rengi gözlerinde soluk bir ışıltı parıldadı...

— Sizi de eğlendirecek bir şeyler, Ihre Hoheit, dedi yumuşak bir sesle. Bu gazeteyi özellikle sizin için getirttim. Lehçe biliyor musunuz?

Lehçe fazla bilmiyordu ve bu dil tıpkı bir insan aksırmasını hatırlatıyordu Malko'ya. Yeryüzünde yalnız ünsüz harfleri ihtiva eden ender bir dil grubundandı.

— Okuduklarınızı anlayabiliyorum, dedi yine de Malko.

Yaşlıca sayılabilecek bir adamın fotoğrafı üç sütunu kaplamıştı. Malko fotoğraf altını okudu. Roman Ziolk, yazar ve mimardı ve Varşova'daki ayaklanmanın lideriydi. Şimdiyse Yurttaşlık Hareketlerini Koruma Cemiyeti başkanı olarak çalışıyordu. "Yazarlar Sendikası'nın Yüz Karası" diye başlık atmıştı Zycie Warszawy. Malko hızla satırları okudu. Roman Ziolk, Polonya Anayasası'nın değişmesini isteyen bir kuruluşun başına getirilmişti.

Gomulka'mn ortadan kaldırılmasıyla her altı ayda bir karşıt bir grup oluşturuluyor ve anında SB tarafından ezilerek yok ediliyordu. SB bu konuda fazla hassas görünüyordu. Malko Roman Ziolk'in çalışmaları hakkında bilgi sahibiydi. Kamuoyu da onunla yakından

ilgileniyordu. Polonya Gizli Polis servisi bile bu adamla uğraşmakta güçlük çekiyordu. Roman Ziolk bir zamanlar Almanlara karşı olan direnişini temsil ediyordu. Onun durumunda olan bir kişinin her zaman bazı şeyleri ya da şahısları yerinden sarsma şansı vardı.

Julius Zydowski acı bir gülücükle:

— En az altmış yaşında olmalı. Onu ilk tanıdığım da otuzunda bile yoktu, dedi.

— Onu tanıyor musunuz?

Yaşlı yahudi gülünç bir şekilde sitem etti.

— Tabii! ikimiz de direniş hareketinde beraberdik.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Julius Zydowski'nin geçmişi hiç de tozpembe değildi. Kuşkusuz tüm yahudiler gibi sarı bir yıldız taşımış ve Naziler'in insanlık dışı davranışlarına maruz kalmıştı. Almanlar Varşova'da yaşadığı "küçük getto"yu 20 Mayıs 1943'de hallaç pamuğu gibi atmışlar ve Julius kimsenin açıklayamadığı nedenlerden dolayı Varşova'da kalarak ölümden kıl payı kurtulmuştu.

Bir anlık boşluktan istifade eden Malko bakışlarını gazeteden ayırdı.

— Bu haberde ilginç ve şaşırtıcı olan nedir?

Julius Zydowski bu soruyu bekler gibiydi. İçtenlik dolu bir sesle cevapladı:

— 1942 yılının bir şubat günüydü. Roman Ziolk tanıdığım bir kişiye isimlerden oluşan bir liste önermişti. Armia Krajowa'daki Polonya direniş örgütünün tüm sorumlularını kaplayan bir liste.

— Neden dolayı? diye sordu Malko.

ihthiyar antikacının gözbebekleri kısılmıştı.

— Gestapo'ya vermek için, dedi kısık bir

sesle. Fazla bir şey istemiyordu. Adambaşı 2000 ziloti. On kilo yağ parası.

Malko şüphe dolu dinliyordu.

— Ama neden? Roman Ziolk Polonya direnişçilerinin lideri değil miydi?

Julius kanaatkar bir ifadeyle sözlerini doğruladı.

— Kesinlikle. Ama listesinde "tüm" direnişçilerin adlarını belirtmemişti. Yalnızca AK'dakileri, yani komünist olmayanları.

Sanki aşırı itiraflarda bulunmuş gibi bir an durup merakla Malko'nun suratına baktı. Avusturyalı gazetenin sayfalarını parmakları arasında ezerek, endişe dolu bir halde sözlerinin devamını bekliyordu. Julius Zydowski neyin peşinde olabilirdi?

Zydowski hiçbir neşe göstermeden tekrar gülümsedi.

— Bulamadınız değil mi, Ihre Hoheit? Tahmin edemediniz değil mi? Ziolk bir komünistti. Uluslararası Kominform'un yarattığı bir "köstebek" idi.

Malko parmağını gazetenin başyazısı üzerine koydu.

— Ama şimdi Sovyetlere karşı...

Julius Zydowski merhamet dileyen bakışlarını Malko'ya çevirdi.

— Bu tip bir insan kolay kolay değişmez, Ihre Hoheit. Moskova yakınlarında Puşkinko'daki Parti'nin özel okulu Komintern'de yetişmiştir.

Antikacı Malko'ya yaklaştı ve güven dolu bir sesle sordu:

— Ihre Hoheit, Fareli Köyün Kavalcısı adlı öyküyü hatırlıyor musunuz? Hameln'in fareleri müziğin sularına gömüldüler. Müziği öylesi-

ne seviyorlardı ki, içgüdülerinin sesini asla dinlemediler...

Malko'nun şüphelerinden kurtulmadığını sezen yaşlı antikacı, başını ondan yana çevirerek bir parça daha yaklaştı.

— Size anlattığım her şeyi doğrulayabilecek bir kişiyi tanık olarak gösterebilirim. Şu anda Varşova'da. Elinde kanıtlar var...

Aniden ir kildi.

— Artık gitmeniz gerek, Ihre Hoheit. Birini bekliyorum. Genç bir kız, dedi mahcup bir aç gözlülükle...

Oldukça iyi tasarlanmıştı.

— Öykünüzün sonunu bana ne zaman anlatacaksınız? diye sordu Malko.

Yaşlı Julius saygılı bir davranışla, Avusturyalıyı Grabenstrasse'ye açılan küçük bir kapıya doğru iteledi.

— Bu gece, Ihre Hoheit, dedi antikacı. Bana telefon edin. Saat sekizden sonra ne zaman isterseniz...

Kapıyı açtı ve içeri dolan buz gibi hava akımının etkisiyle kendisini toparlayarak:

— Güle güle Soylu Altesleri dedi.

Malko kendisini yaşlı binanın çevresini dolanan geçitte buldu. Kar yağışı daha da artmıştı, ama insana tatlı bir zevk veriyordu. Üzeri karlarla iyice örtülmüş RoUs Royce'una kavuşmak için yüz metre kadar koşmak zorunda kaldı.

Elko arabanın kaloriferini çalışır durumda bırakmıştı. Malko arka koltuğa yerleşti ve beraberinde getirdiği gazeteyi dizleri üzerine koydu •

İnsanı meraklandıran bir öyküydü. Ama Julius Zydowski'om anlatmasını beklerse asla

gerçeği öğrenemezdi.

— Nereye gidiyoruz Sayın Altesleri? diye sordu Elkö.

Malko kol saatine baktı.

— Kontes von Wisberg'in evine, Elko. Ben oradayken, siz de eşyalarımı Sacher'e bırakmaya gidersiniz.

**

Julius Zydowski beyaz gömleğini çıkardı, elini çıplak kafasında gezdirdi ve saatine bakarak sobasını karıştırmaya seğirtti. Henüz daha birkaç dakikası vardı. Yığınla duran dergiler arasından bir Penthouse çekti ve sayfalarını karıştırıp tahrik edici bir pozisyonda duran bir kadın resmine baktı. Sayfanın kenarı kırışmış ve bükülmüştü. Çünkü bu antikacının neşe kaynağı olan bir resimdi. Egzotik hayallerini frenlemekte oldukça istikrarlıydı, çünkü her şeyine hitap edebilecek açık saçık bir porno dergiyi satın almak ateş pahasıydı. Penthouse'la yaklaşık iki yıldır idare ediyordu... i" •

Antikacı sobanın yanına sokuldu ve kürkler üzerine diz çökmüş genç kızın resmine bakıp hayallere daldı.

Gözlerini kaldırdı. Dükkânın kapısına vu* ruluyordu. Hemen elindeki dergiyi diğer paçavraların arasına sıkıştırdı ve dazlak kafasında elini gezdirerek bir sürü ıvır zıvırın arasından ışıkları yakmadan geçti. Kapının sürgüsünü açtı. Önemli müşterilerine karşı takındığı yılışık sırtışını yüzüne yaydırarak doğruldu. Ama gülüşü bir anda suratında dondu kaldı.

Eşikteki gölgeler Kızıl Elga'ya ait değildi. Karşısında ikiz gibi birbirine benzeyen, tanıma-

dığı iki erkek dikilmekteydi.

Şapkalı ve sert yüz hatlarıyla hiçbir duygu ifadesi yansıtmıyorlardı. Gri paltoları ucuzluktan alınmış gibi üzerlerinde sırtıyordu. Uzun boylusunun kulakları kesikti ve basık alnı geniş kenarlı yeşil şapkasının altında kaybolmuştu. Julius Zydowski yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Yıllardır sürdürdüğü kaçak yaşamı, altıncı hissini tehlikeleri önceden sezecek denli kuvvetlendirmişti. Ama karşı koyacak zamanı olamadı. Uzun boylu iri yapılı adam bir hamlede kendisini içeri itti. Aynı anda diğeri de dükkâna girip kapıyı kilitlemişti. Julius Zydowski Karpatlar'dan gelme sandığa ellerini dayayarak kekeleydi:

— Sayın beyler, sayın beyler...

Kulakları kesik adam eğildi ve adi bir gülümseyişle sırtarak Lehçe:

— Varşova'dan haberler getirdik, przekupiony* ,"dedi.

Antikacı midesine yumruk yemiş gibikasıldı.

— Varşova mı!.. Anlayamıyorum, Meine Herren. Dükkân artık kapandı. Yarın gelmeniz gerek.

iki adam kısa süren bir sessizlik içinde bakışlarını suratında sabitleştirdiler. Kesik kulaklı olanı gömleğinin yakasına yapıştı ve onu dükkânın arkalarına doğru sürükledi. Julius Zydowski mobilyaların kenarlarına tutunuyor, kesik kesik çığlıklar atıyor, ümitsiz bir debelenme içinde kurtulmaya çalışıyordu.

— Meine Herren, Meine Herren!

Saldırganın yumruğu Julius Zydowski'yi heykelin yanındaki duvara savurdu. İki saldır-

* Satılmış hain

gan elleri paltolarının ceplerinde, donuk bir ifadeyle antikacıyı seyrediyorlardı. Julius Zydovski soluk almakta güçlük çekiyordu. Bu olay geçmişte Varşova gettosunda yaşanan feci bir anıyı natırlatmıştı. Oradakilerin paltoları deridendi ve ayaklarında çizme vardı, ama bakışları aynıydı... Julius'un nabızı dakikada 150'ye yükselmişti. Aptalca bir havaya bürünmeye yeltendi.

— Anlayamıyorum, diye tekrarladı. Biraz kibar olsanız...

Kulakları kesik adam masaya yaklaşıp ağır bir kutuyu elinden bıraktı. Julius Zydovski ayak parmaklarının sızısını dindirmek için olduğu yerde zıpladı. Kulakları kesik adam tekrar gömleğinin yakasına yapıştı ve sırtından duvara yasladı.

— Enayi rolü oynamayı bırak, dedi Lehçe. İstenileni bize söyle de çekip gidelim.

— Fakat istediğiniz nedir?

Julius ne istediklerini çok iyi biliyordu, ama onu yıllar önce bilinçaltının derinliklerine gömmüştü. Korkusu gözlerinden pkunuyordu.

— Bir isim, dedi adam gevşemesine izin vermeden. Hepsi hepsi. Var şova'da bir adres ve küçük bir isim. Sonra her şey düzelecek. Ve sen de neden bahsettiğimizi biliyorsun.

Julius Zydovski suskun kaldı. Ayak parmaklarının acısını bile duymuyordu. Kendisini koy vermemeliydi. Bir mucize bekliyordu.

— Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, diye Lehçe tekrarladı.

Sadırgan tek söz etmeden boğazına sarıldı ve duvara sıkıştırdı. Antikacının sırtı Nuremberg Bakiresi'nin heykeline dokununcaya kadar itti. Julius Zydovski çaresizce kurtulma-

nm yollarını arıyordu.

— Dikkat! diye uyardı. Bu parça çok değerlidir.

Heykelin kanatları açıldı ve içindeki sivri uçlu çelik parçaları solgun ışıktaki garip parıltılar yayıyordu. Kulakları kesik adam antikacıyı gırtlığından yakaladı.

— Pekâlâ konuş, przekupiony?

Julius Zydowski dilinin ucuna geleni söylemekten son anda vazgeçti ve tükürüğünü yuttu. Korkudan beyni boşalmıştı. Kesik kulaklının emredici sesi dükkânda çınladı:

— Heykelin içine gir!

Antikacı yerinden kıpırdamadı. Adam antikacıyı itti.

— Sanki tıpatıp senin için yapılmış, diye iğrenç bir sesle sırttı ikinci adam. Pekâlâ, bize istenilene söylemeyecek misin?

Julius sivri uçlu çelik parçalarına baktı ve utkundu. Blöf yapıyor olmalıydılar.

— Hiçbir şey bilmiyorum, diye mırıldandı.

Adam kayıtsız bir ifadeyle heykeli sağ kandan yavaşça kapatmaya başladı. Sivri uçlar Julius'un yüzünü çizip kanattıklarında, antikacı dehşet içinde irkildi. Uçlardan biri şimdiden gözünün altına girip korkunç bir şekilde canını yakmıştı.

— Hâlâ inat edecek misin?

— MeineHer...

Julius'un itirazı acı dolu bir haykırış arasında boğuldu. Adam heykelin sağ kısmına abanmıştı. Elli kadar sivri uç antikacının vücudunu deldi. Parmakları kenetlenen celladı bastırmasına devam ediyordu. Julius'un iniltileri, üzerine kapanan ahşap tabutunun içinde ümitsiz hırıltılara dönüştü.

— Hey, dur! diye bağırdı diğeri.

Zydowski'yi öldürmek istemiyordu. En azından şimdi...

Birden heykelin içinden boğuk bir mekanizma sesi işitildi, iki adamın kanatları tutmak istemelerine karşın, mekanizma kendiliğinden çalışmış ve kapaklar kilitlenmişti. Julius'un haykırışları tizleşmiş, iniltileri dayanılmaz hale gelmişti.

— Aaaahh!

Bu, Nuremberg Bakiresi'nin içinden duyulan son çığlıktı. Yüreği ve beyni sivri uçlarla delik deşik olan antikacı can çekişmekteydi, iki adam birbirlerine baktılar. Bitkinleşmişlerdi. Antikacı artık asla konuşamayacaktı. Nuremberg Bakiresi'nin tahta kenarlarından kanlar sızıp döşemeye damlamaktaydı.

—Pislik.

Kesik kulaklı adam olayın önem ve ciddiyetini hesaplamakla meşguldü. Aniden bir gıcırta duyuldu ve Nuremberg Bakiresi'nin kapakları yerinden oynayarak açılmaya başladı. Otomatik mekanizma tekrar çalışmaya başlamıştı... Şapşallaşan adamlar karşılarında kan gölcüğünde yüzen şekilsiz bir et yığını buldular. Ölüyü kızıl bir mumyaya çeviren düzinelerce yaradan kanlar fişkırmaktaydı. Ağzı açıktı, bir gözü çukurundan fırlamış, diğeriye sabit kalmıştı.

Klak!

Kapaklar birbirinden ayrılmış ve mekanizma durmuştu. Bakire tekrar kullanılmaya hazırdu. İlk olarak kesik kulaklı adam soğukkanlılığını topladı. Hiçbir etkilenme belirtisi göstermeden eğildi ve parmağına antikacının kanını buladı. Sonra heykelin yanındaki duvara bir şeyler

yazmaya başladı.

Arkadaşı sessizce kendisini izliyordu, işini bitirdiğinde sordu:

— Etrafı arıyor muyuz?

Diğeri başını salladı.

— Hayır, sırası değil. Burada bir şey bulaçığımızı sanmıyorum.

Adamlar eldivenlerini çıkarmamıştı. Ardiye tarafındaki küçük kapıya yöneldiler. Kapıyı açtıklarında buz gibi bir hava akımı içeri doldu. Ufak tefek olanı önden dışarı çıktı. Kar yağışı hâlâ devam ediyordu.

II. BÖLÜM

—Komm hier diye çağırdı Grâfin Thala von Wisberg'inboğuk sesi.

Beyazlara bürünmüş Malko oda hizmetçisinin önünden geçti ve baştan aşağı mavi kadife ile kaplanmış odaya girdi. Üzerlerinde dikkatleri çekecek ihtişamda kocaman şamdanların bulunduğu duvar rengine uygun lake kaplı iki geniş masanın dışında odada başka mobilya yoktu. Kırkına merdiven dayamış Grâfin Thala von Wisberg uyanık olduğu zamanlar elektrik ışığına tahammül edemiyordu. Kontes yatağa uzanmış, telefonla konuşuyordu. Siyah elbisenin içindeki ince vücudu baştan çıkarıcıydı. Malko kadının elini soylu bir nezaketle öpmek için eğildiğinde ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Onun kadar kibar ve zarif bir kadın böyle giyinmem eliydi. Bu giysi kontesin küçük göğüslerini gözler önüne seren ve biçimli kalçalarını ortaya koyan siyah dantelli bir gecelikten başka bir şey değildi.

— Hürmetler, kontes!

Malko parfüm kokan parmakların ucuna eğildi ve dudaklarını değdirir gibi yaptı. Grâfin ahizeyi kürklü yatak örtüsünün üzerine bıraktı ve sıcak bir gülümseyişle Avusturyalıya dönerek:

— Geciktin! dedi. Şöyle otur. Bende New-York'taki bankacımla konuşuyordum... Biraz-

dan bitirir seninle ilgilenirim.

Malko yatağın öbür kenarına ilişmek için döndü. Genç kadının büyüleyici omuzlarına ve kollarına hayran hayran bakıyordu. Göz altındaki ve boynunun kenarlarındaki kırışıklıklar olmasa, hiç kimse yirmi beşinden fazla gösteriyor diyemezdi. İş tartışması yaparken bile seyredenleri ipnotize edebiliyordu.

— Sell.Buy.Keep.*

Thala von Wisberg tekdüze bıktırıcı sözcükleri şehvetli sesiyle birbiri ardına sıralıyor ve önünde duran defterdeki her ismin karşısına altın dolma kalemle bazı sayılar işaretliyordu. Uç,beş,on derken böylece dakikalar su gibi aktı. Malko sabırsızlanmaya başlamıştı. Grâfin'in omzu üzerinden küçük deftere bir göz attı.

Malko bastıramadığı duygularının esiri olarak elini kadının kalçasına koydu ve sırtına doğru ilerleyen kavisli naylonun üzerinden okşamaya başladı. Bu davranışı Grâfin'i pek şaşırtmamış gibiydi. Parmakları danteli sıyrarak yukarılara uzandı. Bu arada Thala kılı bile kıpırdamadan Gulf Oil Şirketi'nin 300 hisse senedini birden satıvermişti...

Malko bu kayıtsızlıktan cesaret bularak geceliğin eteğini karın düzlüğünü ortaya koyarsasına sıyırdı.

Malko'yu keşfettiği güzelliklerle başbaşa bırakmak için muzipçe sırtıp, biraz kıpırdanarak döndü, ama telefon görüşmesini kesmedi. Avusturyalı bankacının sesini işitecek denli ahizeye yakınlaşmıştı. Kadının çıplak sırtına döndü, okşadı, sonra parmaklarını omuzlarına

* Satın. Satın alın. Saklayın

doğru kaydırıp naylon sutyeninden taşan göğsünün ucunu hafifçe sıktı.

Bu kez Grâfin sıkıcı konuşmasını bırakarak döndü ve sırtarak sanki daha şiddetli sıkmasını ima eden egzotik bir bakış fırlattı. Sertleşen göğüs uçları damarlarında dolaşan kanı hızlandırmıştı.

Güç kazanan Malko genç kadının karşısına uzandı, böylece göğüslerini daha rahat avuçlama fırsatı buldu. Yuvarlak ve sert kalçası midesinin üzerine yaslandı. Bu şekilde birkaç dakika kıpırdamadan kaldılar. Malko içinden Grâfin'in bilmezlikten gelemeyeceği bazı duygu kabarcıklarının büyüdüğünü hissediyordu.

Bununla birlikte genç kadın borsa üzerine gevezelikleri bırakmaya hevesli görünmüyordu. Ama kalçalarının titremesine daha fazla dayanamayan Avusturyalı, Grâfin'in üzerindeki geceliği sıyrarak göğüslerini tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı.

Genç kadın baygın bir hırıltı saldı ve ardından not defterine birkaç, rakam daha işaretledi. Meşguliyeti yüzünden arkasında kayan yabancı cismi farkedemedi. Birden aynı sıcak cismin aralanmış bacaklarının arasına dalmaya çalıştığını anlayarak irkildi. Öyle ki, az kalsın ne yaptığını unuttuyordu. Kibarca, ama hoşnutsuzluğunu belli etmek amacıyla sessizce döndü. Kendini savunmak istercesine eliyle Malko'yu durdurdu ve daha ileri gitmesini önledi.

Sol elini kullanmıştı çünkü sağ elinde kalem vardı. Fakat alışkanlığı erkeği durdurma düşüncesine galip geldi ve avuçladığı organını sıkarak görevini yapmaya başladı. Malko eğilip ve aralanan dudaklarını Grâfin'in boynundaki

en hoşlandığı çukura değdirdi. Temas Thala'yı yerinden sıçrattı. Malko'nun sarılmasını kolaylaştırmak ve arzuladığını yapması için sırtını biraz daha kamburlaştırdı. Malko sol kolunu genç kadının beline dolayarak güçlü bir hareketle abandı.

Thala von Wisberg kurtulmaya yeltendi, ama çok geç kalmıştı. Malko bir hamlede içine girdi ve karşı koyamayacağı bir şekilde temposunu hızlandırdı. Tek vücut olmak istercesine genç kadına sahip oluyordu.

Bankacıyla süren tatsız konuşma aniden kesilmişti.

Ağzı açık kalan Grafın midesine yumruk yemiş gibi sersemlemişti. Sağ eliyle uyuşukça ve keyifsizce Malko'yu kendinden uzaklaştırmaya çabaladı. Avusturyalı ise Grafın'ın kalçalarına bütün gücüyle bastırdı ve avuçlarını göğüslerine kapayarak şehvetle kendinden geçti.

— Alo, Alo...

Ahizenin karşı tarafından meraklı bir ses yükseliyordu. Grafın nefesini toparladı ve normale dönen bir ses tonuyla:

— Özür dilerim Helmut, odada bir hizmetçi vardı, diye açıkladı. Uşakların önünde kişisel konularda konuşmaktan hep nefret etmişimdir.

— Anlıyorum, diye doğruladı hattın öbür ucundaki ses.

Grafın yüzünü döndürerek biraz şaşkınlık, biraz hiddet dolu olarak Malko'yu süzdü. Akli iyice dağıldığından gittikçe bozulan bir yazıyla not almasını sürdürüyordu.

Birdenbire telefonun alıcısı elinden düştü ve kısa bir çığlık attı.

Aynı anda hattın öbür tarafındaki ses endişeyle bağırdı:

— Thala! Thala! Neler oluyor?

Malko ise eşlik eden kadının ritmik kasılmaları karşısında yalnızca doyumunu düşünüyordu. Grafın, yüzünü çarşafıya gömüp göğüsleri titreyerek orgazmın doyumsuz zevkine kendini bıraktı ve neden sonra toparlanarak telefona döndü.

Sesi şehvetten dolayı hâlâ heyecanlıydı.

— Oh, özür dilerim Helmut! Birden bir ağrı saplandı, birkaç zamandır mideme böyle sıkıntılar saplanıyor. Dehşet verici, ama şu anda sakinleştim.

Malko yavaşça tekrar kıpırdandı. Ama Grafın usulca kendinden uzaklaştırdı ve siyah geceliğini kalçalarının üzerine örttü. Ardından bir sigara yaktı. Malko da kendisine eşlik etti. Daha sakin bir yazıyla notlarına devam etmeye başlamıştı.

Bu kez iş görüşmesinin sonuna yaklaşmıştı.

Ahizeyi yerine koyduğunda bir kahkaha patlattı.

— Ne zaman bankacıma telefon etmeyi istesem hep gelmeni düşlemişimdir. Neyse, Alexandra nasıl?

— Çok iyi, diye cevapladı Malko. Ya kocanız?

Kontes eliyle umursamadığını belirten bir hareket yaptı.

— Şu anda Wyoming'de olmalı. Ayı avlamak peşinde koşuyordur. Bu gece Viyana'da kalacak mısın?

— Bu biraz da size bağlı.

Thala gülümsedi ve bir dizini bükerek sırtüstü uzandı.

— İlk kez olarak bu tür aşk yapıyorum. Acaba bankacım bir şeyden şüphelenmiş midir

diye kendime sorup duruyorum.

— Ne önemi var, dedi Malko. yalnızca bankacınız o kadar.

Kontes mükemmel bir saflık numarasıyla gülümsedi.

— Aynı zamanda da aşığımdır, şekerim! Paramı öyle herkese emanet edecek kadar aklı-mı şaşırmadım...

Ayağa kalktı, terliklerini ayaklarına geçirdi ve Malko'yu süzdü. Geceliği sadece yarı beline kadar örtüyordu. Terlikler sanki ayak parmak-larını daha da uzatmıştı, harika görünüyordu.

— Böyle kalmamı ister misin? diye alaycı bir sesle sordu genç kadın. Eğer istemezsen dul bir kadın, ya da bayan öğretmen gibi de giyinebili-rim. Paris'ten çok güzel çoraplar geldi, şekerim. Senin için getirttim.

— Yalnızca benim için mi?

Kontes gülümsedi.

— Diyelim ki, onlardan ilk yararlanacak sensin. Anlaştık mı?

— Dullara karşı her zaman zaafim vardır, diye itiraf etti Malko.

— Acıktım, dedi Grâfin. Drei Husaren'e gi-delim.

— Güzel, dedi Malko. Yerlerimizi ayırta-yım. Beni iyi tanırlar. Bu arada siz de hazırla-nırsınız. "

ihthiyar Julius Zydowski ile buluşmaktan vazgeçmesi imkânsızdı.

— Yer ayırtmak mı? Yoksa diğer sevgiline gelmeyeceğini mi bildireceksin?

Kontesin Macar ırkına özgü gölgeler parıl-dayan gözleri siyah kehribar rengine dönüş-müştü. Göğüsleri Malko'nun on santim yanma sokuldu ve sert yüz hatlarıyla suratına baktı.

Malko derin bir iç çekti.

— Dinleyiniz Thala, bir bayan ile rande-vum yok ama bir erkekle var. iş için.

Macar kadın alayla sırıttı.

— O zaman, ona telefon et! Daha geç bir saatte görmeye geleceğini söyle. Yemekten sonra.

Malko kısa bir kararsızlık geçirdi. Mesleği ile duygularını birbirine karıştırmayı hiç sevmezdi. Özellikle Viyana gibi casusların ini olan bir kentte. Fakat volkan gibi ateşli Thala hiçbir geçerli özrü kabul etmeyecek kadar hiddetlenmişti ve Malko'nun Sacher otelinin bir odasında tek başına uyumaya da hiç niyeti yoktu. Yaşlı antikacıyı telefonla aramakla hiçbir şey yitirmezdi. Tedbirli olmak için de Julius'un adını kullanmamaya karar verdi. Thala çekmecelerini karıştırırken telefona uzandı ve Zydowski'nin numarasını çevirdi.

Meşguldü. Bir dakika kadar bekleyip tekrar çevirdi. Bir, iki, üç, beş derken defalarca tek-rarladı. Sonuç hep aynıydı. Kızarak arızayı aradı. Birkaç dakika sonra cevap verdiler. Antikacının telefonu bozuk görünüyordu.

Midesi bulanarak ahizeyi yerine koydu. Çok garipti. Thala muntazam bacaklarına örme çoraplarını geçirirken kendisini izliyordu. Gri saten jartiyerini yerin'e taktı.

— Ne oldu?

— Anlamıyorum, dedi Malko. Numarası hep meşgul sinyali veriyor.

— Rezil! diye patladı genç kadın. Beni de-lirtmek istiyorsun. Atlatmak için hep benim evimin numarasını çevirdin.

— Hayır, dedi Malko. Aptallıklara ayıracak zamanım yok. Oraya gitmek zorundayım.

Benzer ortamlarda rastlanan sihirli bir kuraldı bu. Hiçbir gariplik nedeni araştırılmadan kendi haline bırakılmazdı. Gerçekten de basit bir arıza olabilirdi. Ya da başka ve önemli bir sebep.

Thala çoraplarıyla uğraşmayı bitirdi, üzerine bir gece elbisesi oturttu ve parfüm dökündükten sonra göğüslerini ortaya koyan siyah jarse elbiseyi üzerinde düzeltti.

— Beni beğeniyor musun?

Aralarında barış imzalandığını düşünen Malko, Thala'nın yanına sokuldu ve giysisini yarı beline kadar sıyırdı. Parmaklarını naylon iç çamaşırının üzerinde gezdirdi.

— Çok hoşuma gidiyorsunuz, diye açıkladı.

Kuru bir hareketle Thala von Wisberg kalçasında gezinen parmakları itti.

— Pekâlâ, bu gece o restoranda senin yerine başka bir aşığımla olsaydım rahatsızlık duymaz mıydın? diye iğneledi Thala.

Tekrar başlamıştı! Malko içinden CIA'ya lanet savurdu. Julius CIA Bölge Şefliği'ne küçük bilgiler sızdırıp karşılığında ucuz ücret olan bir ajandı ve durumundan şikâyet edip sızlanmasına hiç gerek yoktu. Öte yanda Thala von Wisberg, Tuna'nın batısındaki en pahalı ve şatafatlı orospuydu.

Genç kadını omuzlarından yakaladı ve direnmesine rağmen hırsıyla sarstı.

— Eğer direnmeye devam ederseniz şuracıkta ırzınıza geçerim ve tek başıma yemeğe giderim. Ama benim gibi sakın bir gece düşünüyorsanız birlikte gideriz. Yalnızca yolda biraz durup görmek istediğim adama uğrayacağım.

Kara gözlerdeki ışıltı yarı yarıya azalmıştı.

— O kadını görmek istiyorum.

— Onu göreceksin! dedi boş bulunan Malko.

— Güzel, diye kabul etti Thala.

*
**

İçerden hiçbir ışık huzmesi sızılmıyordu. Malko içeriyi görmeye çabalayarak kapının camlı yüzeyini defalarca yumrukladı. Sonra koşarak Rolls Royce'a döndü. Malko tekrar yanına iliştiğinde Thala'nın gözleri kızgınlıkla parıldıyordu.

— Beni gerçekten deli edeceksin! Sıkı sıkı kapanmış bir dükkânda ne işimiz var? Beni buradan çabuk götür.

Malko saçlarına yapışmış karları silkeledi. Canı sıkılmıştı.

Tekrar arabadan indi ve genç kadını bileğinden çekiştirerek Rolls Royce'dan uzaklaştırdı. Thala ayak bileklerine kadar karlara gömülüp bata çıka ilerliyordu.

— Ayakkabılarım! diye gürledi.

— Çıkart onları, dedi Malko.

Kadınlara nazik davranmanın da bir sınırı vardı. Büyük adımlarla yürüyerek dükkânın öteki girişine döndü. Thala sövüyor ve itirazlar yağdırıp kolunu kurtarmaya çalışıyordu. Tam bu esnada Malko Julius Zydoovski'nin dükkânının arka kapısının aralık olduğunu anladı. Aniden durdu.

Yaşlı antikacının ne kadar ihtiyatlı biri olduğunu bildiğinden bu durum çok tuhafına gitmişti. Birkaç saniye içinde Thala von Wisberg saldırgan havasına tekrar kavuşmuştu.

— Neler oluyor?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Beni burada bekleyiniz.

•—Ah, hayır!

Bir sıçrayışta kolunu kurtardı ve yarı açık kapıya ilerleyip içeri daldı. Malko durdurmak için arkasından seğirttiğinde genç kadının tüyler ürpertici çılgılığı ile olduğu yere çakıldı. Hışımla içeriye koştu. Thala von Wisberg gözleri yuvalarından fırlamış, yüz hatları donmuş, ağzı açık, odanın ortasında kalakalmıştı.

Malko biraz daha ilerledi ve hareketsiz kaldı. Ardına kadar açık Nuremberg Bakiresi tam karşısında duruyordu. Julius Zydovski sanki onları bekler gibiydi ama tek bir farkla: Yüzlerce yara darbesi altında iki büklüm bir et yığını olmuştu. Cehenneme özgü bir ifadenin yerleştiği suratu, gerçeküstü bir maske taşıyor gibiydi. Döşemeye sızan kanlar Bakire'nin etrafında küçük bir dere oluşturmuştu. Malko yaklaştı ve antikacının kırışık alnına dokundu. Derisi hâlâ ılıktı. Telefonla arayıp düşüremediği zaman belki de hâlâ yaşıyordu...

— Polis, diye mırıldandı Thala. Polise haber vermemiz gerek.

Malko genç kadını kolundan tutup çekti.

— Gelin!

Grâfin hiç itiraz etmeden, denileni yaptı. Geçerlerken Malko duvara yazılmış altı harflik bir kelime farketti: NEKAMA. Altında beceriksizce çizilmiş yahudi sembolü Davud'un yıldızı vardı.

Avusturyalı kapıyı itti ve birkaç adımda Rolls Royce'a döndüler. Arabanın içinde bile Thala von Wisberg sinir krizleri geçirmeye devam ediyordu. Malko şoförü ayıran bölmeyi açarak Elke Krizantem'e:

— Julius Zydovski'nin ziyaretçileri varmış,

dedi. Adam ölmüş. Doğruca Drei Husaren'e gidiyoruz. Daha sonra eşyalarımı Sacher'e taşıyız.

Rolls Royce kar fırtınası içinde ağır ağır yola koyuldu. Malko genç kadının başını omzuna yasladı.

— Sanırım birkaç gün daha Viyana'da kalmam gerekecek.

. Gece iyi başlamıştı doğrusu. Julius Zydovski'yi böylesine hunharca ve garip bir şekilde kim öldürmek isteyebilirdi? Ve neden?

Thala von Wisberg bir sigara yaktı. Artık polis kelimesini de ağzına almıyordu. Bazı şeyleri anlamıştı. Bakışı Malko'nun üzerinde sabitleşti. Değişmiş gibiydi.

— Beni korkutuyorsun, diye kendi kendine söylendi.

III. BÖLÜM

Kurier gazetesinin ilk sayfasında altı sütunu kaplayan manşet şöyleydi, "Teuflischer Mord im Wien".* Gazete CIA Viyana Bölge Şefi Hank Bower'ın çalışma masasının üzerine yayılmıştı. Hank kara renkli purosunun ucunu ağzında çiğneyerek ağır ağır okuyordu. Uzun boylu, enerjik yapılı, oldukça esmer ve ketum bir adamdı. Kendi geleceği için büyük bir güven kaynağı olan çok zengin bir kadınla evliydi. Malko Tuna nehrini seyrediyordu. ABD elçiliğine ilave olarak kullanılan bu kısım Radetzky Caddesi'nin başlangıcında modern görünümlü bir yapının sekizinci katındaydı.

Hank Bover nihayet gazeteden başım kaldırdı ve purosunu ağzından çıkarmadan:

— Profesyoneillerin işi, diye belirtti.

Kurier'in ilk sayfasının tamamı antikacının katledilmesine ayrılmıştı.

Avusturya basınının yorumuna göre Julius Zydowski savaş suçlularının izini süren bir israil komandosunu tarafından ortadan kaldırılmıştı. Sebep olaraksa Varşova'da yahudi gettosunda sürdüğü yaşam gösteriliyordu. İbranicede NEKAMA sözcüğü intikamı, Davud'un yıldızi ise cinayeti simgeliyordu.

Malko bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Kar

* Viyana'da şeytanca cinayet

tekrar başlayacaktı. Önsüzleri garip bir sıkıntı yaratıyordu..

— Julius Zydowski'nin gerçekten israililerce ortadan kaldırıldığına inanıyor musunuz? diye sordu.

Hank Bower dudaklarının arasından koca bir duman savurdu, gazeteyi katladı ve üç dosya çıkardı. Bunlar Langley, Varşova ve Moskova bölgelerine aitti.

— Olabilir de, olmayabilir de.

— Ya dün bana anlattığı hikâyeye? Doğrulanabilir misiniz? Dosyasında neler var?

Malko, CIA bölge şefinin çıkardığı üç dosyanın yanında duran Julius Zydowski'nin gri kaplı dosyasına baktı. CIA'nın tüm muhbirleri hakkında tutulmuş bilgi dosyaları vardı... Bower dosyayı açtı ve dikkatle sayfalarını çevirdi. Malko gelmeden önce de bir kez incelemişti.

— Almanların da doğrulamalarına göre 1941 yılından 1943 yılı ocak ayına kadar Julius Zydowski gettoda serbestçe çıkmasına izin veren bir kimlik kartına hak kazanmış. Ayrıca, Piviak sokağında bulunan Gestapo'nun IV D bürosunda korumaya alman kişiler listesinde de adı bulunmuş.

— israililerin onu bulmakta bunca gecikmeleri tuhaf! diye dikkat çekti Malko. Otuz üç yıl. Üstelik Julius'un saklanmamasına rağmen...

Hank Bower kaşlarını çatarak Malko'yu süzdü.

— Biliyorum, diye homurdandı. Ben de kendi kendime başka bir neden olup olmadığını soruyorum.

— Roman Ziolk ile bağlantılı mı? Amerikalı yavaşça başını kaldırdı.

— Hayır, Langley'den, Varşova'dan, Moskova'dan sorduğum. Sonuç hep olumsuz. Ziolk'in izine 1941 mayısından sonra rastlıyoruz. Eski bir mimarlık fakültesi öğrencisi, iyi haber alan kaynaklara göre okulu bırakmış ve Londra'da sürgünde bulunan Polonya hükümetinden emir alan anti-komünist Polonya gizli ordusuna, Armia Krajowa'ya katılmış. Örgütün basamaklarını süratle yükselmiş ve anti-Alman kuvvetlerinin koordinatörlerinden biri olmuş. Gwardia Ludowa ve Lublin'deki Özgürlük Komitesi'nin bağımsızlığını isteyen komünistlerle de özel ilişkileri olmamış. Bir mucize eseri Almanlardan kurtulmuş. Gestapo tarafından başını getirene 100 000 ziloti ödül konmuş.

— Ya Sovyetler açısından?

— "Bir şey yok gibi. Kominform'da ve Polonya direnişçilerinin belgelerinde bir izine rastlamadık. Aksine, Roman Ziolk birçok kere komünistlerin AK ile işbirliği yapmaları için girişimlerde bulunmuş. Zamanını boş yere harcasabile...

— Örnek alınacak davranış, diye mırıldandı Malko.

— 1 Ağustos 1944'de Varşova ayaklanması patlak verdiğinde, diye devam etti Amerikalı, Roman Ziolk de önderlerin biri olarak ön saflardaydı. Hâlâ yaşayan ve bunu doğrulayabilecek çok sayıda tanık var. 14 Eylül'e kadar çarpışmış, hem de çok zor şartlarda. Çeteleri Almanlar tarafından yok edilme tehdidiyle karşılaştığında, Vistule ırmağını geçmiş ve Ruslardan yardım istemeye koşmuş. Ruslar reddetmişler ve Varşova'ya geri dönmesini engellemişler. Ancak 17 Kasım 1945'de Kızıl

Ordu Varşova'ya girdiğinde geri dönebilmiş.

— Sonra?

— 1970 yılına kadar kayda değer bir şey yok, diye itiraf etti CIA bölge şefi. Bu tarihten sonra, bağımsız Polonya çalışmalarında görevler almasıyla dikkati çekti. Anti-Sovyet bildirelere imzasını attı. Stalcilerin tasfiyelerine karşı çıktı. Anayasanın gözden geçirilmesini savunan "120'ler bildirisi"ne imzasını atanların başında geliyordu. Birçok kez Gierk* tarafından evinde zorunlu ikâmete tabii tutuldu. Fakat uzun süreli gözetim altında bulunduramıyorlardı. Direnişin ulusal bir efsanesi olmuştu, hayatta kalan son direnişçilerdendi. Bir tarih parçasıydı...

Malko duyduğu her kelimeyi kaydediyordu. Birkaç kar tanesi cama çarptı ve hemen eridi. Bürodaki sıcaklık bayıltıcıydı.

— Onu suskunluğundan vazgeçiren ne oldu? diye sordu.

— Tam olarak bilinmiyor, diye itiraf etti Hank Bower. Ama Varşova Bölge Şefliği'nden aldığımız istihbarata göre çevresinde geniş bir ilgi alanı oluşmuş, en koyu Stalciler bile onu kabul etmiş görünüyorlar. Şimdiye kadar yüzü aşkın kişi bildirdesini imzaladı. Ama öyle görünüyor ki, başkaldırmaya cesaret edemeyecek kadar pasif olan yüzlerce kişiden de destekleyici mektuplar alıyor. Bütün bu gelişmeleri yakından izlediğimizi size hatırlatmama gerek yok sanırım. Harekete geçecek duruma gelir gelmez...

— Tıpkı 1956'da Macaristan'da olduğu gibi, diye mırıldandı Malko.

•pOPU'nun Genel Sekreteri!

— 1956'dan beri çok şeyler değişti, diye söylendi. Olayları analiz eden uzmanlarımıza göre Roman Ziolk gibi kişiler bazı kavramları yerinden sarsabilecek güçte insanlardır. Polonya'nın ekonomik durumu kötü sayılır. Yetkililer halka karşı daha sert önlemler alma yoluna gidemezler. Dahası onun gibi bir adamın dokunulmazlığı da vardır.

— Dileyelim de başına herhangi bir kaza gelmesin.

Hank Bower Malko'yu süzdü:

— Böyle bir olay Batı dünyası tarafından büyük bir tepki görür.

— Peki, İsraililer ile Polonyalılar bu işe karışmadılar diyelim, o halde Julius Zydowski'yi kim öldürdü? diye sordu Malko.

Hank Bower purosunun izmaritini kül tablasında ezdi.

— Sanat eserleri kaçakçılığı işinde çalıştığı araçlarından biridir belki de. ödeme konusunda aralarında anlaşmazlık çıkmış olmalı. Bu konudaki suç ortaklarından birini Varşova'da sorguya çekirttim. Mesleği bırakmış eski bir papazdı.

Malko pencerenin pervazlarında aşılmaz ve bembeyaz bir duvar gibi yükselen kar tanelerine bakıyordu.

— Julius Zydowski bana Roman Ziolk kokusundan bahsettikten hemen sonra öldürüldü, Üedi.

Hank Bower sinsice sırıttı.

— Doğulu dostlarımıza hak ettiklerinden daha fazla değer vermemeliyiz. Ama geniş çaplı bir araştırmaya girişmeniz benim de hoşuma gider. Ben de Avusturya polisinin hazırlayacağı dosyayı ele geçirmeye bakacağım.

— Bir saat içinde întercontinental'de biriyle buluşacağım, dedi Malko.

Asansörle aşağıya inerken beyni bir saniye bile durmamıştı. Çok garip bir öykü ile karşı karşıyaydı. Elko Krizantem Rolls Royce'da beklemekteydi. Tuna nehri kıyısından buz gibi bir esinti yayılıyordu.

— Johannes Caddesi'ne gidiyoruz, dedi Malko. întercontinental'e.

*

**

Adam kadehini ağır ağır parmakları arasında çeviriyordu. Yüz hatları kaba, saçları biraz dökülmüştü, ama canlı gözlerinden zekâ fıski- rıyordu. Elli yaşlarında, sportmen yapılı idi. Mossad'ın* Viyana'daki işbirlikçilerinden birisiydi.

— Her şeyi denetim altında tutamıyoruz, diye mırıldandı adam. Ama sanırım bu tür bir operasyondan bahsedildiğini işitmişim...

— WisenthaPin yerini araştırdınız mı? diye sordu Malko.

— Hiçbir şey yoktu. Eğer bir şeyler olsaydı mutlaka ismini değiştirirdi.

— Başka bir şey yok muydu?

— Oh, diye belirtti Mossad'ın adamı, Julius Zydowski asla bir aziz değildi. Almanlarla işbirliği yapmış olabilir, ama Varşova'da sağ kalabilmesi için bu da yeterli değildi. Hangi değerli hizmetlerde bulunmuş olduğunu kim bilebilir ki? Bunları bize söyleyebilecek olan herkes öldü.

— Size tekrar teşekkür ederim, dedi Malko.

Bu kez hem mutlu hem de hayal kırıklığına

* israil Haberalma örgütü

uğramış hissediyordu kendisini. Julius Zydovski memnun olmayan ortakları tarafından öldürülmüş olabilir. Sorularını yönelttiği dostu yerinden kalktı. Birbirleriyle el sıkıştılar ve adam dönen kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Fakat Malko pek aşama katetmiş sayılmazdı. Mekanik hareketlerle tekrar Rolls Royce'una döndü. Kar fırtınası iki katına çıkmıştı.

— Julius'un dükkânına gidiyoruz, dedi Krizantem'e.

Rolls Royce salyangoz hızıyla yola koyuldu. Yoğun tipiden on metre ilerisi görünmüyordu. Bütün arabalar farlarını yakmışlardı. Viyana kış şartları altında inliyordu. Malko arabadan indi ve cam gibi buzda tepetaklak olmaktan son anda kurtuldu.

Polis dükkânının vitrininin arkasına bir tabela asmıştı.

Geschlossen!* Kesin bir ifade tarzıydı bu ve Julius Zydovski'nin de hiç mirasçısı yoktu.

*

**

Hank Bower her zamanki anlaşılmaz tavırlarıyla kararmaya yüz tutmuş purosunu çiğnemekteydi. Bürosunda süren boğucu sıcak nedeniyle gömleğinin kollarını sıvamıştı. Mossad'ın ajanı ile yaptığı konuşmayı aktaran Malko'yu ilgiyle dinliyordu. Sonra gülümsedi.

— Bu zaman zarfında ben bir parça ilerledim, diye belirtti, iki ya da üç ilginç şey yakaladım.

— Ah, dedi Malko. Neler?

— Bana Julius Zydovski'nin Tuğralı kutuyu Kudüs'e götürmek niyetinde olduğunu

* Kapalı

söylemişsiniz, değil mi?'

— Bana anlattıklarını aktardım, diye doğruladı Malko.

— Güzel. Yalnız Georges May er adlı bir kişi bazı açıklamalarda bulunacağım diye kendi isteğiyle polise başvurdu. New York'taki Guggenheim Müzesi'nin bir temsilcisi. Julius Zydovski kutuyu ona satmış ve 5000 dolara yakında bir kapora almış...

Malko'nun zihninde bir şimşek çaktı ve Kudüs'e kadar uzandı...

— Julius eski bir üçkağıtçıydı, diye dikkat çekti Malko. Bu beni pek şaşırtmadı, ama ölüm sebebini de açıklığa kavuşturamaz.

— Haklısınız, dedi Hank Bower. Yalnız başka bir şey daha var. Şu Nuremberg Bakiresi'ni hatırladınız mı? Sanıldığı gibi beş yüz yıllık bir eser değil, sadece beş ay önce yapılmış... Polis uzmanları bu konuda son derece kesin* deliller bulduklarını söylüyorlar. Yetenekli taklitçiler tarafından Polonya'da imal edilmiş. Taklitçiler de daha önce sözünü ettiğim meslekten ayrılmış papaz tarafından idare ediliyormuş. Tahmin ederim, Julius bu tür sahtekârlıkları gelenek haline getirmişti. Doğu menşeli getirilen eserlerin %80'i böyle taklitlerden oluşuyor... Belki de ölüm sebebini bu yoldan aydınlayabiliriz.

Malko şaşkınlık dolu bir merakla dinliyordu.

— Haklı olabilirsiniz, diye doğruladı. Çok ilginç...

— En güzel haberi size sakladım, dedi Hank Bower keyiflenircesine. Julius size Gestapo'nun eline verilen bir listeden söz etmişti. Aiûñija Krajovva'nın liderlerini taşıyan liste.

İddiasına göre de, Roman Ziolk komünistler hesabına çalışıyordu. Komünist olmayanları temizlemek için.

— Öyle söylemişti, dedi Malko.

— Dinleyin, Pullach'da Gehlen* ajanlarıyla uzun bir görüşme yaptım. Polonya Hükümeti Genel Sekreterliği'nden bazı bilgiler toplamışlar. Ayrıca Gestapo belgelerini de taramışlar. Ünlü listeyi de orada bulmuşlar. Tam 27 kişinin adı varmış. Liste Varşova'daki Gestapo'nun eline kimin sayesinde geçmiş, biliyor musunuz?

Malko cevabını çoktan bildiğini sanıyordu.

— Julius mu?

— Doğru! Julius Zydovski'nin ta kendisi! Gestapo'nun muhberi ve Wehrmacht'ın bilgi kaynağı... Hiç de fena değil, değil mi? Varşova'daki SD, Berlin'den bazı açıklayıcı bilgiler istedi. Çünkü sevgili Julius çok para istiyordu. Size anlattığı gibi 2000 değil, kelle başına 20.000 ziloti fiyat biçmişti. Berlin sonunda kabul etti. Listenin karşılığında istediği para yatırılmıştı. Fakat Polonya Direniş Örgütü'nde sert bir ihanet rüzgârı esmiş ve yalnızca listedeki isimlerden beşi tutuklanıp kurşuna dizilmişti.

— Roman Ziolk listede yok muydu?

— Almanlar adını zaten biliyorlardı. Varşova'da yalnız başına gizlendi Sanıyorum ki, hikayemiz burada kesiliyor...

Malko tüm varsayımının yıkıldığını hissediyordu.

— Ya sizin iddianız nedir? diye sordu S AS.

* Alman Gizli Servisleri

Julius'un bana bu öyküyü eğlenip hoşça vakit geçirmek için anlatmadığına eminim.

Hank Bower başını salladı.

— Size katılıyorum. Benim düşüncemse bunların devamı: Julius her zaman iki taraflı çalıştı. Küçük kaçakçılık dümenini sürdürebilmek için SB'nin himayesine ihtiyacı vardı. Roman Ziolk'in faaliyetleri SB'yi tedirgin ediyordu. Birden Julius aracılığıyla bize yanlış bilgiler sızdırıp "zehirlemek" düşüncesi akıllarına geldi. "Bilgi kaynağını saptırma" konusunda seçilmiş çok iyi bir yöntem... Böylece kendi muhbirlerimizden biri vasıtasıyla bizi Roman Ziolk'in hain olduğuna inandıracaklardı...

— Evet, gerçekten de, diye kıpırdandı Malko.

Hank Bower'in mantıksal zincirinde inşa ettiği varsayımına söylenecek bir şey kalmamıştı. Kendi samimi inancı dışında itiraz edilecek bir kusuru yoktu.

— Yine de polis raporlarını alabilir miyim? diye sordu SAS.

Amerikalı bir öncekinden daha heybetli bir puro yaktı.

— Sekreterimiz sizin için bir fotokopisini hazırlar. Tabii, ortalık yerlerde bırakmamamız gerektiğini söylememe hacet yoktur sanırım. Polis dosyasının elimizde olduğunu kimse bilmiyor... Yarın bir ara uğrayın, dedi Malko'ya. Julius'un yerine kimi geçireceğimizi tasarlamamız gerek.

*

**

— Hey, Malko!

SAS, Hank Bower'in bürosundan ayrılır

ayrılmaz duyduğu sese döndü. Kırmızı beneklerle kaplı hayvani suratlı ve bira düşkünlüğünden sarkan mideli bir adam üzerine koşturuyordu.

Bir gergedanı bile öldürebilecek ağırlıktaki eliyle indirdiği tokat, neredeyse Malko'nun sırtını çökertip duvara savuracaktı.

— Nefesinizi toparlayabildiğinize göre söyleyin bakalım Ned, dedi Malko, saklambaç oyunlarınız nasıl gidiyor?

— Kötü, diye iç çekti, Ned. Şu Şirket'in yeni başkanı olan pislik bizi emekliye ayırmayı düşünüyor. Şirket'e on sekiz yılımı harcadıktan sonra öyle zor geliyor ki. Ama ona göre biz eskiler pahalıya maloluyormuşuz ve yatırılanlar bir işe yaramıyormuş. Yıl sonunda kapı dışarı atılıyorum. Bundan sonra gidip Mafia'ya hizmet vermek istiyor insan.

— Eminim onlar değerinizi anlarlar, dedi Malko. Eh, Tom nasıl?

Tom ve Ned, teknik bölümün en mükemmel "sır çözücü" elemanlarıydı. Ömürlerini CIA'nın kalın duvarları arkasına karşıt örgütler tarafından yerleştirilmiş mikrofon devrelerini bulup çıkartmak uğruna harcamışlardı. Bir yerden başka bir yere yolları düştüğünde, içleri elektronik malzemeler ve şüpheli duvarları delmekte kullanılan özel matkaplarla dolu iki iri valizi yanlarından ayırmazlardı. Malko onların yeteneklerine Langley'de ve diğer birçok görevde tanık olmuştu.

— Tom da iyi sayılmaz, dedi Ned. O da benim gibi postalanmak üzere.

— Geliyor muydunuz, gidiyor muydunuz?

— Gidiyorduk, dedi Ned, ama bu güzel kentte geçirecek bir günümüz daha var. Ama

bu kar fırtınası insanda neşe bırakmıyor.

Birden Malko'nun aklına bir fikir geldi.

— Hey, kafeteryada size bir konyak ikram edebilirim, diye ilk adımını attı.

IV. BÖLÜM

Malko rahat olduğunu göstermeye çalışıyor, Ned'in olağanüstü iri altın bileziğini sevecence okşamalarını süzüyordu. Artık konuyu değiştirmenin tam sırasıydı.

— Polonya'ya gittiniz mi? diye sordu.

Burnu konyağın içine dalan Ned birkaç saniye düşündü. Malko Almanca olarak garsondan Gaston de Lagrange şişesini masada bırakmasını istemişti.

— Evet, geçen sene.

— İlginç eğlenceler var mıydı?

Amerikalı kayıtsız bir tavır takındı.

— Oh, alışıldık şeyler! Polonyalılar da Sovyetler gibi mikrofonla dinlemeye pek meraklılar. Aradaki tek fark, zaman zaman bizim ülkemizin mallarını da kullanıyorlar! Elçiliğin odasına bir tane yerleştirmişlerdi. Nasıl başarılıklarını asla öğrenemedik. Büyükelçi çok kızmıştı. Neyse bölge şefliğinin bütün teşkilatı değiştirildi zaten. Ciddi önem taşıyan konuların tartışıldığı özel bir "güvenlik odası" kuruldu. Elektronik bir barikat sayesinde dinlemeleri anında engelliyoruz. Ultrasonik sesler kullanıyoruz. Böylece sızmaları önleyebiliyoruz. Ama bize çok pahalıya, 100.000 dolardan fazlaya patladı. Bu yüzden her yerde kullanmıyoruz... (Malko'ya bakarak gülümsedi.) Artık elektronik aletlerle mi ilgileniyorsunuz?

— Belli olmaz, dedi Malko. Bazı şeyleri kanıtlamak istiyorum. Söyler misiniz, bir odadaki mikrofonları bulabilmeniz için ne kadar zaman lazım? Fazla büyükçe değil, altı metreye beş metre yaklaşık olarak...

Ned konyağını bitirmekle meşguldü. Bu devirdiği üçüncü kadehti ve kendisini kuş gibi hafif hissediyordu. Mutlu ve gevrek bir kahkaha patlattı. Gaston de Lagrange şişesini gözucuyla süzüp bir kez daha doldurdu. Malko'nun gerçekten yaşamdan zevk almasını bildiğini düşünüyordu.

— Şatonuz'un "meraklı kulaklarca" dinlendiğini mi sanıyorsunuz? Eğer oraya başlasam en az bir yılımı alır... Karımı bile yanıma getirmem gerekebilir.

Malko gülümseyerek başını salladı.

— Hayır, şatomdan bahsetmiyorum. Burada, Viyana'da bir yer. Bir odayı kaç saatte kontrol edebilirsiniz?

— Bir, bilemediniz iki saatte. Ama bölge şefliğinden yazılı bir görev emri almak isterim, diye belirtti Ned. Kural böyle.

— Anlıyorum, dedi Malko. Peki izinsiz yaparsanız ne gibi bir tehlikesi olabilir?

Ned içgüdüsel olarak kıpırdandı.

— Kovulmak...

— Zaten yıl sonunda kapı dışarı olacaksınız, dedi yumuşak bir sesle Malko. Bu da en fazla üç haftanız kalmış demektir, değil mi?

Ned konyak kadehini bıraktı ve bakışlarını üzerinde sabitleştirdi.

— Ağzınızdaki şu baklayı çıkarsanız artık!

Üzerine gitmenin tam zamanıydı.

— Ned, şaka etmiyorum, dedi Malko. Garip bir olay üzerindeki varsayımımı doğrulamak

istiyorum. Özel bir mülke ziyaret sorumluluğunu Hank Bower asla üzerine almaz. Emir de çıkartmaz. Onu iyi tanırırsınız. Hareket Dairemizin onayını ben de almak isterdim, ama bu kentten ayrılmak üzeresiniz ve bu iş için tekrar sizi geri çağırma olanağını bulamayabilirim...

Ned afallamış gibi suratına bakıyordu.

— En azından "temiz" bir iş mi?

Malko'nun kamaşan gözleri yıldırımlar saçıyordu.

— Ned!

— Oh, biliyorsunuz, bu günlerde insanı sersemletecek kadar anlaşılmaz olaylarla karşılaşabiliyorsunuz, diye kendini savundu Amerikalı. Eski Adalet bakanımızın şu an kodeste olduğunu da düşünürsek...

— Olağanüstü temiz bir iş, diye doğruladı Malko. Ve bu belki de hepimize büyük başarı sağlayacak bir harekâtın başlangıcı olabilir...

— öyle de olsa, bana biraz ters gibi geliyor...

— Dinleyiniz Ned, dedi Malko, eğer bana bu küçük hizmeti yaparsanız karşılığında ben de size bir hizmette bulunacağım. Kendisinden ne beklediğinizi anlayacak kadar iyi ingilizce konuşan mükemmel bir kızla bir gece geçireceksiniz...

Adamın bakışları ısl ısl yandı.

— Gerçek mi?

— Yemin ederim.

Kontes von Wisberg'in sevişme delisi bir oda hizmetçisi vardı. En azından bu işe yarardı...

— Vay canına! diye kıpırdandı. Ned. Şirket de istediği kadar bizi kovmayı kafasına taksın. Ama bunun sizin için olduğunu bilmeliler...

Nerede bu »allanın belası ev?

*

**

Kar fırtınası bir an bile dinmemişti. Gece bastırınca üç metre ötesi zor görülüyordu* Ama Malko'nun yapmayı düşündüğü şey için mükemmel bir ortamdı.

Amerikalı kendisini arka koltuğa bıraktı ve homurdandı:

— ilk defa bir Rolls Royce'a biniyorum.

— Dileyelim.son olmasın,diyetakıldı Malko. Gerekli her şeyi aldınız mı?

— Hafif araç gereçler, diye düzeltti Ned, ama iş görür... Çok uzak mı?

Bir saat kadar önce Elko Krizantem polisin dükkana astığı mühürleri gizlice sökmeye gitmişti. Ned'i ürkütmeye gerek yoktu. Viyana polisi birkaç günden önce Julius Zydovski'nin dükkânına bakmıyaya dönmezdi. Emma, Thala'nın hizmetçisi parfüm kokularına bulanıp Amerikalı erkeğini bekliyor, Thala ise Malko ile azgın bir gece geçirmenin hazırlıklarını tamamlıyordu.

Graben Caddesi'ne kadar hiç konuşmadılar. Hâlâ Gaston de Lagrange'ın etkisinde olan Ned geçirmelerini sürdürüyordu. Rolls Royce dükkânın arka sokağa açılan kapısının önünde durdu. Ned ve Malko arabadan indiler. Gecenin bu saatinde caddedeki tüm dükkânlar kapalıydı. Malko'yu kar fırtınasında izleyen Amerikalı ağır valizini güçlkle sürüklüyordu. Kar içinde ve nefes nefese siyah kapının önünde durdular.

— Burası, diye belirtti Malko.

Tam karşılarında yüksek bir duvar görülüyordu.

Ned cebinden bir alet çıkardı, kapının üzerine eğildi. Küfrederek bir ikincisini ardından sinirlenerek bir üçüncüsünü denedi. Nihayet bir "klik" sesi duyuldu ve kapı aralandı. Amerikalı hoşnut bîr tavırla yerinden doğruldu.

— Ve işte!

Valizini aldı ve içeriye süzüldü.

Julius Zydovski'nin cesedinin bulunduğu yeri işaretleyen tebeşir çizgilerinin haricinde, Malko'nun son gördüğünden yana hiçbir şey değişmemişti, içersi de dışarısı kadar soğuk sayılırdı. Ağır bir toz ve kükürt kokusu yayılıyordu. Ned duvarda antikacının kanı ile yazılmış sözcüğü görüp Malko'ya işaret etti.

— Bu nedir?

— Bilmiyorum, diye yalan attı Malko.

Dükkânın kapısını kapamaya seğirtti.

— Bu kısmı araştırın, diye belirtti. Tuvaleti bile. Karanlıkta çalışmaya alışık mısınız bilmem, ama başlayın ve ışık yakmayın. Çünkü çok tehlikelidir. Ne kadar zaman gerek?

Ned dükkânın içini taradı.

— İki saat.

Mahc o saatini inceledi. Sekizdi.

— Çok iyi. Sizi indiğimiz yerde Rolls Royce'un içinde bekliyorum. İyi şanslar!

Amerikalı madeni büyük valizini boşaltmaya başlamıştı bile.

Malko üzerine kapıyı kapadı ve uzaklaştı. Grâfin sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı... Herhalde hizmetçisini de mükafatından yoksun bırakmayacaktı...

**

Avuçlarına sıkıştırılan elli şilinlik bahşişin

sıcaklığı ile iki büklüm olan Drei Husaren'in kapıcısı, Thala von Wisberg'in arkasından Rolls Royce'un kapısını tatlı bir nezaketle kapadı. Grâfin koyu gri füme çoraplarını gevşeterek uzun zarif bacaklarını birbiri üzerine attı. Giysi utangaç hanımların asla cesaret edemeyeceği bir kâbus gibiydi. Ama Grâfin von Wisberg hiçbir zaman bir namus hastası olmamıştı!..

— Üşüyorum, diye kendi kendine söylendi.

Krizantem arabayı çalıştırdığında, Malko genç kadını kendine çekti. Saate sezdirmeden bir göz attı. Ona on vardı.

— Sana bir sürpriz hazırladım, dedi Thala.

— Büyük incelik, dedi Malko.

içgüdüsel bir hareketle naylon çorap içindeki pürüzsüz dizi okşadı. Gururlu havasından uzaklaşan Thala von Wisberg gözleri yarı kapalı başını koltuğa atmıştı. Rolls Royce ağır Mariahilfer Caddesi'ni tırmanıyordu. Grâfin birden kendisini Malko'dan ayıran dirsekliği itti ve Avusturyalıya yapıştı. Bakışları heyecanlanmış, buğulanmıştı.

— Okşa beni! diye inledi.

O kadar yavaş söylemişti ki, erkeğin yanlış anladığını sandı. Fakat eli dizinden ayrılınca gözlerini yumarak, davetsiz misafir gibi iyice üzerine abandı. Yolların buzlu ve kaygan oluşu aradaki aşk oyununu Krizantem'in sezmesini engelliyordu. Grâfin şehvetin esiri olarak ihtiyatı elden bırakmıştı. Aniden Malko'nun bileğini yakaladı.

— Bekle. Burada istemiyorum...

Hafif bir tümseği geçtikten sonra Rolls Royce malikânenin demir parmaklıklarını aşmıştı. Malko bir kez daha saatine baktı; Ona bir vardı.

Saat tam onda araba görkemli binanın önünde durdu. Thala arabanın sıcak havasından soğuğa çıktığı anda ürperdi. Malko sarılarak kapıya kadar geçirdi. Genç kadın açtı ve birlikte loş salona girdiler. Ardından mantosunu bile çıkarmadan Malko'nun üzerine atıldı. SAS genç kadının dudaklarının nemi ve parfümünün iç gıcıklayıcılığı ile çarpıldı. Sandalyeler arasında sarhoşlar gibi sarmaş dolaş yuvarlandılar. Thala kollarıyla onu kısaç gibi sarmış, dudakları ile yüzünü ve boynunu öpücüklerle boğuyordu, ikisinin de arzuları, ortak amaçları olmuştu. Nerede olduklarını unutan Malko, elbisenin iki geniş yırtmacına ellerini soktu ve yırtarcasına ayırdı.

Thala aşk sözcükleri sayıklıyordu. Sonra profesyonellere özgü bir hareketle Malko'yu kendine doğru çekti. Büyük bir zevkle birleşirken genç kadın duyduğu heyecanı en erotik kelimelerle haykırıyordu. Malko kalçalarını hırsla konsola bastırarak içinde uyanan vahşi arzularla ona sahip oluyordu. Yırtılan giysilerin sesleri işitildi. Elbise gittikçe açılıyordu. Şehvetten gözü dönen Malko, Thala'yı iyice konsola yapıştırmıştı. Şiddetli bir gürültü ikisini de irkiltti: Kadının ağırlığına dayanamayan konsolun camı kırılmıştı. Parmaklarını genç kadının kalçalarına batıran Malko son bir abanma ile doyuma ulaştı. Thala orgazm etkisiyle haykırdı.

Avusturyalı kalbinin çarpıntılarının dinmesini bekledi ve ardından yavaşça genç kadından ayrıldı.

— Bana bir hizmetçi gibi davranıyorsun, şekerim!

Sesinde öfkeden çok büyük bir hayranlık

seziliyordu.

Kontes ışığı yaktığında Malko üstünü başım düzeltiyordu. Thala ellerinden tuttu ve kendisine çekti.

— Gel, diye fısıldadı, bu öğleden sonra aramızdaki buzları eritmenin yolunu bulduğuma karar verdim, şimdi yaptığımız şekilde... işte bahsettiğimiz sürprizim.

Malko kendini toparladı ve saatine baktı. Onu beş geçiyordu, içindeki sabırsız merakla saniyeler geçmiyor gibiydi.

— Thala, diye uyardı, artık kaçmam gerek! -

Genç kadının yükselen sesini işittiğinde çoktan merdivenleri inmeye başlamıştı. Kontes bir şimşek hızıyla arkasından yetişti. Malko Rolls Royce'una binmek üzereyken arkasını döndü. Eşikte dikilen Thala bir ölüyü bile utandıracak galiz küfürleri teşbih taneleri gibi sıralıyordu. Elbisesi göbeğine kadar açılmış, saçları dağılmış ve çorabının biri bileğine kadar düşmüştü. Muhteşem ve bitkindi.

— Kokuşmuş aşâğılık herif! diye bağırırken da Rolls Royce hareket etmişti, i

Kudurmuş gibi sol ayağındaki papucu çıkardı ve uzaklaşan arabanın ardından fırlattı.

— Krizantem, bu bayanın sözlerine kulak asmayın! diye uyardı Malko.

*

**

— Amma da soğukkanlısınız, neredeyse beni unuttuğunuzu düşünecektim! diye patladı Ned.

Amerikalı ayağının topuğuyla dükkânın arka kapısındaki kar kümelerini dövüyordu. Soğuktan kızarmıştı. Malko arkasında karanlıklar içinde duran valizini far ketti. Bir an için

kalbi sıkıştı. Ned galiba hiçbir ipucu bulamamıştı ve saat de onu on yedi geçiyordu.

— Neden içerde beklemediniz? diye sordu.

Ned ağzından buharlar saçarak söylendi:

— Bir parça gürültü yaptım... Çevredekiler seslerime polis çağırırlar diye dışarı çıktım. Ama isterseniz dükkâna dönebilirsiniz.

— Bir şeyler buldunuz mu?

Ned çoktan sırtını dönüp büyük adımlarla geçitten içeri süzülmişti. Birlikte Julius Zydovskî'nin dükkânının arka kapısına geldiler. Ned geçmesi için Malko'ya yol verdi ve kapıyı kapadıktan sonra ışığı yaktı.

Amerikalı bir köşeye çekildi. Dükkânın ardiyesi kasırğa kopmuşa dönmüştü. Ned çevredeki kâğıt parçalarını ayıkladı, duvarlardaki fotoğrafları düzeltti, alçı tavanda açılmış yarıklara üzgün üzgün baktı. Sanki yaptığı hasardan pişman gibiydi. Duvarlardaki elektrik düğmelerinin kutuları bile sökülüştü, parkeler boydan boya kaldırılmıştı. Bütün mobilyalar bir köşeye yığılıp didik didik edilmişti.

Malko araştırma sonucunu öğrenmek için sordu:

— Yani?

Ned elini pardösüsünün cebine soktu ve iki kara nesne çıkardı.

— Bunları duvarın içinden söktüm, dedi. Elektrik akımına bağlı iki telsiz-mikrofon. 500 metre civarda sabit ya da hareketli bir dinleme istasyonu olmalı. Çünkü sinyallerin kalitesi zayıf. Çekoslovak yapısı. Sizde kalsınlar mı?

Malko sevinçten neredeyse Ned'in kızarmış tombul yüzünü öpecekti.

— Ben saklarım, dedi.

Şimdi en azından Julius Zydowski'nin ölüm

nedene yaklaştığını hissettiren bir delil sahiydi.

— Onları Hank'e gösterecek misiniz?

Malko başını eğerek onayladı.

— Evet, Ned. Ve siz de çekinmeden Şirket'e büyük bir hizmette bulunduğunuzu açıklayabilirsiniz.

Amerikalı başını salladı.

— Yine de azarlanmayı hak ettim sanırım... Neyse. Ya küçük güzelimiz nerede?

— Sizi Pataky restoranda bekliyor, dedi Malko. Krizantem sizi oraya bırakacak. Tüm yiyecekleriniz ile içeceklerinizin hesabı önceden ödendi. Odanızda ülkenizi hatırlatacak bir şişe Ballantines viski sizi bekliyor, iki litrelik koca bir abide. Dilerim iyi bir gece geçirirsiniz.

— Eminim, dedi Ned. Bu gece her şey mükemmel olmalı, çünkü yarın paparayı yiyeceğim...

İşığı söndürüp kapıyı kapattıktan sonra birlikte dükkânın arka kapısından çıktılar. Soğuk gittikçe şiddetli bir ayaza dönüşüyordu. Malko cebindeki iki mikrofonu sıkıca avuçlamıştı. Grâfin von Wisberg hayatında gördüğü en mükemmel çiçeklerden oluşacak bir buketi hak etmişti.

*

**

— Bravo Bay Linge, diye belli belirsiz bir soğuklukla karşılıdı Hank Bower. Elinizdeki iki mikrofon da SB'nin dinleme frekanslarına göre ayarlanmış.

Malko mütevazî görünmeyi başardı. Bu Ned ile Hank Bower arasındaki şiddetli tartışmanın yankılarını unutturmuştu... Bahtsız Ned beraberinde taşıdığı dokunaklı bir hizmet belgesiy-

le Langley'e geri gönderilecekti.

— Bu da gösteriyor ki, diye açıkladı Malko, SB Julius ile yaptığım görüşmeyi dinledi ve kendince acil bir çözüm olarak susmasına karar verdi... Polonyalıların Zydowski'nin yürüttüğü kaçakçılıktan mutlaka haberleri vardı. Bunları kurcalarken bazı tehlikeli şeylerin ortaya çıkmasından korktular. Bir şans eseri Ziolk'in hikâyesini öğrendiler ve anında sert bir tepki gösterdiler.

CIA bölge şefi purosunu geniş getirir gibi çığniyordu. Büronun ısısı gün geçtikçe katlanılamayacak denli boğucu oluyordu.

— Mümkündür, ama buraya kadar. Ziolk hakkında başka bir ilerleme sağlayamadık.

Çalışma masasından daktilo edilmiş bir sayfa çıktı ve hızla göz gezdirdi.

— Yaşam hikâyesinde hiçbir çatlak yok! 1939 yılında silah altına alınmış. Almanlar tarafından mahkum edilmiş, kaçmış ve 1941'e kadar Krakov yakınlarında saklanmış. Londra'daki direniş örgütü ile temas kurmuş ve bir daha Varşova'dan ayrılmamış. Başarılarının bir listesini okusam dinlemekten yorulursunuz. Direnişin gerçek bir efsanesi. 1942 yıllarının ilk günlerinden itibaren kimine göre iş arkadaşı, ama bana kalırsa gerçek metresi olarak, Almanlar tarafından kurşuna dizilmiş eczacı bir ailenin kızı Dabrovvska isminde biri ile yaşamaya başlamış.

— Bu kadın sonra ne olmuş?

Hank Bower yumuşatmak ister gibi bir hareket yaptı.

— Öldü. Büyük Varşova isyanından sonra kalanlar arasındaymış. Sorgusuz sualsiz Almanlar diğerleriyle birlikte onu da yokettiler.

— Bu hikâye hakkında daha ayrıntılı bilgi edinilemez mi?

Amerikalı sıkıntısını belli edencesine silkin-di.

— Bütün bunlar olup biteli yıllar geçti. Varşova yerle bir edilmişti, olayların tanıklarının çoğu öldü ve belgeler kül oldu.

Sonra sustu. Malko mikrofonların da Amerikalıyı pek ikna edemediğini düşünüyordu. Daha somut kanıtlar bulmalıydı. Birden polis raporu aklına geldi. Öyle bir paragraf okumuştuk ki, değerini şimdi anlayabiliyordu.

— Viyana'da yaşayan tüm Polonyalı görevlilerin sizde fotoğrafları var mı? diye sordu Malko. Tabii, resmi olanların.

Hank Bower başını kaldırdı. Şaşırılmıştı.

— Evet, sanırım. Ama neden?

— Hepsini görebilir miyim?

— Arşiv bölümüne gidin, ben geleceğinizi bildiririm, dedi Amerikalı. Ama ne bulacağınızı sanıyorsunuz.

— Henüz ben de bilmiyorum, dedi Malko.

*

**

Kitapçı Malko'nun elinde tuttuğu altı fotoğraftan birinin üzerine parmağını bastırdı.

— Bunun olduğundan çok eminim. Dikkatimi çekmişti, çünkü Bay Zydowski'nin dükkânına kapanış saatinden sonra girmişti. Kulakları şapkasından taşıyordu sayın müfettiş. Diğeri için pek emin değilim. Belki şu resimdeki olabilir. Aslında bundan da pek şüphem yok, ama yine de yanlış söylemek istemem...

Kapının zili çınladı. Bir müşteri gelmişti. Malko aceleyle fotoğrafları topladı.

— Çok teşekkür ederim, sayın bayım. Araş-

turnalarımızı sürdüreceğiz.

Kitapçıdan çıktı ve cebindeki resimleri parmaklarıyla sıkarak yaya olarak uzaklaştı. Julius Zydowski'nin katilleri çok büyük ihtiyatsızlık etmişlerdi. Tedbiri unutmışlardı, çünkü çok aceleleri vardı...

— Bay Bower biraz sonra sizi kabul edecek, dedi sekreter. Şu anda Washington ile telefon görüşmesi yapıyor.

Birkaç dakika sonra kapının üstündeki yeşil ışık yandı ve Malko büroya daldı. CIA bölge şefi sigarası dudağının kenarında, umursamaz ve soğuk bir edayla sorarcasına suratına baktı.

— Pekâlâ... Yeni bir şey var mı?

— Evet, dedi Malko, Julius Zydowski'nin katillerini buldum.

Amerikalı sigarasını dişleri arasından fırlattı.

— Vay canına!

Hiç cevap vermeden cebinden iki fotoğrafı çıkardı ve çalışma masasına fırlattı.

— Bir şahit bu iki adamın cinayetden, birkaç dakika önce Julius'un dükkanına girdiklerine tanıklık ediyor. İsimlerini bilmek ister misiniz?

— Evet.

— Yüzbaşı Stanislas Pracek, SB Harekat Dairesi'nin bir numaralı adamı. Viyana'daki Polonya elçiliğinde üçüncü sekreter görünümü altında görev yapıyor. Teğmen Kotlasz, Eylem Z 2 Bölümü'nün* üyesi. Viyana'da Polonya Ticaret Ataşesi. Dün Varşova'ya hareket etmişler. Ailelerini burada bırakarak Polonya Havayolları uçağı ile dönmüşler. Polonya elçiliği ne zaman geri döneceklerinin bilinmediğini beyan ediyor...

* Polonya Askeri Haberalma Servisi

V. BÖLÜM

Rolls Royce Philharmoniker Caddesi'ne döndüğü esnada, Malko'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Acaba kontes randevusuna gelecek miydi? tk1 saat kadar önce küçük bir baobab ağacı boyunda küçük çiçeklerden oluşan bir buket göndermiş, yanına Sacher'de öğle yemeği davetini yazmayı unutmamıştı. Restoranın girişini geçti ve geniş yemek salonuna girdi. Genç kadın kendisini bekliyordu. Cam kenarında, dip sayılacak bir köşede masasına oturmuş, martinisini içmekteydi. Ona doğru yaklaşırken Avusturyalıya buz gibi bir bakışla baktı ve öpmek için eğildiğinde de surat asmasına devam etti.

— iyi günler Kontes Grâfin.

Malko uzun çizmelerden hoşlanmamasına rağmen, Grafın'ın dizlerine kadar uzanan ve bacaklarının zerafetini bozmayan dana derisi çizmelerine hayranlığını belirtti.

Bir şef garson tekerlekli sehpa üzerinde getirdiği havyar ile votkayı masaya servis yaptı. Bir süre sessizlik içinde yemeklerini atıştırdılar. Malko konuya nasıl gireceğini bir türlü kestiremiyordu. Dördüncü tuzlu bisküvi üzerine havyarını koyarken Thala sessizliği bozdu.

— Oda hizmetçim sabah saat onda eve döndü, dedi iğnelercesine. Kendisini dağıtmıştı... Ve senin yüzünden ona bir ihtar da bile

bulunamadım.

— Bana unutulmaz bir hizmette buldunuz, diye sıcak bir sesle belirtti Malko. Hizmetçinize yine eskisi gibi söz geçirebilirsiniz...

Thala memnunsuzluk içinde suratını ekşitti.

— Bu kadın gerçekten ateşli bir köpek! Bir gün onu evimin koridorunda, başhizmetkâr Kurt ile domuzlar gibi yerlerde yuvarlanırken yakalamıştım. Bir hafta tek kuruş ücret ödemedim...

— Bravo, dedi Malko. Her zaman toplumsal bir yanınız vardır. Ama böyle giderseniz bir gün sizi terkeder.

— Nereye gidecek? diye itiraz etti Thala. Çalışma müsaadesi yok...

Aralarındaki buzlar erimeye başlamıştı, ama ters bir hareketinde genç kadın tekrar saldırganlaşabilecek bir karakterdeydi. Hem sonra gönül eğlendireceği tek erkek de kendisi değildi. Malko hesabı ödeyip ayağa kalkarken Grâfin konuştu:

— Benim evime gidemeyiz, çünkü annem geldi.

— Farketmez, dedi Malko, bir başka sefere!

Genç kadın bakışlarıyla sanki onu kurşuna diziyordu.

— Sanırım, otelde iki odalı bir daireniz var?

— Doğru, dedi Malko. Ama yarım saat sonra bir randevum var. Acele etmemiz gerekecek ve pek rahat olamayız.

— Pekâlâ, sormamış olayım.

Thala von Wisberg tekrar buz gibi bir havaya bürünerek ayağa kalktı.

— Korkarım, bana eve kadar da eşlik ekleyeceksin!

— Krizantem sizinle ilgilenecektir, dedi Malko. Üzgünüm...

Restoranın çıkışına kadar Grâfin önde yürüdü. Malko vestiyerden aldığı mantosunu giymesine yardım ederken dayanamayıp öfkeyle püskürdü:

— Beni gerçekten bir fahişe gibi kullanıyorsunuz!

Malko gülmesini engelleyemedi.

— Hiç hoşunuza gitmiyor mu? Az da olsa...

Genç kadın hiç konuşmadan avucunu açıp ona doğru uzattı:

— Madem bir fahişeyim, o zaman önceki geceki hizmetim için ücretimi ver.

Malko elini cebine attı ve bir tomar şilin çıkardı. Çektiği beş adet 100 şilinlik banknotu Grâfin'in avucuna sıkıştırdı. Vestiyerdeki bütün görevliler şaşkın şaşkın suratına bakıyorlardı. Malko hafifçe vücudunu eğdi.

— Hoş çakalın, bayan. Şoförüm beni bekliyor.

Eğer bir bakış insanı öldürebilse, Malko o an boylu boyunca yere serilirdi. Hırsından bembeyaz kesilen Thala von Wisberg banknotları yere fırlattı ve büyük adımlarla döner kapıyı çarparak çıktı.

*

**

Bu kez Malko'yu bekleyenler üç kişi olmuştu: CIA bölge şefi ve iki yardımcısı. Hank Bower Malko'yu diğer ikisine takdim ettikten sonra yerine oturduğunda, durum oldukça "karanlık" görünüyordu.

— Bu konuda biraz daha fazlasını öğrendik, diye belirtti. Yüzbaşı Stanislas Pracek SB'nin 1 numaralı Teknik Harekat

Bölümü'ne bağlı çalışıyor. Başka bir deyişle "eylem" servisine. Geçen seneye kadar dini işler ve gericiileri takip etme bölümüne bağlıymış.

— ilginç, dedi Malko.

— Teğmen Adam Kotlasz'a gelince, diye devam etti Amerikalı, bu Z 2'deki ikinci görev alışı. Uzmanlık alanı: Yabancı ülkelerde araştırma.

Malko keyiflenmişti.

— Halka tamamlandı sayılır. Varşova CIA bölge şefi çok memnun olmalı.

Hank Bover'in suratındaki ifadeyi görür görmez, işin pek yolunda gitmediğini anladı.

— Bir sorun var Bay Linge, dedi Amerikalı. Varşova Bölge Şefliği bu konuyla ilgilenmeyi kesin olarak reddediyor.

Malko bir an yanlış işittiğini sandı.

— Nasıl? diye kıpırdandı. Bu doğrudan onların bölgesini ilgilendirir.

— Biliyorum. Ama bölge şefi bu sıralar Langley'de. Sırtını sağlama aldığına inanıyor. Bu işin dışında kalmak istiyor. Bu durum bazı dalgalanmalara sebep olabilir.

— Ama burada artık bizim hiçbir işimiz kalmadı ki! diye dikkat çekti Malko.

— Doğru, tamamıyla haklısınız! diye belirtti. Hank Bower.

Odaya büyük bir sessizlik çöktü. Ağır ve tanımlanamaz bir kasvetti. Malko bir an Amerikalının kafasından geçenleri anlar gibi oldu, ama pek ihtimal veremeyerek unutmaya çabaladı. Ama sonunda dayanamayarak:

— Beni herhalde Polonya'ya göndermek niyetinde değilsiniz, değil mi? dedi.

— Aslında bu kesin ve mükemmel bir çözüm

olur, dedi Hank diplomatça bir tavırla. Hem bu görüşü paylaşan yalnızca ben değilim...

Malko'ya şifresi çözülmüş bir teleks uzattı. Frank Thorpe imzasını taşıyorduk Harekat Dairesi başkanıydı. Çok şövalyece ve sevimli bir teklifti: "Size sonsuz güvenim var. Vazgeçilmez hedefle ilgilenin."

Malko okuduktan sonra başını kaldırdı.

— Washington'da postu deldirmeme mi karar verildi? diye sordu. Bu alışıldık büyük temizleme operasyonuna benziyor; Ya emeklilik, ya ta tabut!

Hank bir puro daha yaktı ve kutuyu Malko'ya uzattı, ama SAS almadı.

— Ben de olsam, böyle tepki gösterirdim, diye itiraf etti bölge şefi. Ama biraz önce burada Ted ile bu konuyu tartıştım. Hem Avrupalısınız, hem Almanca ve bana göre iyi sayılacak derecede de Lehçe biliyorsunuz...

— Ve fotoğrafım tüm KGB bürolarında asılı, diye tamamladı Malko. Polonyalılar Varşova'ya ayak bastıktan on dakika sonra neyin peşinde olduğumdan, dış macunumun markasına kadar her şeyi öğreneceklerdir.

Bower yaptığı itirazları bastırmak istedi.

— Bunları ben de biliyorum, ama biraz mantıklı olalım. Onlar açıkça size saldıramazlar. Çünkü aptal değillerdir. Böyle bir saldırıyı misillemesiz bırakmayacağımızı bilirler. Eğer girmenize ses çıkarmazlarsa en kötüsü üzerinizde bir dalavere denemeye yeltenirler. Bu kadarı da can sağlığı, değil mi?

Julius Zydowski de aksini söylememişti, diye düşündü Malko. Suskunluğundan cesaret bulan Amerikalı devam etti:

— Onlar için en akla yatkın çözüm, sizin

Polonya'ya gitmeniz, bir araştırma yapmanız ve Roman Ziolk'in bozguncu bir isyankâr olduğuna inanarak geri dönmenizdir. Yani, geri dönmeniz onların işine gelecektir, çünkü bu şekilde bir hikâyeyi daha tarihe gömmüş olacaksınız. Bence, fiziksel hiçbir tehlikeyle karşı karşıya değilsiniz.

Malko umursamaz görünmeye çalışarak merakla dinliyordu.

— insanı baştan çıkarıcı bir mantık eseri, diye belirtti. Peki işin içine hile karıştığına dair bir kanıt bulursam?

İşte o zaman gerçekten tehlikede olursunuz, diye belirtti Hank. Ama siz bir profesyonelsiniz. Biraz temkinli davranmanız yetecektir sanırım. Bölge Şefliği olayların dışında kalmayı sürdürse bile, hiç çekinmeden onlardan yardım isteyebilirsiniz. Ayrıca, size Devlet Sözü veriyoruz. Bir terslik anında Amerikan elçiliğine sığınabilirsiniz.

— Ne büyük nezaket! diye iç geçirdi. Malko.

Tatlı bir dille kendisini tuzağın içine itivermişlerdi.

— Peki, hangi özel sıfatla Varşova'ya ineceğim? CIA'nın özel elçisi olarak mı?

Bower tamamıyla suçsuzmuş gibi bir tavır takındı.

— Herhangi bir kılıf uydurmanıza gerek yok ki! Gerçek kimliğinizle, yani bir turist olarak gideceksiniz. Ayrıca atalarınızdan yadigar bazı dostlarınız da Varşova'da olmalı, yanılıyor muyum? Hem anılar hem de özlemlerinizi dolu bir yolculuk geçireceksiniz.

— Bu karakışın ortasında, diye altını çizdi Malko.

Amerikalı işitmemiş gibi davrandı.

— Varşova Bölge Şefliği araştırmaya başlamanıza yardımcı olmak için size bağlantıları ayarlayacak. Bazı ayrılıkçılarla ilişkileri var. Yine de unutmayın, bazı ipuçlarına sahip olmamıza rağmen elimizde hiçbir geçerli kanıt yok henüz.

— Yo, hayır, diye uyardı Malko. Polonyalıların kollarını açıp beni karşılayacaklarından eminiz ya...

Hank Bower zorla da olsa gülümsedi.

— Harekete geçebilmemiz için, Roman Ziolk'in davasına ihanet ettiğine dair kesin bir kanıt bulmanıza gerek yok. Yoksa dosyayı rafa kaldırırız.

Malko suratına baktı. Şu an hırslıdan patlayabilirdi. Ama Hank Bower da başladığı bir işi sonuçlandırmadan bırakmayacağını çok iyi biliyordu.

— Bu uzun zaman alır, çok uzun zaman almaktır, diye durumunu tanımladı.

Bower başını salladı.

— Pek değil. Sizin orada bulunmanız, çirkefi karıştırmamızı kolaylaştırıp hızlandıracaktır... Sizin sonuca yaklaştığınızı hissederek korkular ve böylece hata yapmaya başlarlar. Bundan yararlanmak gerek...

Malko gözlerini göğe kaldırdı. Eğer şatosunun tamir masrafları artmasa bu teklife çekinmeden 'hayır' derdi. Fakat onarım gören bölümleri yüzüstü bırakamazdı. Derin bir soluk aldı:

— Eh! Dilerim, mükemmel planınız bir balon gibi sönmez! Çünkü ben çok umutsuzum.

Hank Bower purosunu salladı,

— Bir kilo havyarına bahse girmeye hazırım. Çünkü Polonyalılar birini yollamamızı bekliyorlardır ve gelenin siz olması hoşlarına gidecektir, sizi tanıyorlar.

VI. BÖLÜM

— Pasaport!

Gümrükteki görevli milis kadın Malko'nun pasaportunu, hatalı para bulmuş banka memuru gibi inceleyip valizine şüpheyle baktı.

— Deklare edeceğiniz bir şey var mı? diye bozuk İngilizcesi ile sordu.

Polonya'ya girerken her şeyi beyan etmek gerekiyordu, gömleklerin kol düğmelerini bile. Aklında kaldığı kadarıyla Amerikan dolarının değeri karaborsada müthiş boyutlara ulaşmış olmalıydı. Gümrükçü laf olsun diye karıştırdığı Malko'nun valizini lüks eşyalardan gözü dönerek aceleyle tekrar kapadı. Sonra girişteki salona açılan engelin düğmesine bastı. Malko hızla ilerledi ve kapı ardından sinir bozucu bir çarpma ile tekrar kapandı.

Sanki bambaşka bir dünyada kapalı kalmıştı!

Hırpani kılıklı bir adam Malko'ya yaklaşip "Dolar var mı?" diye sordu ve SAS'ı daldığı rüyadan uyandırdı.

Uzun zamandır ilk kez bir Doğu Bloku ülkesine giriyordu. Tam deyimiyle kurtların inindeydi. Varşova'daki Okecie Havaalanı, ancak bir operanın görkemli ilam kadar büyüktü. Çevresini saran kar kaplı ağaçlar insanın asabını bozuyordu. Valizini elinden bırakmayan Malko, peşindeki adama aldırma-

dan kente gidecek otobüse yönelen diğer turistlerin arasına karıştı. Ne bir hamala, ne de bir taksiye rastlamıştı. Bu arada kendisinininki yetmezmiş gibi, ağır bir valizi daha kaptı ve teşekkür eden tıknaz sarışın Fransız kadına gülümsedi. Birlikte otobüs şoförünün tam arkasına oturdular. Dışarda bir beyaz ayıyı donduracak kadar soğuk olmasına karşın, otobüsün içi iyi ısıtılmıştı.

Binalar gri renkliydi. İnsanlar basit giyimleri ve garip yünlü bereleri ile emsalsiz bir rüküşlük gösterisi içindeydiler. Otobüs hareket etti ve her iki yanı damları karlarla kaplı belediye meskenleri ile dolu bir otoyola saptı. Pek az otomobile rastlanıyordu. Gökyüzü basık, koyu renkli ve yürek daraltıcıydı.

Malko uçaktan indiği andan beri izlendiğini seziyordu. Pasaportuna vize vurulması Viyana'daki konsolosluk tarafından garip bir çabuklukla ve üstünkörü soruşturmayla sağlanmıştı. On beş gün yerine üç günde pasaportunu vermişlerdi. Sanki Polonyalılar onu bir an önce aralarında görmekten hoşnut olacaklar gibiydi. Kendisini bekleyen güçlükleri düşünmemeye çalıştı. Yanındaki turist kadın konuşabilecek bir şeyler arıyor, altın sarısı gözlerine vurulmuşçasına bakıyordu.

— ilk defa mı Varşova'ya geliyorsunuz? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Doğu Bloku'nda pek sık seyahat etmem.

— Ama çok geziyor olmalısınız, valizinizdeki etiketleri gördüm... Hiç Concorde'a bindiniz mi?

— Evet. Çok müthişti.

— Hiç korkmadınız mı? Arada sırada arı-

zalar oluyor...

Malko gülümsedi.

— Bilirsiniz, bütün yeni uçaklar gençliklerinde hastalanırlar. 707 ve 747'lerin de benzer arızalanmıştı, herhalde havada uçarken yanmasını görmekten daha iyidir...

— Ah, güzel! Bana cesaret veriyorsunuz, dedi tıknaz Fransız kadın. Bunları kocama da anlatacağım. Çünkü onunla New York'a gitmeyi çok istiyorum. Düşünebiliyor musunuz, üç buçuk saatte...

Otobüs Varşova kentine gelmişti. 1956 yılında Sovyetler tarafından inşa edilen ve gri taşlarıyla koca bir pastayı andıran Kültür Sarayı, Varşova'nın ortasındaki 235 metre yükseklikteki alanda sisler arasında bir kâbus şatosu gibi görünüyordu. Varşovalılara göre kentin en mutlu adamı, bu yapının kapıcısıydı. Çünkü sabah uyandığında penceresinden bakıp koca kâbusu görmek zorunda olmayan yalnız kendisiydi.

Otobüs çevresi modern yapılarla süslü ve kuzey-güney yönünün büyük atardamarı Marszalkovska Bulvarı'na döndü. Ağır mantolarına sarınmış sessiz, yoğun bir insan seli kaldırımları dolduruyordu. Burası büyük mağazaların mahallesiydi. Buna rağmen burada bile her aranan bulunamıyordu. Otobüs Krolewska yönüne saptı, işveçliler tarafından kurulmuş Victoria Oteli, bir zamanlar Kraliyet Sarayı'nın bulunduğu meydanın karşısındaydı. Karşı yanda sisler arasında Opera binasının beyaz kütlesi seçiliyordu. Victoria Oteli çimento ve camdan oluşmuş beş katlı ihtişamıyla kentin gri binaları üzerine elmasla işlenmiş mücevher parçası gibi görünüyordu. Malko otelin herhangi

bir Amerikan otelinin girişine benzeyen salonuna süzülürken rahatladığını hissetti. Lobide bir resim sergisi açılmıştı. Odası konforlu ve kullanışlıydı. Valizini boşalttı, Jacques Bogart losyonundan bir parça yüzüne sürdü ve odadan çıkmadan önce valizinin kilidi çevresine bir tutam saç kılı yapıştırmayı unutmadı. En azından denemiş olacaktı.

Her şeyin mümkün olabileceği bir ülkedeydi... Otelin önünde çok sayıda taksi bekliyordu. İlki onu almayı reddetti, ikincisi de... Yüzü ayazdan haşlanarak yürümeye karar verdi. Yüz metre kadar sonra içinden bağırarak geldi, çünkü yanakları soğuktan hissizleşmişti.

Marszalkowska Bulvarı boyunca güneye doğru bir kilometreden fazla yürüyerek çirkin yüzlü Kültür Sarayı'na uzandı. Warynskie Ludwika'daki Lot bürosuna ulaştığında kendisini Rusya'yı baştanbaşa dolaşmış gibi hissediyordu. Sanki bu turunu yaya olarak yapmış gibiydi. Bir kelime bile söylemeye dermanı kalmamıştı. Uzun süre ısınmaya çalıştı. Dudakları bile donmuştu. Nihayet gişelerden birine yaklaştı.

— Bay Lovvicka?

Suluk sarı saçlı bayan memure ayağa kalktı ve kocaman miyop gözlükleri olan tombulca genç bir çocuğa seslendi.

— Ben Bay Linge, dedi Malko, Krakov için biletlerimi almaya geldim.

Uykudan kalkmışa benzeyen Polonyalı hızla Malko'yu süzdü ve gülümsedi.

— Ah, evet hazırlar.

Bir klasörü karıştırdı ve mühürle kapatılmış bir zarfı çekip Malko'ya uzattı.

- işte, iyi yolculuklar bayım!

Malko zarfı cebine soktu ve çıkışa doğru hızla yöneldi. Bu kez bir taksinin müşteri indirmesini bekledi ve sonra şoförün eline bir dolar sıkıştırıverdi. Otuz saniye sonra Victoria Oteli'ne doğru yol alıyordu... Bu arada mühürlü zarfı açtı. Krakov için gidiş-dönüş uçak bileti dışında, kare biçimli beyaz bir kağıda İngilizce yazılmış bir not bulmuştu:

Bu akşam. Opera. Salle Emilia. Mylakerskego heykelinin önünde. Arada.

Kâğıt parçasını cebinde buruşturdu. Lociwka, CIA Varşova Bürosu ile 'temas' demektir. Malko ilk buluşmasını rejim karşıtı biri ile yapacaktı. Wanda Michnik isimli Roman Ziolk'le yakınlığı olan bir kadındı. Bir zamanlar politika ile uğraşmış bir pop şarkıcısıydı. Artık operada bir yer bulmaktan başka yapacak şey kalmıyordu.

Victoria otelinin resepsiyonundaki görevliye bu soruyu yönelttiğinde, Polonyalı ümitsiz bir havada başını salladı.

— On beş günden önce bulamazsınız, Sir. Her yer dolu.

— Bu kötü işte, dedi Malko beş dolarlık bir banknotla oynarken.

Beş dolar görevlinin avuçlarında kertenkenin ağzındaki sinek gibi kayboldu.

— Sanırım bir yer bulabileceğim, diye kıpırdandı Polonyalı. Biletinizi odanıza getiririm. Opera saat sekizde başlar.

Polonya'da tüm ciddi işler, fahişeler de dahil, dolarla işlem görürdü.

Malko içi rahatlayarak asansöre yöneldi. Beş dolar karaborsa değeri de göze alınırsa bir haftalık ücrete bedeldi...

Demek "kim kazanıyor, kim kaybediyor"

oyunu başlamak üzereydi.

*

**

Yüzbaşı Stanislas Pracek düşünceli düşünceli sigarasından derin bir nefes çekti. 1 numaralı Harekat Dairesi'nin bir uzantısı olan Pasaport Bürosu'ndan kendisine gönderilen raporu çarçabuk okudu.

Demek ki Amerikalılar araştırmalarını hâlâ sürdürüyorlardı. Oyun sertleşecek gibiydi, ama sonuçta pek şikayetçi görünmüyordu. Çünkü Julius Zydovski'nin aptalca öldürülmesinden doğan kritik durum tekrar kendi sayesinde düzeltilecekti, içişleri bakanlığının yanındaki küçük bürosundan yani, Rakoviecka Sokağın'dan bütün ipleri çekebilirdi. SB'nin bütün daire başkanlıkları kendisine yardım etmeye hazırdılar.

*

**

Yanındaki izleyicilere bakan Malko, operanın ilk on sırasının ya bir saatte on tona yakın kömür satmayı başarmış karaborsacı araçılara, ya da yine bir saatte en az on karşı devrimciyi ispiyonlamış iyi vatandaşlara ayrılmış olduğunu anladı... Sahnede sergilenenler de pek neşeli sayılmazdı. Gudubet gibi bir kadın sanatçı anlaşılmasa bir dille kuyruğu kapıya sıkışmış bir kedi gibi bağıyordu. Şansına, arada bir simbal denen müzik aletinin vuruşları imdada yetişip haykırışlarını bastırıyordu.

Malko'nun sağındaki üç koltuk dışında salon hınca hınç doluydu.

Perde sahne dekorunun değişmesi için indi. Nihayet sessizlik sağlanmıştı. Aynı anda mucizevi sayılabilecek bir görüntü Malko'yu

bu ortamdan kurtarıp hayata döndürdü. Uzun boylu sarışın bir genç kadın ana giriş koridorunda aceleyle ilerlemekteydi. S AS onu izledi, iri örgülü sarı saçları başının üzerinde topuz yapılmış, masmavi gözlü, Moğolları andıran çıkık elmacık kemikli bir yüzü vardı... Asil cezbedici olan dolgun kıvrımlı kalçalarıydı.

Malko boyunları kopacak gibi genç kadının arkasından ağızlarının suları akan adamlara acıma ile baktı, belli ki seks kelimesinin varlığından bile habersizdiler. Genç kadın Malko'nun sırasının hizasında durdu. Anlaşılan Malko'nun yanındaki boş koltuk ona aitti. Yanından geçerken genç kadın Malko'nun her yanına sür tündü. Dolgun kalçalarını saran siyah eteğin kenarlarındaki şeritler yırtmaçlarının daha da açılmasını önlüyordu. Bacak bacak üstüne attığı zaman SAS süt beyazı baldırlarını ve uzun topuklu ayakkabılarını inceledi. Boyu 1.80 olmalıydı. Kelimenin tam anlamıyla harika bir yaratıktı.

Perde tekrar kalktı. Genç kadın gözücuyla bile Malko'ya bakmamıştı. Malko'nun gördüğü kadarıyla iradeli denebilecek yüz hatları vardı. Kullandığı parfümün Polonya'da imal edildiği su götürmezdi. Sahnede uluma dolu haykırışlar tekrar başladığında SAS hayallere daldı.

Anlaşılan Polonyalılar iyi koku alıp ellerini çabuk tutuyorlardı. Malko randevusunu düşünmeye zorladı kendisini Çok yakından takip edildiğini biliyordu. Bu durumda ne yapmalıydı ve nasıl davranmalıydı?

Sahnede kadın aktris bariton şarkıcının göğsüne karton hançeri sapladı ve dinmek bilmez cıyıklamaların şiddetini azalttı. Malko kendini

biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Genç kadın bacaklarını uzattı. Hararetle oyuncular alkışlamaya koyuldu.

* »
**

Birinci bölüm sona erdiğinde, Malko içinden opera binasını kül yığınına çevirecek bir bombardıman için dua ediyordu. Sıkıntıdan patlamak üzereydi. Yanındaki kadının çantası diz kapaklarının üzerindeydi ve kalkar kalkmaz yere devrildi, içindekiler hızla döşemeye saçıldı. Yalnızca kibarlığı düşünen Malko, dizüstü yere çöküp dağılan eşyaları toplamaya başladı. Karşılığında da çok sıcak bir gülücükle ödüllendirildi.

— Oh, Thankyou!

— Neden İngilizce konuşuyorsunuz? diye sordu Malko.

Sarışın gülüşünü daha da belirginleştirdi.

— Giysilerinizden dolayı. Polonyalı değilsiniz...

— Doğru, Avusturyalıyım.

— Ah! dedi genç kadın. Biraz Almanca bilirim... Alman asılıyım.

Herkes ayağa kalkmıştı, Malko da onlara uydu. Maden işçilerinin arzu dolu bakışları altında genç kadınla birlikte çıkışa doğru yöneldi.

— Burası oldukça sıcak, dedi aniden genç kadın. Susadım.

— Herhalde bir bar vardır, dedi Malko.

— Evet, sağda.

Tuzağa düşmüştü. Temas sağlanmıştı. Ama Malko kiminle beraber olup ne yaptığını bilmek isterdi. Dinlenme salonunun sağında üzerinde pastaya benzer nesnelere dizildiği ve

limonata cinsi meşrubatların durduğu geniş bir büfeye gelmişlerdi. Herkes içmekle meşguldü.

Malko birkaç ziloti karşılığında iki bardak menekşe rengi bir sıvıyı alıp genç kadının yanına döndü.

Kadın, ilk keşfettiği böceğe merakla bakan böcekbilim uzmanı gibi SAS'ı süzmekteydi. Kesinlikle ne düşündüğü bakışlarından anlaşılmıyordu... Yakından göğüsleri daha da şaşırtıcı görünüyordu, insan içinden avuçlamak arzusu duyuyordu. Uzun boylu olması görünümüne asla bir iticilik kazandırmamıştı. Siyah elbisesi sanki milimetrik hesaplarla dikilmiş yukarıdan aşağıya uzanan çok sayıda düğmeyle noktalanıyordu.

— Benim adım Anne-Liese, dedi meçhul kadın. Ya sizinki?

— Malko Linge, dedi SAS. Dikkat çekecek kadar güzel Almanca konuşuyorsunuz.

Anne-Liese mahcup bir tavırla gülümsedi.

— Oh! Çok sayıda Almanla karşılaşıyorum. ORBÎS'de turizm işletmesinde çalışıyorum. Birkaç günlük tatilim var. Aklıma estiği gibi dinleneceğim ve eğleneceğim. Eğer yardımcı olabilirsem Varşova'nın tüm neşeli köşelerini bilirim, havyarın bile nerede bulunacağından haberim vardır. Tabii Rus havyarının...

— Havyar her zaman ilgimi çekmiştir, dedi Malko.

Zaman hızla geçti ve doğal olarak ara sonsuza kadar sürmedi. Malko dudaklarını menekşe rengi sıvıya değdirdi ve içmeden geri çekti:

— Beni bağışlamanızı dilerim, ellerimi yıkamalıyım.

— Orada, solda! diye gösterdi Anne-Liese.

Malko çoktan dinlenme salonunu geçip sağa dönmüştü bile. Tuvaletler aşağıdaki büyük salona inen merdivenlerin sol yanında kalıyordu. Dosdoğru gitmesi gereken Malko, meraklı kadının görüş alanı dışında kalan basamaklara yöneldi.

*
**

Koltuk aralarına eğilmiş iki yer gösterici kadın dışında Emilia Salonu tamamen boşalmıştı. Malko ilk heykelin altında yazan yazıyı okudu: Hemingway. Salon L biçimiydi. Bir kişi dışında, salonun ikinci kısmı da ıssızdı. Bu, heykele sırtını vermiş bir insan gölgesiydi. Malko.sadece kısa sarı saçları, kötü kumaştan mavi bir elbiseyi ve siyah çizmeleri farkedebilmişti. Yanına yaklaşmadan bile bunun aradığı Mylakarskego heykeli olduğunu anlamıştı. Genellikle bu salonlar oyunu izleyen seyircilerin daha sonraları ziyaret etmeleri için açık tutuluyordu, ama seyirciler nedense garip siviların satıldığı büfede pineklemeyi tercih ediyorlardı.

Bilinmeyen dışıye doğru birkaç adım atınca, kadın ayak seslerini işiterek döndü. Kalkık burunlu, koyu mavi gözlü, ufak ama anlamlı ağız olan biriydi. Gözlerinin altlarında mor halkalar vardı. Bakışları bir an sıcak bir ışıltıyla parıladı, ama çok geçmeden söndü. Genç kadın Wanda Michnik olabilirdi. Malko çevresini incelediğinde elinde program broşürü tutan gözlüklü bir adamın Bethovven'in büstünü seyrettiğini gördü.

Wanda Michnik tekrar geri döndü ve Malko'nun önünden geçti. Bu sefer bakışlarında bir ümitsizlik ve korku hakimdi. Büyük merdive-

nin basamaklarında kaybolurken Malko da peşinden takip etmeye başladı.

Genç kadın salona dönüp sondan ikinci sıraya oturdu. Malko öfkesini yatıştırmaya çalışarak bara yöneldi. SB bir puan kazanmış sayılırdı. Anne-Liese bir fare kapanı yemi gibi görev almıştı. Ya da Wanda Michnick bir hiç yüzünden boş yere korkup tedirgin olmuştu. Bu durumlarda pek de akıldışı bir şey değildi. Ama geç de olsa, onunla konuşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kibirli Anne-Liese biraz sinirli bir neşe ile kendisini karşıladı.

— Ah, sizin kaybolduğunuzu sanmıştım. Opera binası öyle büyük ki!

Malko karşısındaki ajanların ne ölçüde yanılıp yanılmayacaklarını kafasının içinde tarttı. Muhakkak bir yerlerde hata yapacaklardı. Çalan bir zil aranının sona erdiğini bildirdi. Anne-Liese kaçamak bir tavırla Malko'nun koluna girdi. Salona girerken itişip kakışan kalabalık yüzünden Malko genç kadının göğsünün vücuduna sürtündüğünü hissetmişti.

Maden işçilerinin bakışları bu kez öfke dolu bir kıskançlığı yansıtıyordu.

Tüm ikinci bölüm sırasında Anne-Liese yine dik olarak oturup izlemesini sürdürdü, ama bu kez her bacak bacak üstüne atışında hayvani bir çekicilikle erkeği tahrik etmek istediğini gösterdi. Elbisesinin etek kısmı ancak kalçalarına yakın bir kısmı örtebiliyordu. Malko artık her hareketinin direk olarak kendisini hedef aldığını anlamıştı. Bir anlık bir sessizlikten faydalanarak genç kadın Malko'nun üzerine eğildi:

—Krokodyl'i bilir misiniz? Karnı doyurulabi-

lecek neşeli bir restorandır. Orayı iyi bilirim, Ama belki de otelinize dönüp yatmayı düşünüyorsunuzdur.

— Hayır, hayır! dedi Malko.

Krokodyl'den önce Wanda Michnik ile mutlaka konuşması gerekiyordu. Anne-Liese emirleri mutlaka 1 numaralı Hareket Dairesinden direkt olarak alıyordu. Teknik Harekat Bürosu'ndan yani. İncelikten yoksun olmasına karşın yine de titizlik isteyen bir çalışmaydı.

*

**

Sonunda opera bitti, hepsi ölmüşlerdi! ilk-önce Malko ayağa kalktı. Anne-Liese ona şaşkınlıkla baktı.

— Paltom sizinle aynı vestiyerde değil, dedi Malko. Çıkışta buluşuruz. Aşağıda.

Sütunların arasına daldı ve tahmin ettiği yerde Wanda Michnik'i buldu. Arkasından izleyerek büyük merdivenden indi ve sola dönüp boş bir vestiyere yöneldi. Wanda bu sırada kendisine uzatılan ters çevirilmiş koyun derisinden bir mantoyu almak üzereydi.

-10 dereceyi aşkın soğuk havaya üzerine kalın bir şey almadan çıkmak imkânsızdı. Kendi vestiyeriyse kalabalık tarafından kuşatılmıştı. Biletinin içine bir dolarlık banknot sıkıştırdı ve kalabalığı yarıp önüne geçti, görevli kadına uzattı. İşini hemen halletmişlerdi. Tuttuğu vizon kürkü bırakan kadın kendisine uzanan yirmi kadar eli hiçe sayıp Malko'nun paltosunu vermişti.

Bir dolar ya da beş ziloti için asla tereddüt edilmezdi. Malko kürklü paltosunu koluna atarak çıkışa yöneldi. Anne-Liese kendisini iştahla süzen maden işçilerinin arasından yol

açarak büyük merdivenden iniyordu. Malko çıkıştaki meşin ve soğuk geçirmeyen perdeyi aralayarak gözleriyle Wanda'yı aradı.

Opera binasının karşısına dizilmiş düzinelerce otobüs ve taksi beklemekteydiler. Wanda birinci taksiye seğırttiğinde boşalan kalabalık araçlara hücum etmişti bile. Aynı anda binmek isteyen iki çifti geri çeviren bir taksi şoförü camı indirip seslendi. Malko konuşulanları anlayamayacak kadar uzaktaydı, ama yine de şoförün olumsuz baş işaretini ve ardından Wanda'nın siyah bir Fiat Polski'ye bindiğini gördü.

Otobüse sıkışmak için yığılan seyircileri iten Malko haykırdı:

— Wanda!

Ya işitti, ya da başka bir nedenden dolayı genç kadın döndü ve kendisini farkettili. Yaptığı hareketten şoföre durmasını söylediğini anladı Malko. Fakat taksi durmadı. Malko genç kadının kapıyı açmaya zorladığını ama, başaramayıp koltuğa yığıldığını seyretti.

Taksi Senatorska yönüne hızla uzaklaştı. Malko çılgın bir hiddet krizi geçirerek donakalmıştı. Wanda Michnik içinde kapı kolları olmayan SB'ye ait bir arabayla gözünün önünde kaçırılmış ve o sadece bakışlarıyla izlemek zorunda kalmıştı. Şoförün ilk müşterilerini almak istememesinin sebebi anlaşılmişti.

Bir korna sesiyle yerinden sıçradı. Bir taksi boşalan sıraya girmek istiyordu. Kapısında 919 numarası bulunan telsizli bir arabaydı. Şimdi-den en az kırk kişi araca çullanmışlardı. Malko elini cebine attı ve çıkardığı 20 dolarlık bir banknotu şoförün gözüne salladı. Taksi yaşlı bir çift ve diğerlerini ezmekten kupayı kur-

tulup hızla Malko'nun hizasında durdu.

SAS kalabalığın itirazsız suskunluğu arasında arabaya atladı. Bir aylık maaş olan yirmi doları taksiye verebilen bir insan her türlü saygıya layıktı. Şoför keyifli bir şekilde arkasına döndü:

— You American? Amerika'da iki yıl çalıştım.

İngilizcesi rezalet olmasına karşın Malko içinden adamı kucaklamayı düşündü. Senatorska yönüne uzaklaşan siyah Polski'nin kırmızı stop lambaları hâlâ görülebiliyordu. Malko onları işaret ederek:

— Kız arkadaşım o arabanın içinde, dedi. Biraz atıştık da onu bulmam gerek.

Şoför anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı ve hızla gaza bastı...

Tanrının lütfü,, trafik bir sorun yaratmayacak kadar rahattı. Malko birden kendi kendine ne yapacağını sordu. Polonyalılar kendi çöplüklerindeydi. Ama Wanda'yı elinden kaçırdığı takdirde, ilk uçakla geri dönmekten başka çaresi kalmıyordu.

öne doğru eğildi. Takip ettikleri taksinin kırmızı stop lambalarına yaklaşmışlardı. Birkaç saniye sonra yakalamış sayılırlardı. Şoför başını arkaya çevirdi.

— Ne yapıyoruz? diye sordu.

VII. BÖLÜM

Taksi sokağın köşesinde kırmızı ışıkta durmuştu. Onlar da tam arkasındaydılar. Malko bir bilgisayar hızıyla kafasını çalıştırdı, önce Wanda'nın dikkatini çekmeliydi. Taksi yeniden yola koyuldu". Ama sanki Wanda koltuğa gömülmüş gibiydi. Gelecek kırmızı ışık Krakowskie Przedmiescie'deydi. Malko'nun aklına bir fikir geldi. Tomarından 100 dolarlık bir banknot çekti ve şoföre doğru uzattı.

— Gelecek kırmızı ışıkta öndeki arabaya arkadan hafifçe dokunacaksın... Böylece durmak zorunda kalacak. Belki de şoföre uydurma hikâyeler anlatmıştır. Sonra ben onu bizim arabaya getireceğim, dedi.

Şoför kısa bir tereddütten sonra parayı cebine indirdi ve koltuğuna yerleşti.

— Dikkat, iyi tutunun!

Arabaların ikisi de saatte otuz kilometre ile gidiyorlardı, önceki araba durdu. Malko'nun şoförü fren yaptı ve ön tampon hafifçe bindirdi, öndekinin stop lambaları ezildi.

Hafif bir madeni ses yankılandı. Öndeki aracın sahte taksi şoförü indi ve hışımla küfürler yağdırarak diğerinin üzerine yürüdü. Malko diğer kapıdan çıkmak için iki şoförün kapışmasını bekledi. Öndekinin şoförü eğilip zarar ziyanı kontrol ederken kendisini görmemişti bile.

'Sahte' taksinin sağ kapısını açtı. Wanda

koltuğa büzülmüş, ürkekçe yüzüne bakıyordu. Malko elini uzatarak:

— Gelin! dedi.

Dondurucu soğuk nefesini kesmişti. Genç kadın kendisini dışarıya çekmesine karşı koymadı, iki şoför hâlâ hararetle tartışıyorlardı. Wanda Michnik kendini yeni yeni toparlıyordu.

— Buradan, diyerek Malko'ya yolu gösterdi.

Araçlara yasak olan eski kent kesimindeki Zamkovy Meydam'na doğru koşmaya başladılar. Sahte şoför kaçtıklarını sokağın köşesini döndüklerinde farketmişti.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Bir yer biliyorum, dedi İngilizce olarak Wanda. Ama bir an önce varmalıyız, peşimize düşmüşlerdir. Oh! Çok korkuyorum...

Wanda sol yanda tünel gibi bir yere kıvrıldı, bir avluya geçti ve oradan tekrar dar bir sokağa girdi. Sola döndü ve sonunda üç katlı küçük bir evin girişine süzüldü. Hiç konuşmadan basamakları çıktılar. İkinci katta Wanda bir kapıyı açtı ve Malko'yu içeri itti. Çok soğuk olan odada genç kadın elleriyle aradığını buldu ve bir kablonun ucunda asılı çıplak ampul ile elektrikle çalışan kaloriferi yaktı.

— Kömür karneye bağlı, diye açıkladı. Bu yüzden pek iyi ısınmıyoruz.

İçinde bir yatak, yuvarlak bir masa ve yere serilmiş bir başka yatağın bulunduğu başka bir odada bulunuyorlardı. Bir köşede bildirilerle beraber küçük bir teksir makinesi vardı. Bir teybin yanında duvara dizilmiş düzinelerle kaset duruyordu. Wanda beresini ve mantosunu çıkardıktan sonra divan biçimi yatağın

üzerine bıraktı.

=

— Sizin eviniz mi? diye sordu Malko.

Genç kadın başını salladı.

— Oh, hayır! öyle olsaydı büyük tehlikeye düşerdik! Bir dostuma ait. Burayı arasına bana verdiğini bilmiyorlar. Umarım bilmiyorlardır...

Victoria Oteli'ne dönüşü gecikecekti. SB, Wanda Michnik'i ellerinden geri alış biçimine memnun kalmayabilirdi.

T— Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Wanda acı çeker bir ifadeyle Malko'yu merakla süzüyordu. Cevaplamadan önce SAS teybe bir kaset koydu ve düğmesine bastı. Anında bir pop müzik odaya yayıldı.

— Mikrofonlara karşı bir tedbir,* diye açıkladı. Yurttaş hareketlerinin savunulması konusunda size yardım etmeye geldim.

— Oh, gerçekten mi?

Sesi aşırı canlı ve inanmamış gibiydi. Malko doğrularcasına başını eğdi. Wanda birden yanına yaklaştı ve yaşlı gözlerle kendisine sarıldı.

Ucuz parfüm kokuyordu, ama, Malko'nun vücudunda ezilen göğüsleri oldukça diriye. SAS onun ne denli hoş bir kız olduğunu o anda anlamıştı.

— Durumun ne kadar zor olduğunu bir bilseniz! dedi Wanda. Çok zor! Öyle anlar oluyor ki, intihan bile düşünüyorum. Ya da herkesin arasına karışıp hür olduğumuza ve her istediğimizi elde ettiğimize inanıp kendimi kandırmak istiyorum... ilk kez olarak dışardan, özgürlükten biri geliyor ve sorunlarımıza elini uzatıyor, hem de yardıma büyük ihtiyacımız olduğu bir zamanda! Bizim karşılaşmamızı sağlayan kişi tarafından güçlü ve zengin bir örgüte bağlı olduğunuzu öğrendim. Mükemmel

bir şey bu. Bunu kutlamamız lazım!

Ayağa kalktı, mutfığa gitti. Geri döndüğünde elinde iki bardak ve bir votka şişesi tutuyordu.

— Ya siz? diye sordu Malko. Ne yapıyorsunuz?

Wanda'nın yüzüne bir gülümseme yerleşti.

— Ben... Genelde bir pop şarkıcısıyım. Bütün Amerikan şarkılarını söylerim. Biliyorsunuz, Polonyalılar bayılırlar. Tıpkı blucin ve Coco-Cola'yı sevdikleri gibi... Bunlar bizim için özgürlüğün simgesidir... Sonra arkadaşlarım bana Roman Ziolk'den bahsetmişlerdi. Başlarda fazla düşünmeden tüm eylemlerini izledim, çünkü diğerleri çok güçlüydü. Zamanla baskılarını azaltacaklarını sanıyordum. (Gözlerinde bir zafer parıltısı ışıladı). Aslında tümünden yoketmeye de cesaret edemediler! Çünkü Kilise Roman Ziolk'i koruyor. Kardinal onu mahkum ettikleri takdirde kendisini de tutuklamaları gerekeceğini açıklamıştı.

Şişeyi açtı, bardakları yarıya kadar doldurdu ve kendisinininkini kaldırdı.

— Nazdrovvie!*

— Naz drowie! diye tekrarladı Malko.

Birlikte bardaklarını diktiler.

— Ziolk'in sunmaya uğraştığı 120'lerdiye bilinen protesto bildirisini ben de imzalamıştım. Üstelik mektuplar da geliyordu ve Roman onların hepsini dosyalıyordu. Çoğu kendisine sevgilerini, başarı dileklerini belirtiyorlardı.

— Tüm mektupları saklıyor mu? diye masumane bir tavırla sordu Malko.

Wanda canlı bir edayla başını salladı.

*Sağlığınıza

— Hayır, hayır. Önemli kişilerden gelenleri yakıyordu. Ama bazı isimleri çok gizli bir yerde sakladığını bana söylemişti... Zafer günü için...

Genç kadın ateşleniyor, gözlerinin içi parlıyordu. Slav kanı taşıyan Malko,-Polonyalıların tarifi imkânsız insanlar olduklarını aklından geçirdi. Her zaman olacak bir mucizeyi beklerdi. Wanda samimi görünüyordu anlattıklarında. Fakat eğer Julius Zydowski" gerçeği anlatmış olsaydı, neler olabileceğini aklından geçirdi S AS... Wanda'nın bardağı tekrar boşalmıştı, biraz sonra Malko'nunki de aynı akıbeta uğradı. Avusturyalının sinirlerini yatıştırma-ya ihtiyacı vardı.

— Her zaman çalışıyor musunuz? diye sordu.

Genç kadın başını salladı.

— Hayır. Benim radyo programlarına çıkmamam için SB emir verdi. Yoksa plaklarımdan biri çalınacaktı. Plağım el koydular. Daha önce yayınlanmış plaklarımın ya da yeni yayınlanacakların toplatılması ve tükendiğinin söylenmesi için plakçılara "tavsiyelerde" bulundular.

— Peki yaşamınızı nasıl kazanıyorsunuz?

Wanda alaycı bir gülüşle sırttı.

— Tasarrufla!.. Bütün öteki yurttaşlarım gibi. Bilirsiniz, bir deyim vardır: Polonyalılar en az 3000 kazanır 4000 harcar, 1000 ziloti borçlanırlar, ama onu da tasarruf ediyoruz diye kendilerini kandırırlar... Bazı gece kulüplerinde ve lokantalarda şarkı söylüyorum. Adımı kullanmadan plaklarımı satıyorum. Hem, fazla da para gerektirecek ihtiyaçlarım yok... Yalnızca yeni bir giysi almak için harcarım.

Ama kışın bunun da pek önemi yok.

— Hepsi bu mu? diye sordu Malko.

Wanda'nın bakışları bulanıklaştı. Cevaplanmadan önce yeniden votka koydu.

— Sık sık SB ajanları sokaklarda beni izliyorlar, diye mırıldandı. Bana hakaretler yağdırıp tehdit ediyorlar... Sanki gazetelerde okudukları her şeyin suçlusu benmişim gibi davranıyorlar. Geçen ay Varşova Merkez Halk Mahkemesi tarafından yurttaşlık haklarını çiğnediğim öne sürülüp 5000 ziloti para cezasına çarptırıldım...

— Suçunuz neydi?

Wanda bardağındaki votkayı boşalttı.

— Ur sus ve Radom'da tutuklu bulunan işçilere yardım parası göndermişim. Bu benim son maceram oldu... Ama başka maceralara gireceğimi de biliyorum. Bununla birlikte zaman zaman artık yorulduğumu hissettiğim de oluyor...

Sustu, kaseti değiştirdi ve geri dönüp Malko'nun yanına oturdu. SAS genç kadının gözlerinin dolduğunu hissetti. Votka şişesi boşalmış, Wanda tatlı bir rehavete gömülmüştü...

Simon und Garfunkel'in parçalarını ses çıkarmadan dinlediler. Wanda sanki uyuşturucu tesirindeymiş gibi içtenlikle bütün sorunlarını ortaya döküvermişti. Başıyla ahenkli hareketler yaparak müziğin temposuna uymaya çalışıyordu.

— Malko! dedi aniden. Çok garip bir isim bu. Sonunda Amerikalılar bize yardım edecekler mi? Her zaman söz verirler, ama asla sonunu getirmezler. Artık uluslararası bir desteğe ihtiyacımız var. Bizi huzur içinde bırak-

ması için Gierek'i biraz korkutmak gerek... Bunu sağlamak için mi geldiniz?. Buradaki Amerikan elçiliğindeki çok ihtiyatlı davranıyorlar. Sanki gölgelerinden bile korkuyorlar. Eğer kilise de olmasaydı, çoktan kamplara atılıp parça parça doğranmış olurduk.

Genç kadın canlanıyor, kelimeler dudaklarından hızla dökülüyordu. Alkolün etkisi İngilizcesini berbatlaştırmıştı. Şişenin dibindeki votkanın birazını doldurdu ve Malko'ya uzattı.

— Burası ısındı...

Gerçekte içerisi 15 dereceden fazla değildi...

Malko tatlı bir uyuşukluğun her yanını sarıldığını hissetti. Varşova'nın ortasındaki bu daire başka bir zamana ait gibiydi... Tıpkı teyp-ten yayılan parçalar gibi.

Wahda sırtını duvara yaslamış, ayaklarını ileri doğru uzatmış, hiç konuşmuyordu. Tekrar votkasından bir yudum aldı.

Malko hakiki sorunu nasıl çözeceğini kendine sorup duruyordu. Birden, masmavi gözleri irileşen genç kadın iyice yanına sokuldu.

— Korkuyorum, diye mırıldandı, her zaman korkuyorum. Bu yüzden de durmadan içiyorum. Bir gün beni yakalayacaklar ve yok edecekler.

Malko onu kendine çekti. Yüzü omuzlarının arasında kaybolmuştu, uysalca suratını Malko'nun kürkünün yakalarına sürttü.

— Yumuşak, diye mırıldandı. Ne kadar da yumuşacık!.. Böyle giysilere sahip olmak harika bir duygu olmalı... Oysa bizler çok yok-suluz. Her şey vesika ile dağıtılıyor. Kömür, şeker, elektrik, her şey... Et bulunmadığı bile oluyor. "Sosyalizmin doruğuna o kadar hızlı ilerliyoruz ki, peşimizden inekler bile yetişemi-

yor" demliyor.

Sinirli bir şekilde güldü, dudaklarını Malko'nun yüzüne çevirdi ve aniden öptü.

Wanda hâlâ votkanın tesirindeydi, ama dili yumuşak ve arzu doluydu. Hiç konuşmadan uzun süre öpüştüler. Wanda kayarak uzandı ve Malko'yu da sürükledi. Avusturyalı elbisesinin üzerinden göğüslerini yumuşakça okşadı. Wanda aniden giysisini başından çıkardı. Kendinden geçerek kısa zamanda botlarını ve çoraplarını da atarak çırılçıplak kaldı.

Sağlıklı bir vücudu, beyaz dolgun kalçaları, kavisli bir göbeği vardı. Bir şey söylemeden Malko'nun üstüne atıldı. Büyük bir beceriksizlikle önce pantolonunun kemerini, ardından gömleğinin düğmelerini çözdü.

Dudakları Malko'nun göğsünde gezindi, boynunda durdu, sonra kulak memelerini yaladı.

Zamanla okşayışları büyük bir erotizm çılgınlığına dönüştü. Bir hayvan gibi titriyor, göğüslerini oynatıyor, kalçalarını sağa sola sallıyordu. Malko çılgınca bir arzunun esiri olarak daha fazla dayanamadı ve bir hamlede ona sahip oldu. Dakikalar sonra doruğa ulaşmış boşaldıklarında artık halsizleşmişlerdi.

— Gitme, diye fısıldadı Wanda Malko'nun kulağına. Şefkate muhtacım...

Vücudunun fiziksel ihtiyacını tatmin etmek için sevişme arzusu duyduğu belirgindi. Zaten genç kadının ruhsal açıdan bir zevk almadığı ve işi bitince sakinleşmesi de bunu belli ediyordu. Malko'nun üzerinde kıpırdamadan duruyordu. Bir yudum votka dikmek için bir elini kurtardı Wanda.

— Uzun zamandır böylesine sevişmemiştim,

diye iç çekti. Çok hoştu...

Elektrikli kalorifer Malko'nun sırtını yakıyordu. Kaset bitmişti. S AS parmaklarını bir ameliyat izi üzerinde gezdirerek sordu:

-r- Bu nedir?

— Apandisit, dedi Wanda. Doktorun umurunda bile değildi. Fazla özen göstermesini isteyecek kadar da param yoktu... Sonunda izi kaldı... Neyse...

— Erkek arkadaşın yok mu? diye sordu Malko.

Genç kadın hüznüyle gülümsedi.

— Bir tane vardı. Ama onu da korkuttular. Beni görmeye devam ederse işinden olabileceğini söyleyerek tehdit ettiler. Bilirsiniz, her yerde kulakları vardır. Ben kendim arkadaşımı benden vazgeçirmeye uğraştım. Siyasi olaylarla pek ilgilenmezdi...

Kötü bir şey olmalıydı böyle ayrılmak. Malko hüznü ve umutsuzluk dolu masmavi gözlere baktı. Saat sabahın ikisini biraz geçiyordu. Wanda sanki aşk yapmak sarhoşluğunu silmiş gibi daha akıllı başında görünüyordu. Artık ciddi konulara dönmenin sırasıydı.

— Wanda, diye sordu Malko, gerçekten hangi sebeple Varşova'ya geldiğimi biliyor musunuz?

Genç kadının yüzü aydınlandı:

— Bize yardım etmek için. Öyle söylemiştin. Ama dikkatli olman gerek. Seni de tutuklayabilirler ya da öldürebilirler.

Julius Zydowski'nin hayali gözlerinin önünden geçti SAS'm. Konuya artık girebilirdi.

— Roman Ziolk hakkında araştırmaya geldim, dedi.

Wanda kırbaçlanmış gibi yerinden sıçradı.

Yüz hatları sertleşmişti. Kalkarken küçük ve diri göğüslerini örten çarşaf üzerinden sıyrıldı.

— Roman mı! diye hayretle bağırdı. Ama o bir efsanedir, bir ermiştir. Onsuz ümitlerimiz bile yaşayamaz...

Malko devam etmeden önce yatıştırmaya çalıştı:

— Ne anlamlar taşıdığını iyi biliyorum, ama aynı zamanda SB'nin bir ajanı olduğundan kuşkuluyoruz. Direniş hareketindeki rolünün pek inandırıcı olmadığını düşünüyordum... Savaş zamanında vatandaşlarını Almanlara ihbar etmiş olabilir... Ben...

Suratında öyle bir tokat patladı ki, Malko serseme döndü. Wanda Michnik sert bir hareketle yataktan fırladı ve yalnızca boynunu saran altın zinciriyle ayakta dikildi.

— Alçak!., diye haykırdı. Bir de seni yolladılar, ha! Kendi kendime şoförün neden hoşgörülü davrandığını merak ediyordum... Pezevenk! Bok çuvalı... Git patronlarına söyle, hiç bir kuvvet bizi davamızdan yıldıramaz...

Öfkeden titreyerek, kekeleyerek giyindi. Malko da ayağa kalktı.

— Wanda, diye sakinleştirmeye çabaladı. Çılgınsın, SB'nin bir ajanı değilim. Tam aksine, bir felaketi önlemeye çalışıyorum. Bana inanmalısın. Eğer Roman Ziolk dedikleri gibiyse, ona yardım edeceğiz. Ama...

Genç kadın işitmiyordu bile. Malko giyindiğinde, çevik bir hareketle mantosunu kapıp daireden dışarı fırlamıştı. Malko kravatını bile bağlamadan çantasını kapıp peşinden karanlık merdivene koştu. Koridoru geçerken elini tutmayı denediyse de Wanda sertçe karşı koydu. İsrarları karşısında isterik bir tavırla vurmak

için arkasını döndü.

— Wanda! diye haykırdı Malko.

Genç kadın soluk soluğa koşarak Pietarska Caddesi'ne dönmüştü bile. Eski kentin sokakları tamamıyla ıssızdı, insanı her yirmi metrede durdurup nefes almaya zorlayacak sert bir ayaz vardı. Wanda büyük adımlarla Podvale Köprüsü'nün ayaklarına doğru koşarken girişte bir arabanın park ettiğini gördü. İçerisi aydınlıktı ve bir erkek seçilebiliyordu. Wanda farların ışığından tökezlendi ve bir taksi çevirmek için kolunu kaldırdı.

Bunu gören park etmiş araba hızla yerinden kalktı. Malko bağırarak için çok geç kalmıştı. Bir yılan, bir kobra gibi üzerine gelen arabaya bakıyordu. Sol çamurluğu, kalça hizasına şiddetle çarptı ve genç kadını birkaç metre öteye savurdu. Araba duracağı yerde daha da hızlandı ve Podvale Köprüsü'nün sonundan kilise yönüne doğru rüzgâr gibi uzaklaştı. Göz göre göre öldürmüşlerdi genç kadını!

Malko, Wanda'mın fırladığı yere gitti ve yanma diz çöktü. Genç kadın gözleri açık, bakışları sabit, sırtüstü yere serilmişti. Ağzından ince bir kan sızıyordu. Yaşayıp yaşamadığını anlamak çok zordu. Malko hiçbir karşılık alamadan göz kapağını kaldırıp bıraktı. Elini mantosunun altına soktu. Göğsünün inip kalktığını hissetti, ama bunun da bir yararı olmaya bilirdi. Michnik beyin kanaması geçiriyor gibiydi... Yavaşça seslendi, Wanda cevap vermedi. Yardım aramak için yerden doğruldu. Bütün binaların pencereleri kapalıydı. Bağırmalarına yanıt alamadı, Wanda'yı kıpırdatmaya da cesaret edemiyordu.

Tek şansı otelden yardım bulmaktı. Bu da

bu soğukta en az bir kilometre yol demekti. Wanda'nın tekrar üzerine eğildiğinde gözleri bir anlam kazanmış gibiydi. Fakat tebeşir beyazı donukluğu hâlâ devam ediyordu.

— Yardım aramaya gidiyorum, diye mırıldandı. Döneceğim.

— Defol git! Aldığı karşılıkla bir sevinç kapladı her yanını. Wanda hiç uslanmayacaktı! Podvvala Köprüsü'nden koşarak operanın arkasından dolaştı, Senatorska'ya döndü. Birkaç kere kaydı ve düşmekten son anda kurtuldu. Zaman kazanmak için Victoria Oteli yönündeki meydana saptı. Saxe Sarayı'ndan kalma birkaç sütun meydanın sağında yükseliyordu ve canlı olarak yalnızca Meçhul Asker Anıtı'nda nöbet tutan iki askeri gördü. Victoria'ya ulaştığında zorlukla soluk alıyordu.

Mucizevi bir şekilde yarı uykulu şoförüyle bekleyen bir taksi buldu. Malko cama vurup adamı uyandırırken elindeki beş dolarlık banknotu sallamaya başladı.

— Bir kaza, yaralı bir kadın... Podvvala'de...

Şoförü ilgilendiren tek şey doların yeşil rengiydi. Usta bir rahatlıkla motoru çalıştırdı. En yakın hastaneyi tarife razı oldu, ama Malko'yu kayıtsızca dinlemesini sürdürdü. Üç dakika içinde PodvvalaPe dönmüşlerdi... Köprü'nün tam karşısındaydılar.

Malko taksiden dışarı atladı.

— Bana yardım edin, diye yalvardı.

Şoför isteksizce arabasından indi. Malko Wanda'yı bıraktığı köşeye koştu, ama birden midesi kasılarak durdu. Kimseler görünmüyordu.

— Hani, yaralı nerede? diye şoför arkasından alayla sordu.

Malko çömeldi ve izleri takip ederek bir eldiven buldu. Bu Wanda'nındı. Kan izleri bile silinmişti, iyi çalışmışlardı. Şimdi Wanda SB'nin inlerinden birinde olmalıydı.;. Demek ki ölü ya da diri, Malko sırtını döner dönmez ortadan kaldırmışlardı genç kadını. Donmuş gibi taksiye geri döndü.

— Kendisini iyi hissedip kalkmış olmalı, diye belirtti. Oysa ben, ağır yaralı sanmışım.

Şoför votkayı soğukta fazla kaçırıp başına iş gelenler hakkında bir fıkrayı anlatmaya başlayarak alaycı bir şekilde Malko'ya sırtıttı. Malko cesareti kırılmış olarak arka koltuğa çökmüştü. Tek umudu elinden uçmuştu.

VIII. BÖLÜM

Valizin kayışına kısırdığı saç kaybolmuştu. SB'nin uğradığının tek delili buydu. Malko'nun saklayacak bir şeyi olmamasına rağmen bu arama kendisinde sıkıntı yarattı, içine atıldığı örümcek ağının bir başka türü gibiydi. Bütün hayranlığına karşın Polonya gizli servisinin başarısını pek beğenmemişti.

Aniden, korkunç bir üzüntüye kapıldı: Polonya'dan çıkabilecek miydi? Birden kafasında bir şimşek çaktı. SB ondan, muhaliflerinin tespitinde yararlanacak ve sonra da onu rahatça yok edecekti. Tuzığa düşmüştü. Birden şatosunu, Aleksandra'yı, Viyana hayatını, geceleri alabildiğine özgürlüğü hatırladı. Bu tanrının cezası işeatilmakiçindeliolmalıydı!

Otel mükemmel bir sessizlik içindeydi, bununla birlikte uyuyamıyordu. Bir yerlerde saat gecenin üçünü çaldı.

Sonunda, kafasını yora yora bir fikir buldu. Her yönünü iyice düşündü, tarttı ve yavaş yavaş uykuya dalarken SB'yi başarısızlığa uğratmanın tek şansı bu olduğu sonucuna vardı. Dört vuruş daha işitti: Saat dördü çalmıştı. Sonra göz kapaklarını indirdi

*

**

Varşova'yı beyaz bir perdenin altında boğan kar düzenli bir güç gibi yağıyordu. Malko, her

ırktan, her renkten işadamının kaynaştığı Victoria'nın büyük salonunu geçti ve kapı sundurmasına gelince durdu.

Uyandığında düşüncesi kendine pek parlak gelmedi. Varşova'daki CIA bölge şefini ziyaret etmesi gerekiyordu. Soruşturması başlamadan bitmişti. Roman Ziolk'i görmeyi denemek ise lüzumsuzdu.

Taksi yoktu. Büyükelçiliğe yine de yaya gidecek değildi. Gri şahane bir Mercedes Victoria Oteli'nin önüne gelip durduğunda, beş dakikadır karla kaplı kaldırımında beklemekteydi. Her zamanki dolarları elinde, arabaya seğırtti Malko.

Şoför yaşlı, kıvrıkcık beyaz saçlı ve burnu kemerli, hoş yüzlü bir adamdı. Yarı Lehçe yarı Almanca saati iki dolara anlaştılar. Amerikan büyükelçiliği, tarihi otellerin kaynaştığı eski yerleşim bölgesinin tam ortasında ve çok güneyde Ujazdowskie'deydi. Varşova'nın etrafı kasvetli binalarla çevrili en önemli atardamarı olan Nowy Svriat'ı inerken, Malko iyi bir arabanın rahat koltuklarına yeniden kavuştuğuna memnundu...

— Araba sizin mi? diye sordu şoföre.

Adam gülerek başını salladı:

— Hayır, bu patronumunki. Ama o bütün gün Parti Merkez Komitesinin toplantısındadır... işte şurada, bakın!

Haki renkli milisler tarafından korunan granit grisi kubbemsi bir çatıyı Malko'ya gösteriyordu. Ülkenin beyni sayılan Birleşik işçi Partisi'nin merkeziydi... Şoför neşeyle döndü:

— Gelecek kongrede muzlar olacak... Yalnızca o sırada muz ithal etmeyi beceriyor-

lar.

Tam düşündüğü gibi. Varşova sokaklarında vızır vızır dolaşan kırmızı trolleybüslerden birine, çarpmaktan kılpayı kurtuldular. Sevimli ülkeydi doğrusu!

— Yine de çok mutsuz değilsiniz herhalde? diye sordu Malko.

Şoför kadercisi bir hareket yaptı.

— Hah... Politikayla uğraşmadıktan sonra.

Ben, bu işe ilgi duyamayacak kadar yaşıyım. Bu arabayla, iki yılda bir yabancı ülkede tatil geçirebilecek ve karaborsada et bulabilecek kadar dolar kazanıyorum. O halde...

Trafik daha akıcıydı ve çevre değişmişti. Solda, gri, kasvetli binalar yerine tamamen karla kaplı Lazienkowski parkının ihtişamı, sağda da sevimli büyükelçilikleri çevirmiş eski küçük saraylar bulunuyordu. 1944'de bu kısım tamamen yerle bir edilmemişti. Ujazdowski Sokağı'nda gri taştan yapılmış dört katlı büyük ve yüksek binanın karşısında durdu taksi.

— Büyükelçilik burası, dedi şoför. Diplomat mısınız?

— Aşağı yukarı, dedi Malko.

Şoför, kapıyı açarken Malko'yu uyardı:

— Eğer 20 dolar verirsiniz, saat altıya kadar emrinizde olurum. Bu da işinizi kolaylaştırır. Varşova'da çok taksi yok...

Malko tereddüt bile etmedi: Yaşlı Polonyalıyı çok cana yakın bulmuştu.

— Mükemmel, dedi, birazdan görüşmek üzere.

*

**

Camdan kafes uçmaya hazır bir balonun sepeti gibi bodrum katının ortasında asılı

duruyordu. Çelik tellerle tutturulmuştu. Bodrum katı odasına açılan kapının üstünde: "Uzak durun, yüksek gerilim" yazısı bulunuyordu.

Bütün gizli konuların görüşülüp konuşulduğu büyükelçilik toplantı salonuydu burası.

Malko kafese girmeye yarayan tahta merdivene yöneldi. İçerde fazla bir şey yoktu. Alçak bir masa ile dört sandalye. Masanın üstüne kahve ve fincanlar bulunan bir tepsi bırakılmıştı. CIA şefi Cyrus Miller, Malko'nun ardından kapıyı kapadı ve bir düğmeye bastı.

Hemen sonra ince bir vızıldama Malko'nun kulaklarını doldurdu. Elektronik savunma çalışıyordu. Şayet duvarlara mikrofon yerleştirilmişse, bu ıslık sesleri teypleri işlemez hale getirecekti. Cyrus Miller dosyalarını önüne serdi, fincanına kahve boşalttı. Bir Rothmans yaktı ve bakışlarını Malko'ya dikti:

— Sanırım, burada bulunmanızı gerektiren önemli bir şeyler oldu. Bu anlaşmamıza dahil değildi...

Malko'nun anlattıklarını hemen hiçbir şey söylemeden, bazı notlar alarak dinledi. Soru soran, başıyla onaylayan, hastasını dinleyen bir doktor gibiydi. Sonra kalemını bıraktı, yeniden kâğıda birkaç kelime yazıp bir zile bastı. Bir dakika sonra koyu siyah saçlı bir genç belirdi ve kafese girdi. Cyrus kâğıdı ona uzattı.

— Haydi, gidip bakın yukarıda bununla ilgili nelerimiz var.

Genç adam kapıyı tekrar kapattı ve gözden kayboldu. Cyrus Miller kırmızı benekli ellerini düşünceli düşünceli ovuşturdu.

— Görünüşe göre SB sizi iyice kısıp almış. Taksidaki adam 1 numaralı teknik ha-

rekâta mensup olmalı. Fakat ne olursa olsun, onların gözünde seçilmiş bir hedefsiniz. Roman Ziolk hikâyesi önemsiz olsa bile. Onların korkusu, halkın ayaklanması, özelliklerle işçi kesiminin. Şimdiye kadar entellektüellerle işçileri ayırmayı çok iyi başardılar. Eğer Ziolk kullanılmamış olsaydı, zincirleme bir tepki doğardı. Pek çok işçi mektubu aldığımızı sanıyoruz...

— Onunla ilgili bir fikriniz var mı? diye sordu Malko.

Amerikalı düşünceyle sigarasından bir nefes çekti.

— Doğrusu söylemek gerekirse, hayır. Elbette Vatandaş Haklarını Koruma Hareketi'nin gelişimini izledik, bazı üyelerinin adlarını biliyoruz. Fakat, buraya kadar sizin varsayımınızı kuvvetlendirecek hiçbir şey yok... Elbette, Viyana'da olanlar hariç.

— Bu önemli, diye belirtti Malko.

— Şüphesiz, diye kabullendi Amerikalı, fakat dişe dokunur hiçbir somut kanıt yok. Yine de en iyisinin, başınıza ciddi problemler gelmeden sizi buradan uzaklaştırmak olduğuna inanıyorum. Sizi göndermekle ihtiyatsızlık ettiler... Polonyalılar aptal değildir. Bütün doğu ülkeleri gizli servislerine ait bilgilerin birleştiği merkezi de unutmamak gerek. Ruslar, Çekoslovaklar, Romenler, Doğu Almanlar, Macarlar... biliyorlar ki, siz Burada Varşova'dasınız. Bazıları size sorular sormak isteyebilir. Ya da eski hesabı kapatmayı...

Kısa bir sessizlik oldu. Malko birden bu uğultulu cam kafesten çıkma isteği duydu...

— Gierek'in Sovyetlerle bu kadar yakın ol-

duğunu sanmıyordum, diye belirtti. Gomulka'dan sonra rejimi ılımlaştırmıştı.

Cyrus Miller hoşgörülü bir gülümsemeyle:

— Polonya uzmanı olmadığınızdan buna inanabilirsiniz, dedi. Fakat Edward Gierek, her şeyden önce bir KGB ajanıdır. Kominform zamanında Moskova'da eğitim görmüştür. Fransa, Belçika ve Lüksemburg'ta örgütler kurmuştur. Onun hakkında her yönüyle araştırılmış bir dosyaya sahibiz.

Ne güzel bir açıklamaydı.

— Gerçekten Ziolk için hiçbir ipucu bulamadınız mı? diye sordu Malko.

Cyrus Miller tereddüt bile etmedi.

— Hayır. Ziolk'le ilgili bilgileri bütün bilgisayarlarda araştırdım. En küçük bir çatlak bulamadım. Eğer su altından yürütüyorsa tebrik etmeli iyi iş görüyor.

— Doğulular iyi iş görmeye alışık! diye belirtti Malko.

Amerikalı gittikçe daha üstü kapalı konuşuyordu.

— Maceraya atılmak kolay değil. Karşıt görüşlüler için Roman Ziolk bir kahramandır.

CIA şefinin görünen tek düşüncesi vardı: Maiko'yu Polonya'dan çıkartmak... Sebepsiz de değildi. Uğultunun etkisiyle sersemlemiş olan SAS, sorunun tüm elemanlarını zihninden geçirerek düşünüyordu, içinden bir ses ona ihtiyar antikacının, diğer bütün konularda yalan söylemiş olsa bile, Roman Ziolk konusunda doğru söylediğini söylüyordu. Fakat bunu nasıl ispatlayacaktı?

Daha şimdiden Cyrus Miller saatine üç kez bakmıştı. Malko dün geceki düşüncesini denemeye karar verdi.

— Son yıllarda karşıt hareketlere katılmış Polonyalıların sizde listesi var mı? diye sordu.

CIA şefi bu soru karşısında biraz şaşırılmışa benziyordu, fakat olumlu karşılıdı:

— Evet. Tabii bütün tanıdıklarımızın!

— Çok güzel, dedi Malko, bunlar burada Varşova'daki bilgisayarınızda var mı? •

— Hayır, Langley'de var. Niçin soruyorsunuz?

Malko'ya uğultunun yoğunluğu azalmış gibi geliyordu. Bu dar kafeste, kapalı yerde kalmaya karşı bir bıkkınlık kazandığı izlenimine vardı. Kızarmış gözleri, Amerikalınlara bakarak sordu:

— Rejim aleyhtarı gösterilere katılıp da Roman Ziolk hareketi içinde bulunmayanların isimlerini bilmek isterdim. Aralarına sızmak için geçerli mazereti olmayanların. Ölmüş ya da hapiste olanlar gibi.

Cyrus Miller başını salladı ve seyrek saçlarını sıvazladı.

— Yani bir şeyler bilen, ya da şüphelenen birini mi düşünüyorsunuz?

— Doğru, dedi Malko.

Amerikalı öyle ani kalktı ki, kafes sarsıldı.

—Korkunç! Eğer iddianız tutarsa... (Saatine baktı.) Dinleyin, Langley'de saat sabahın dördü şimdi. Bir tek nöbetçi servisi var. "Sihirli Ejderha"yı sorguya çekmek bir saat alabilir.

— Bir saat sonra dönerim, dedi Malko. Beklerken biraz gezineceğim.

**

Dondurucu bir rüzgâr kar tanelerini, Jerozolimskie Sokağı'ndan Varşova'nın en büyük

ticaret merkezine inen çift yola sürüklüyordu. Malko, satın alınacak hiçbir şey bulamadığı bir Sovyet mağazası olan "Natacha"dan çıktı. Oyuncak bile yoktu. Tüylü kasketi gözlerine kadar, inmiş bir adam, ona yaklaştı ve mırıldandı:

— Dolar... 150 ziloti...

Resmi kurun altı katıydı! Malko cevap bile vermedi. Bir kışkırtıcı olabilirdi. Sonra kırmızı bir tramvayın altında kalmaktan güç kurtularak karşıya geçti ve doğruca Çin Halk Cumhuriyeti'nden bir dükkân olan "Chinewa'ya" girdi.

Burası Sovyet mağazasından da beterd! Koruma derneği kermesinden artakalan bir sergiydi sanki.

Binalar hüznün verici gri bir renkteydiler. Varşova'yı yeniden inşa etmeye değmemişti. Tek bir güzel vitrin bile görünmüyordu.

İnsanlar, kaderlerine boyun eğip bir kasap dükkânı önünde kuyruk olmuşlardı. Sanki bir savaş manzarasıydı. Bir tavernaya daldı. Müşteriler tek ayaklı küçük yuvarlak masaların etrafında kümelenmiş, ayakta içmekteydiler. On zilotiye adından başka kahveye benzer yanı olmayan sıvıdan bir tas istedi. Giysileri, öteki müşterilerden iyice ayırdediliyordu. Eski bir kürke sarılı şişman bir kadın ona doğru yaklaştı ve alçak bir sesle, doları olup olmadığını sordu.

Kışkırtıcı değildi kesinlikle. Fakat doların cazibesi öyle güçlüydü ki, tüm Polonyalıları kaçakçı yapıyordu.

Üzgün bir gülümsemeye başını salladı. Kalabalığın içinde kimin SB ajanı olduğunu nasıl bilebilirdi? Zaman ilerlemişti, büyükelçiliğe dönmenin sırasıydı. Anlaştığı taksi şoförü resimli roman okuyarak onu bekliyordu.

Garip Kùltür Sarayı'nın yakınında, Marszałkovska'dan döndüler ve sonra Armii Lodowej yolundan aşığıya indiler. Evler daha havadardı. Küçük donmuş bahçeleri seçiliyordu, öte yanda Lazienkowski parkı tatlı bir eğimle hemen hemen Vistül'e kadar uzanıyordu... Sağda uçsuz bucaksız grimtrak toplu konut kümeleri uzanıyordu. Kar altmda daha da kasvetli görünüyorlardı. Birdenbire aklına operadaki Anne-Liese'nin ne olduğı takıldı.

Bu defa elçiliğın koruma görevlisi onu hemen içeri aldı ve dosdoğru bodruma götürdü.

Cyrus Miller, elinde bir dosyayla biraz sonra yanına geldi. Kapı kapandı. Islık sesi, ardından uğultu duyuldu. CIA bölge şefi belirsiz bir ifadeyle suratına bakıyordu.

— Büyük kozlarını oynadılar, dedi Cyrus.

Malko hiçbir şey anlamıyordu.

— Kiminle?

Cyrus Miller'in pancar suratı alaycı bir ışıkla aydınlandı.

— Operadaki kadınla. (Dosyasından bir fiş çıkardı.) işte: Anne-Liese Malsen. Alman asıllı Polonyalı En az altı yıldan beri SB ajanı. 2. Şube'ye bağlı bir görevli. Almanya'daki bir görev için Z2'ye" ödünç verilmiş. Sanat eleştirmeni kisvesiyle Bonn'da ikamet ediyormuş. Alman Savunma Bakanlığından yüksek bir memurla ilişki içinde. Bu memur 11 ay boyunca "gizli" bütün belgeleri ona aktarmış. Karısını ve üç çocuğunu terketmiş. Tutuklandığında, Anne-Liese ile evlenmek için karısından boşanmaya hazırlanıyormuş Anne-Liese polisi atlatacak Almanya'dan ayrılmış. Nasıl başardığı bir türlü öğrenilememiş.

— Ya o memur? diye sordu Malko.

— intihar etti! diye cevapladı Cyrus.

Cyrus Miller boynunu kaşdı.

— Duruma bakılırsa, sizi hemen devredışı bırakmak istemiyorlar. Size bir iş hazırlıyorlar... Fakat dikkat, bu kadın tehlikelidir. Size az önce bahsettiğim adam safın teki değildi. Bu kadın onu bulaşık bezine çevirdi.

— Kendimi bulaşık bezine çevirtmemeyi deneyeceğim, dedi Malko. Ya sonrası?

— Sonrası...

Cyrus Miller tepkilerini ölçüp biçiyordu. Dosyasından yeni bir yaprak çekti. Malko orada üç ismin yazılı olduğunu gördü.

— Sanırım ilginç bir düşünceniz vardı, Bay Linge. Uç isim bulduk. Düzeltiyorum, iki. Çünkü bilgisayarın verdiği üçüncü isim artık geçerli değil. Şahıs geçen hafta öldü...(Dolmakalemini çekti ve birinci ismin üstünü çizdi) Bu Maryla Nowicka adında biri. Jinekolog. Yazık ki fotoğrafı yok. 1970'den beri rejim aleyhtarlarının bütün toplantılarına katılmış. Birçok defa tutuklanmış ve sayısız kere SB'nin baskı ve aşağılamasına maruz kalmıştı,; Bu kez, Roman Ziolk hareketinde ondan hiçbir iz, işaret yok. Ya bıktığı için ya da başka bir şey var.

— Peki diğeri?

— Diğeri erkek, dedi Amerikalı, Krakoylu bir avukat.

Malko tereddüt bile geçirmedi.

— Birincisinden başlayacağım, dedi. Adresi var mı?

Cyrus Miller kâğıdı ona uzattı.

— Adresi ezberleyin, çünkü dinamit gibidir...

Malko adresi okudu: 6, Ulica Doina, Daire

64.

— Güneyde, yeni büyük sitelerde, Wilanow yolunun yakınında, diye belirtti Amerikalı. Oraya gitmek istiyor musunuz?

Malko, isim ve adresi hafızasına kazımişti. Kâğıdı Amerikalıya iade etti. Altın sarısı gözleri parıldamaktaydı. Neşeyle:

— Elbette, dedi. Varşova'da yapacağım son işim olsa bile.

Cyrus onu garip bir ifadeyle süzdü.

— Kendinizi nasıl bir tehlikeye attığınızı biliyor musunuz? dedi yavaşça. Ajanlarımızdan biri Prag'da benzeri bir randevuya gitti. Cesedi Tuna'da bulundu.

— Burada Vistül donmuş, dedi Malko alaylı alaylı. Her şeyi bilmek istiyorum. Oraya tek parça varmak için gerekli bütün tedbirleri alacağım.

— Bu kolay olmayacak, diye homurdandı Amerikalı. Keneler gibi peşinizde olmalılar. Ve ben de size yardımda bulunamam. Operasyonun başarısı pamuk ipliğine bağlı. En küçük ihtiyatsızlık her şeyin boşa gitmesi demek olur.

— Biliyorum, diye kabullendi Malko. Wanda Michnik'ten haber alabilir misiniz?

— Deneyeceğim, dedi Amerikalı. Zaten kaçış planınız en geç kırk sekiz saat sonra hazır olacak. Eğer gelmeseydiniz, ben sizi bulacaktım. Bir piyano resitaline davetiye alacaksınız. O zaman buraya gelmeniz gerektiğini anlayacaksınız. Sonrası daha kolay olacaktır.

Her şey varsayımlara bağlıydı zaten.

*

**

Malko taksisineulaşmak için Ujazdowskie'yi koşarak karşıya geçti. Biraz uzağında gri bir

102

Lada sezinlemişti. Bir takipçi olmalıydı. Arabasında yerini aldı. Şoför ona gülümsedi.

— Havyar almaya gitmek ister misiniz? Veya mücevher? Yoksa bir kız mı tercih edersiniz?

— Bunların hepsi çok uzun boylu hikâyeler, diye belirtti Malko. Ben daha da zor bir şey isteyeceğim sizden.

— Ne?

— Bir "gizli belge." (Samizdat)

Polonyalı bir kahkaha patlattı.

— Bu kolay. Her yer istediğinizle dolu!

— Evet, dedi Malko, fakat ben özel bir tane istiyorum ve bundan böyle beni takip etmemelerini...

Şoför, düşünceli bir şekilde başını salladı.

— Anlıyorum.

Malko, mayın tarlasında gezinir gibiydi. Bir 'Kazaya' kurban gidebilirdi. Fakat bu Polonyalı ona nispeten güven veriyordu. Yayalar ve birçok araba tarafından aynı zamanda gözlenildiğini hep akılda tutmak gerekiyordu. Kalorifer çalışıyordu ve Malko yavaşça gevşeyip uyuşmaya başladı.

— Varşova şehir haritanız var mı?

Adam ona bir harita uzattı. Malko Doina Sokağı'nı aradı ve kolayca buldu. Hemen hemen Wilanow'a paralel olarak Polna'ya çıkıyordu. Biraz güneye uzanmak gerekiyordu. Malko haritayı hiçbir şey söylemeden iade etti.

— Eğer takip edilmek istemiyorsanız bir yolu var, diye tavsiyede bulundu şoför.

103

IX. BÖLÜM

Malko sevincini belli etmemeyi başardı. Şoför, ondan istemeye hazırlandığı şeyi öneriyordu! Dikkatlice yüzünü araştırdı. Samimi bir havası vardı. Tehlikeyi göze almak gerekiyordu.

— Lazienkowski köprüsünü geçerez, diye açıkladı Polonyalı. Saska Kepa'ya giderken olduğu gibi. Czierniakowska yokuşundan saparız. Köprüye vardığımızda ortadaki tümsekten atlayıp Varşova'ya geri döneriz. Her zaman rahat bir trafik akışı vardır. Bizi izleyecek olanın vay haline... Bir kere daha aynı şeyi yapmıştım. Sonra, nereye isterseniz oraya gideriz.

— Bu sizin başınızı ağrıtabilir, dedi Malko. Ne kadar istiyorsunuz?

— Of, dedi Polonyalı, ne kadar verirsiniz!

Malko cebinden bir yüz dolarlık banknot çekti. Karaborsada bir sekreterin üç aylık maaşındı... Sonra şoföre uzattı.

— Haydi bakalım!

Taksi sarsıldı. Yola koyulduğunda Malko şoföre doğru eğildi.

— Sonra, beni Pulawska'nın ucunda bırakacaksınız, dedi. Daha ileriye yaya devam edeceğim...

Polonyalı sarardı, üzüntülü bir hal aldı.

— Güvenmiyor musunuz?

Malko gülümsedi.

— Güveniyorum, ama sizi ilginiz olmayan bir hikâyeye bulaştırmak istemiyorum. Başınıza dert açabilir.

Beş dakika sonra Vistül ırmağı kıyısını izleyerek kuzeye çıkan yoldaydılar. Malko başını çevirdi. Takip edildiğini anlaması güçtü. Çok araç vardı yolda. Taksi köprüye giriş yokuşunu tırmandı. Tam ortadaki tretuvarın üstüne çıkmıştı. Malko, şokun etkisiyle koltuğundan fırladı. Mercedes şiddetle sarsıldı, kasanın tretuvara sürtmesinden boğuk bir ses duyuldu.

Bir süre, arabanın engele böylece takılıp kalacağını sandı. Araba öne, arkaya gidip gelerek hayli uğraştıktan sonra kükredi ve ağırca Varşova'ya uzanan tek şeritli yola girdi. Saska Kepa'dan gelen koca bir kamyon, Mercedes'i çökertmek için bütün yolu kaplama pahasına frene yüklendi. Kornalar yeniden daha şiddetli öttü.

Şoför şimdiden epeyce hızlanmış, şehre doğru kayıyordu. Malko başını geri çevirdiği zaman kendilerini izleyen portakal renkli Kamyonete kırmızı bir otobüsün yandan çarptığını gördü. On saniyede köprü üzerindeki trafik felç olmuştu. S AS rahatlayarak geriye yaslandı.

— Bravo! diye tebrik etti.

Şoför açıkça gülüyordu.

— Sizi yeniden bulacaklardır, diye belirtti Malko. Ne diyeceksiniz onlara.

Polonyalı bilgece bir tavırla omuzlarını silketti.

— Köprünün ortasında fikir değiştirdiğinizi ya da sizinle anlaşamadığımızı söylerim. Sizi memnun etmek istedim. Çünkü bana 20 dolar

vermişsiniz. Ama parayı onlara vermek zorunda kalabilirim, diye de ilave etti bilmiş bir gülümsemeyle. Onlar da ekmeklerini kazanmak zorundalar. Ayrıca, milis bir kuzenim var...

Malko geriye döndü. Bu kez kimse izlemiyordu onları. Beş dakika sonra, güneye doğru uzanan iki şeritli ve önemli bir bulvar olan Pulawska'da yol alıyorlardı. Yolun kenarları idare binaları ve gri renkteki toplu konutlarla doluydu. Kar yağışı durmuştu. Şoföre eğilerek:

— Beni Odynla'nın köşesinde bırakacaksınız, dedi.

Adam güleç bir yüzle döndü.

— Stada mı gidiyorsunuz?

— İyi bildiniz, dedi Malko.

Varşova stadı tam karşılarında bulunuyordu. -

Şoför kaldırıma doğru yanaştı. Malko indi. Bekledi ve taksinin kente uzaklaşmasını izledi. Baştanbaşa modern, fakat yürekler acısı bir mahalleydi. Konut kümeleri dalgalı arazinin ortasında tamamıyla ayrılmış, gözden uzaklaşıyordu. Adımlarını hızlandırdı. Üç yüz metre kadar gidince Ulica Doina yazılı bir tabelayla karşılaştı.

Aradığı yere varmıştı.

*

**

Malko ulaştığı kapıya baktı: No.6. içeri daldı. Kuvvetli bir lahana kokusunun doldurduğu bir koridorda mektup kutuları istif edilmişçesine sıralanıyordu. Aradığı kutuyu buldu: M. Nowicka. Altıncı kattaydı. Kimseyle karşılaşmadan sarı bir kapının önüne geldi. Koridordaki dördüncü kapıydı. Dinledi, bir şey

işitmedi ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak kapıyı çaldı. Köprüde yaptığını iki kez tekrarlayamazdı.

Ayak sesleri duydu. Kapı açıldı. Uzun boylu, iri kıyım, gözlüklü bir kadın karşındaydı. Beyaz bir bluzu vardı, iriyarı, fakat güçsüz görünüyordu. Bir Rubens tablosunu andırıyordu. Gri gözleri badem benzeri, elmacık kemikleri çıkıntılı, tipik bir slav kadınıydı.

— Maryla Nowicka?

Gri gözlerinden şaşkın ve endişeli bir parıltı geçti.

— Evet, siz...

Malko güldü ve Lehçe sordu:

— Girebilir miyim?

— Ne istiyorsunuz?

Şaşırılmış benziyordu, ama korkmuş değildi. Malko SB'nin adamlarına benzemiyor olmalıydı.

Birden zihninden hiç eksik olmayan mikrofonları düşündü. Nowicka sabıkalı bir rejim düşmanıydı ve pekâlâ sıkı bir gözetlemeye tabi olabilirdi. Malko cebinden küçük not defterini çıkardı ve alelacele Fransızca karaladı: "Dinlenilmeden sizinle konuşabilir miyim?" "Dinlenilmeden" ^ altını çizmişti.

Bu kez Nowicka onu daha büyük bir dikkatle inceledi. Sonra yüksek sesle cevap verdi:

— Sizinle hemen görüşmem, çıkmam gerek. Ama isterseniz yarın olabilir.

— Mükemmel, dedi Malko. Öyleyse yarın görüşmek üzere.

Aynı zamanda Nowicka ilerledi ve çok alçak bir sesle:

— Polonia sinemasında. Marszalkovska'

da. Saat ikideki seansta. En arka sırada, diye belirtti.

Sözü biter bitmez kapıyı kapadı.

Malko merdivenleri aceleyle indi. Pulawska'ya tekrar geri döndüğü zaman bir parça rahatlamış gibiydi. Görünürde bir tek taksi bile yoktu. Otobüse binmek istemiyordu çünkü elbiseleri belirlenmesini kolaylaştırırdı. Yine cesaretle şehir merkezine doğru yürümeye koyuldu.

*
**

Malko umursamadan Dom Towarowy ticaret merkezinden Marszalkowska'ya çıktı ve yeniden soğuğa atıldı. Meraklı rolünü elinden geldiğince iyi oynuyordu. Dükkânlara girip çıkarak, soğuk rüzgâra rağmen yoğun kalabalığın arasına karışıyordu. Kendini Rus köylerinin ortasında hissediyordu. Polonia sineması yüz metre ötedeydi. Bu kez ikinci sefer önünden geçiyordu. Caddenin öbür tarafında geniş ve boş bir alanın ortasında Kültür Sarayı'nın dört köşe kuleleri yükseliyordu.

Akan burnu, donmuş yüzüyle durdu ve filmin fotoğraflarına baktı: "Mermer Heykelin Emri". Gişeye yaklaştı ve kalabalık olmayışına şaştı. Saat ikiyi on geçiyordu.

Gişedeki kız onu farkederek başını salladı ve 100 zilotilik banknotunu geri çevirdi:

— Giriş yok artık, dedi kesin bir biçimde. Gelecek seans için gelmek gerekir.

Kötü Lehçesi sayesinde Malko seansın başlamasından üç dakika sonra kapıların kapandığını öğrendi.

Malko cebinden bir beş dolarlık çıkardı.

— Girmek istiyorum.

Kız gözetlenmediğini anlamak için geriye

döndü ve parayı çabucak kaparak:

— Bekleyin, sizinle geleceğim, dedi.

Malko'ya biletini verdi. Salonda ona yer gösterici kadını buluncaya kadar kılavuzluk etti ve Malko'ya kadını izlemesi için işaret verdi.

iki Polonyalı aile bu akşam et yiyecekti. Hem de Malko'nun sayesinde...

Malko karanlıkta bir şeyler seçmeye çalıştı. Neyse ki, yer gösterici onu kapının yanında bırakmıştı. Arka sırada bir düzine kadar seyirci vardı. Birkaç saniye gözlerini karanlığa alıştırmak için bekledi. Oturanların önünden projektörün ışığında yüzlerini iyi kötü seçmeye çalışarak geçti. Ters köşeye gitmişti. Maryla Nowicka koltukların öbür ucunda bulunuyordu. Kadının yanındaki koltuklar boştu. Rahat bir şekilde onun yanına geçti.

— Gelmeyeceksiniz sanmıştım, diye fısıldadı Maryla.

— Çok ihtiyatlı olmak istedim, dedi Malko.

— Kimsiniz? diye sordu kadın J_ehçe. Niçin mikrofonlardan bahsettiniz?

Maryla Novicka eğilmiş, konuşurken dudakları neredeyse Malko'nun kulaklarına yapışmıştı. Bu biçimde konuşmaları kimseyi şaşırtmazdı.

Malko da aynı biçimde cevap verdi. Aynı anda aynı şeyleri düşünüp söyleyen iki aşık gibiydiler.

Malko, bu durumda yalan söyleyemezdi.

— Bir Amerikan teşkilatı hesabına çalışıyorum, dedi. Şu sıralarda gelişen rejim aleyhtarı hareketle ilgili soruşturma yapmak için Varşova'da bulunuyorum. Geçmişteki eylemlerinizi nedeniyle size başvurduğum, isminiz Varşova'da-

ki Amerikan büyükelçiliği arşivlerinde bulunuyordu.

Nowicka yeniden dudaklarını Malko'nun kulağına yapıştırdı.

— Pasaportunuz var mı?

Malko, Avusturya pasaportunu uzattı. Maryla Nowicka bir kibrit çaktı ve geri vermeden özenle inceledi.

— Sahte olabilir, diye fısıldadı.

— Elbette, diye kabul etti Malko. Ama sözüme inanmanız gerek. Takip edilmemiş olmak için tedbir aldım. Sırf sizinle konuşmak için.

Nasıl bu işe karıştığını anlattı ve loş karanlıkta gülümsediğini gördü.

— Biz diğer Polonyalılar çok açık gözüzdür, ama bu her zaman yeterli olmuyor, dedi Nowicka.

Malko onu biraz rahatlamış buldu.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu kadın.

— Yakın geçmişte SB başınıza dert oldu mu? diye sordu Malko.

Yeniden kadının gülümsediğini gördü. Ama bu kez acı bir sırıtıştı.

— Oh, tabii, ama artık alıştım. Ben jinekologum, fakat pek müşterim kalmadı... Onlara benim tarafımdan tedavi edilmemeleri öğütlen-di. Bir ara iki milis muayeneye gelenlerin girişini engelledi. Eğitimci kürsüm elimden alındı. Beni görmeye gelen öğrencilerim işkenceye uğradılar. Gizlice kürtaj yaparak yaşamımı sürdürdüm.

— Kürtajın Polonya'da serbest olduğunu sanıyordum, diye itiraz etti Malko.

Onaylayarak başını salladı Nowicka.

— Evet, ama Parti'yi haberdar etmek gerekiyor. Pek çok insan bundan hoşlanmıyor, çok yavaş ve herkesin sırasını beklemesi gerekiyor. Memur doktorlarla işleri olsun istemeyen kadınları tedavi ediyorum. Çünkü SB sağlık fişlerini kontrol edebiliyor. Bazen can sıkıcı hareketler de yapabiliyorlar.

Kararlı bir tavırdıydı. Sözünde şaka ya da herhangi bir espri yoktu. Maryla Nowicka güzel bir kadın olmalıydı. Uygun elbiseler ve makyajla daha da iştah açıcı olacaktı.

— Zor bir hayat, dedi Malko.

— Dedğiniz kimse olsanız bile, benim için bir şey yapamazsınız, dedi Maryla. Öyleyse niçin beni görmeye geldiniz?

— Niçin militanlığa devam etmediniz? diye sordu. Bıktığınız için mi, yoksa savaşacak cesaretiniz mi kalmadı?

Cevap verdiğinde sesinde gururdan eser yoktu Maryla'nın.

— Biz Polonyalılar kendimizi hiçbir zaman koyvermeyiz. Yeter ki değer bir şeyler olsun, yeniden çalışırım. Şimdilik dinleniyorum, dedi.

Perdedeki görüntülere, önemsemeden baktılar. Sessizliğin hakim olduğu bir sırada Malko yeniden başını yaklaştırdı.

— Roman Ziolk'in yönettiği hareket sizin gözünüzde yeterli sebep değil mi? Pek çok aydınının yeniden bu harekete katıldığını sanıyordum...

Maryla Nowicka başını Malko'nunkinden ayırdı, bir şok geçirmiş gibiydi. Sonra yeniden yaklaştı ve:

— Tabii, iyi bir sebep bu. Arkadaşlarımın çoğu bu harekete katıldılar. Hepsi de değer verdiğim insanlar, dedi.

Sesi açık olmasına rağmen inanmış değildi.

— Peki, siz neden katılmadınız?

Yeniden sessizlik ve ardından mırıldanma geldi.

— Oh, belki de çok yorgun olduğum için...

Genç değilim artık.

— Ya da Roman Ziolk'e güvenmiyorsunuz?

Bu kez, Maryla Nowicka'nın hareketi kesin oldu. Malko'dan öylesine ani bir hareketle başını ayırdı ki, Malko onun kalkıp gideceğini zannetti. Fakat Maryla bakışlarını perdeye dikerek oturduğu yerde kaldı. Konu ilgisini çekmiyormuş gibi bir tavır takındı. Malko hassas bir noktaya değindiğini hissediyordu. Yeniden başını kendisine yaklaştırmasını bekledi. Maryla, sesini kontrol etmeye çalışarak ve iyice alçaltarak:

— Niçin, niçin söylüyorsunuz bunu? diye tekrarladı.

Eğilme sırası Malko'daydı.

— Çünkü, Roman Ziolk'in bir direnişçi değil, fakat bir SB ajanı olduğunu düşündürecek sebeplerim var. Onun hareketi yalnızca, rejime karşı olanları ortaya çıkarmak için geniş ve kapsamlı bir kışkırtmadan ibaret. Hem de ustaca tezgahlanmış.

Maryla Novricka ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Malko artık perdede oynayan filmin sesini duymuyordu bile. Polonyalı kendi kendine başını sallıyordu. Duyduklarına bir türlü inanamamıştı. Malko kulaklarını kadının dudaklarına eğdi. Antikacıda olduğu gibi çok hassas bir konuya dokunmuştu. Kadın dudaklarını adeta Malko'nun kulağına yapıştırarak:

— Bana ne yaptığınızın farkında mısınız?

diye sordu.

— Neden?

Bu kez kulağına yaklaşmaya bile gerek duymadı.

—Çünkü artık delirdiğime ben bile inanıyordum. SB ajanı olduğumdan bile şüphe edilmişti. Satın alındığım dahi söylendi. Ve birden siz, üstelik de tanımadığım bir insan aniden ortaya çıkıyor ve bana Roman Ziolk'in bir hain olduğunu söylüyor.

— Doğru mu?

Maryla Nowicka bir müddet yüzünü süzdü. Ani bir sessizlikten sonra atılarak:

— Elbette doğrudur. Fakat tüm Varşova' da buna inanacak yalnız benim.

X. BÖLÜM

Malko heyecanına rağmen sessiz kaldı. Haklıydı. Julius Zydovski SB tarafından öldürülmüştü. Çünkü savaş sonrası dönemde Polonya gizli servislerince hazırlanan en büyük "yanlış haber yayma" harekâtını başarısızlığa uğratacaktı. Böyle bir zamanda ortaya çıkarılmak için "hain"i sessizlik içinde saklamışlardı. Jinekolog zayıf aydınlıkta bakışlarını ona dikmişti. Gözleri karanlığa alışmıştı ve birbirlerini yeterince seçebiliyorlardı.

— Hayal kırıklığı içinde misiniz? diye sordu kadın.

— Hayır, dedi Malko, fakat bana Ziolek'ten bahseden son kişi SB'nin adamları tarafından yok edildi... Avusturya'da, Viyana'da. işte bunun için Varşova'da bulunuyorum.

Maryla Nowicka şaşırılmış görünmedi.

— Yok edilmesi şaşırtıcı değil. Benim için farketmez. Eğer ölmeden onlara zarar verebilirimsem...

— Roman Ziolek hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu Malko.

Şimdi, karşı karşıya fısıltıyla konuşuyorlardı. Malko, jinekologun bir Mirage uçağı hızıyla ortadan kaybolmasından korkuyordu. Bir aksilik onları ayırabilirdi. Maryla Nöwicka başını salladı:

— Ne yazık ki, fazla bir şey değil. Yoksa bana inanırlardı. Fakat rastladığım bir kadın savaş sırasında Roman Ziolek'i çok iyi tanıdığı-

nı söylemişti. On altı ya da on sekiz yaşında ve metresiydi. Kadına delicesine aşık olmuş. Ona açılmak tedbirsizliğinde bulunmuş. Bununla birlikte kadın onun bir Gestapo ajanına direnişin komünist aleyhtarı şeflerinin bir listesini ulaştırdığını öğrenmişti.

— Hay Allah! dedi Malko, bu hikâyeyi de biliyorsunuz demek!

Jinekolog, başını kaldırmadan salladı...

— O zamanlar genç kız bir şey anlayamayacak kadar gençti. Ama Ziolek'in gerçek bir komünist olduğuna ve öyle kalacağına inanıyordu.

— Peki neden hiçbir şey anlatmadı?

Maryla Nowicka Malko'yu süzdü.

— Nasıl yaşadığımızı asla tahmin edemezsiniz! Genç kız da korku içindeydi. Tıpkı bizim gibi. Roman Ziolek öldüğünü sanıyordu. Oysa evlenmiş, ismini değiştirmiş ve soVa da kocasını kaybetmişti...

— Nerede yaşıyor?

— Bilmiyorum.

j

Heyecanı birden düştü. Bu kadar zahmet bir hiç içindi.

— Onunki nasıl karşılaştınız?

— Katolik gruba mensup arkadaşlar aracılığıyla. Bir ur yüzünden jinekolog arıyordu. Onu tedavi ettim. Ödeyecek parası olmadığı için de ondan para almadım. Militan olduğumu biliyordu. Bana teşekkür etmek için, bu hikâyeyi anlattı. Fakat onun evine hiç gitmedim, muayenehanede tedavi ediyordum. Resmi olmadığı için bende kaydı ve dosyası da yok...

Malko ateş üstünde gibiydi.

— Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyor musunuz? Nasıl biridir?

— Esmer,siyah iri gözlü ve uzunboylu.Güzel olmalıydı, hâlâ da güzeldir. Aşağı yukarı elli yaşlarında...

— Soyadı?

— Bilmiyorum, küçük adı Halina.

Malko sustu, cesareti kırılmıştı. Sonuca bu kadar yaklaşmışken böylesine sıkışıp kalmak olmazdı... Jinekolog birden atıldı:

— Bir dakika, Domeniken kilisesinden bir papaza giderek sık sık günah çıkardığından söz ettiğini hatırlıyorum. Papaz onun için bir dost gibiydi. Kendisini ben de tanıyorum.

— Onun adı neydi?

— JacekPajdak

Malko zayıf aydınlıkta kadının yüzünü inceledi.

— Ona niçin inandınız?

— Size niçin inanıyorum? Bazı şeyler vardır ki izah edilemez, ifadesinden, gerçeği söylediğini sezdim. Hemen hemen bütün gerçeği...

— Nasıl hemen hemen...

Jinekolog, hoşgörüle dolu, gülümsedi.

— Halina'mın Roman Ziolen'e beraberlikleri boyunca aşık olduğum inanırdım. Sanırım bu yüzden onu ele vermek istemedi.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Bu işini kolaylaştırmıyordu. Film müziğinde hafif bir yükselişten sonra ışıklar yeniden yandı. Aynı anda donuk bir tavır takındılar.

— Şimdi sizi bırakmam gerekecek, dedi Maryla. Ama neler olacağını bilmek istedim. Sizi yeniden nasıl bulabilirim?

— Victoria Oteli'ndeyim dedi Malko, 556 numaralı oda. Ama, beni de gözlüyorlar, oraya gelmeniz tehlikeli. Bu papazı görmeye

gideceğim.

Etraflarında oturanlar sessizce kalkıyorlardı. Maryla Nowicka aynı sessizlik içinde doğruldu. Malko'ya dönüp:

— Sizinle konuşmayacak. Onu tanıyorum, çok itimatsızdır, dedi.

Yeniden, umudu kırılıyordu SAS'ın.

Malko'nun ifadesi karşısında jinekolog aceleyle konuştu:

— Onu haberdar edeceğim. Bir saat sonra beni Wyniarna Fukierowska adlı barda bekleyin. Stare Miasto'da Rynek'in üzerinde ilk olarak kadın salondan ayrıldı.

*

**

Malko üzerinde bir yastık olan tahta sırayı gıcırdatarak kıvıldadı. Wyniarna Fukierowska ağzına kadar doluydu ve ağır bir sıcaklık vardı.

Genç kadın gelip yanına oturdu ve mantosunu çıkardı. Üzerinde pileli bir eteği ve siyah kazağı vardı. Yüzü vücudundan daha da yorgundu.

— Rahibi gördüm, dedi kadın. Sizinle konuşmayı kabul ediyor. Fakat o da nerede oturduğunu ve şimdiki adını bilmiyor. Yarın sabah, saat 10 ile 12 arası oraya gidin. Günah çıkartanların arasına karışırsınız.

Malko hayal kırıklığı gizledi. Bu kadın ne kadar çok çalışıyor, ne kadar da tehlikelere giriyordu.

— Başka kimseyi görmediniz mi? diye sordu. Maryla Nowicka başını olumsuzca salladı.

— Hayır, yalnızca onu gördüm. Fakat bulduğunuzda size aradığımız kanıtları vereceğinden eminim. O zaman bir şeyler yapmak gerekecektir.

— Size çok teşekkür ederim, dedi Malko. Fakat mademki yaşam burada sizin için çok

~~gibi~~ D'ün başka bir yatağına gitmi kolsaydı?

Jinekolog üzgünce gülümsedi:

— Ülkemi terk edemem. Pasaportumu aldılar. Tüm yakalananlara yaptıkları gibi. (Kadın saatine baktı.) Gitmem gerekiyor, iki gün sonra aynı saatte beni burada bulmak ister misiniz? Bana bilgi vermek için.

— Oldu, dedi Maiko.

Beraber vestiyere doğru ilerlediler. Maryla mantosunu aldı. Birden, Maiko jinekologun yüz hatlarının sertleştiğini gördü. Kadın çok yavaş hareketlerle ve dikkatle mantosunu giymeye devam etti. Maiko başını, onun baktığı yere doğru çevirdi. Adamın biri Wyniarna'nın vitrininin önüne çakılmıştı. Hemen, gözden kayboldu. Maryla Nowicka sertliği dağılmış durumda Malko'ya döndü.

— Onlardan biri tanıyorum onu.'

Maiko, sanki midesine erimiş kurşun döküyorlar sandı. Bir hiç için güçlüklerle karşılaş-yordu! Anlayamıyordu...

— Belki, bir rastlantıdır?

Jinekolog mantosunu düğmelemeyi bitirdi.

— Belki, dedi aksini söyleyen bir sesle. Her seye rağmen yarından sonra buluşmak üzere, önce ben çıkıyorum.

Maiko biraz daha içerde oturdu. Dışarı çıktığında Maryla yok olmuştu. Soğuk hâva daha da sert göründü.

Kötü giyimli genç bir adam, pardösüsüne büyük bir iştahla baktı. Taksi bulacağı tek yer olan Zamkowy Meydanı'na doğru yola çıktı. O

kadar soğuk vardı ki, yarı yolda soğuktan ulaklarının düşeceğini sandı.

**

Mercedes Victoria'nın kaldırımının önünde diğer taksilerden açıkta duruyordu. Maiko jön değiştirdi. Onu gören şoför camını indirdi. Gülümsedi. Gözleri ciddiliğini koruyordu.

— Sorunuz oldu mu? diye sordu Maiko. Şoför biraz meydan okurcasına pişkince gülümsedi.

— Az daha yakalıyorlardı beni.

— Ee?

— Oh? Varşova hapisanesine atma tehdidinde bulundular. Yirmi dolar verdim, beni salıverdiler. Fakat onlara sizi nerede bıraktığımı söylemek zorunda kaldım. Pek önemli değildir umarım?

— Yok, pek önemli değil, diye güvence verdi Maiko. Hoşça kal.

— Hoşça kal, dedi Polonyalı pek sevinç göstermeden. Bir dayanağı daha eksilmişti.

Maiko otelin girişine doğru hızlandı. Demek SB onun izini bulmuştu. Taksinin kendisini götürdüğü yerde ayaklananların oturup oturmadığını kontrol etmiş olmalıydılar. Demek, sandığından daha sıkı takip ediliyordu.

Posta kutusunda bir zarf vardı. Açtı. Gelecek hafta için bir piyano resitaline davetliydi. Bu kaçış kanalının hazır olduğunun belirtisiydi. CIA lokmaları ikişer ikişer yutuyordu. Görünürde CIA bölge şefi kendi güvenliği için korkuyordu. Yoksa, böyle bir iki saatte hareket etmezdi.

Asansöre bindi, çok önemli bir seçim yapmalıydı. Hayatıyla oynuyordu. Varşova'yı

terketse Roman Ziolkowski hakkındaki soruşturma suya düşecekti. Şimdi ise her şeyi bırakıp gitmesini gerektiren pek çok şey biliyordu. Bu bilgiler kullanılmalıydı...

Odasına vardığında telefon çaldı.

CIA'nın Varşova'daki üç numaralı adamının sesi idi:

— Bay Linge? Burası, ABD kültür ataşeliği. Chopin konseri için davetiyeyi aldınız mı?

— Teşekkür ederim, dedi Malko duygusuz bir sesle. Ama oraya gidecek zamanımın olmamasından korkuyorum. Çok işim var.

— Oh, ne yazık! dedi Amerikalı. Zaman bulamaz mısınız?

— Deneyeceğim, diye söz verdi Malko. Fakat çok az bir şans var.

Dominiken kilisesinin papazını görmeden, hiçbir karar alamazdı.

Malko kapattı. Şimdi CIA kalmaya karar verdiğini biliyordu. Konuşması mutlaka dinlenmişti. Fakat Polonyalıların anlamaları için çok az şans vardı. En önemlisi kimin, amaca daha önce ulaşacağını bilmektir. SB mi, kendisi mi? Telefonu kapattı beş dakika olmadan, telefon yeniden çaldı. Bu kez otelin santralıydı. Kötü İngilizceli bir kadın:

— Bay Linge? Burada birisi sizi soruyor, dedi.

— Kim?

— Bilmiyorum bayım. Benden yalnızca, size haber vermem istendi.

Telefonu kapamıştı. Meraklanan Malko ceketini giyip çıktı.

Giriş katının barı bir akvaryuma benziyordu. Yüksek ince duvarlarla birbirinden ayrılmış küçük salonların kâğıtlanmış yeşilimsi duvarla-

rı vardı.

Malko beyaz giyimli bir otel şefini yakaladı.

— Bay Linge'im. Beni soruyorlardı.

— Yes, sir, dedi Polonyalı. Buyrun!

Sol taraftaki bir bölümü göstermişti. Malko yaklaştı. Anne-Liese'nin çekiciliği ve kontrollü gülümsemesiyle karşılaştı.

Düzgünce oturuşu, hatasız saç topuzuyla göz kamaştırıcıydı.

— Merhaba! dedi Polonyalı kadın. Oturun!

Sesi de gülümsemesi gibi kontrol altındaydı. Bacak bacak üzerine atışım merakla süzdü Malko...

— Sürpriz yaptınız, dedi, yanına otururken.

— Umarım iyi bir sürprizdir, dedi tatlı bir şekilde Anne-Liese. Biraz önce sizi girişte gördüm, ancak beni farketmediniz. Yapacak bir işim olmadığı için resepsiyondan numaranızı istedim.

— Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, dedi Malko büyük bir sıcaklıkla.

Anne-Liese hakkında bildikleri çok azdı... Bir sepet kobrayla bir odada yalnız kalmak daha tehlikesizdi. Fakat bu parfüm kokan çekici bir kobra yılanı gibiydi. Beyaz önlüklü otel şefine bir martini-bianco ve Wyrobowa ısmarladı. Bakışı, korkunç büyüklükteki memelerine dikildi. Anne-Liese anlamış gibi birkaç milimetre daha düzelip ahşap sesle:

— Beni geçen akşam operada yüzüstü bırakmanız pek nazikçe değildi. Başka bir randevunuz mu vardı? Sizi çok bekledim, dedi.

Malko elini alıp öptü. En iyisi oyunu sonuna kadar oynamaktı.

SB her yandan saldırıyordu.

— Çok üzgünüm, dedi Dediğiniz gibi başka

bir randevum vardı. Sizinle kalmalıydım. Ama bundan sonra iyi anlaşacağımıza eminim.

— Öyleyse, bunun acısını çıkartalım, dedi kendinden emin olarak. Beni yemeğe davet etmekten başka seçeneğiniz yok. Havyan çok severim..

—Amerikan konsolosluğunda dostlarım var. Özel yiyecek dükkânlarının olduğunu biliyorum. Yarın sabah gidip onları göreceğim.

Acısını çıkartmanın çok iyi bir olanağıydı bu. Anne-Liese'nin, insanın elini kolunu bağlayan bir gülümsemesi vardı.

— Oh! Varşova'da bizim de havyarımız var. Rus malı. Biraz fazla tuzlu, ama yine de kötü değil. Yarın size getireyim, isterseniz. Bu akşam için Rynek kıyısında pek kötü olmayan bir restoran biliyorum.

— Otelde niye olmasın? diye sordu Malko. Dışarda çok soğuk var.

Anne-Liese birkaç saniye tereddüt etti.

— Nasıl isterseniz. Bana ikinci bir Martini-Bianco ısmarlayın. Yemekten önce içmeyi severim.

Bardaklarını tokuşturup içtiler. Anne-Liese ayağa kalktı. Topuklu ayakkabılarıyla Malko'dan uzundu. Gelişmiş kalçalarının görünmez sallanması inkâr edilemez bir çekicilik saçıyordu. Kısa eteğinin açık bıraktığı uzun bacakları da öyleydi. Göğüslerinin efsanevi görüntüsüne değer kazandırarak geriye döndü.

— Geliyor musunuz?

Baştan çıkarıcı en güzel anlar yaşanıyordu.

*
**

Malko'nun odasına girerken yüzünü buruşturdu Anne-Liese.

— Ne kadarda küçük!

Koltuklardan uzaklaşıp yatağa oturdu. Bu arada Malko bardakları hazırlıyordu.

— Arada bir siz de bana gelmelisiniz. Böylesi daha güzel olur.

Malko'yu neşeli bir gülümsemeyle süzerken dudaklarını votkaya daldırdı. Malko birden alkolün etkisiyle dikkatini çeken göğüslere dokunmak istedi. Fakat davranışı kabacaydı. Yüzleri hemen hemen birbirine dokunuyordu. Kendisini biraz ilerletmesiyle dudakları birbirine değecekti. Anne-Liese kıınıldamadı ve yaklaşmasına karşı koymadı. Ama dudakları hep kapalı kaldı. Malko'nun parmakları memesinin üzerinden geçerken bile hiç kıınıldamadı. Fakat Malko, elbisesinin düğmesini çözerken bileğini yakaladı.

— Hayır, burada olmaz. Orospu değilim ben.

Çılgınlık, iradesizlik ve istek arasında kalan Malko yüzüne baktı. Anne-Liese'nin mavi gözleri ışıltılıydı, Nasıl da saf görünüyordu. Pusuya düşmemek için kafasından yaşamım geçirdi.

—Sizin pek hoşunuza gitmediğimi sanıyorum, dedi Malko.

— Aksine! Fakat bana biraz sert davranıyorsunuz. Bana sert davranılmasım istemem.

Belki de hakkında Malko'nun bilgi sahibi olduğunu biliyordu. Birdenbire sanki bir sırrını açıklarımışçasına:

— Ben çok hisli bir kadını, biliyor musunuz?.. Uzun süre önce, bana nazikçe davranan bir adam tanıdım. Çok sabırlıydı. Bana hiç duyulmadık şeyler yaptırabilirdi, dedi.

— Neler?

Elinin biri memesinin üzerindeydi, Anne-Liese sakin ve yavaş bir sesle anlattı:

— Banyoda ellerimi ve ayaklarımı bağlayıp aşk yapmadan önce beni döverdi. Vururdu, ama göğüslerime dokunmazdı. Kız okulundan yeni çıkmıştım, ne olduğunu bilmiyordum. Kuşkusuz, şimdi kabullenemem.

Şaşırtıcıydı. Anne-Liese'nin ses tonu ne kadar ciddiydi! Malko onun yüksek bir görevliye nasıl deli gömleği giydirdiğini anlamaya başlamıştı.

Birden Malko'nun üzerine eğilip uzunca öptü. Hemen hemen kabaca ve hayvancaydı. Fakat Malko onu kollarına alma fırsatı bulmadan uzaklaşmıştı bile. Dalga geçer gibi bir parıltı vardı gözlerinde.

— Sizden hoşlanmadığımı söyleyemezsiniz. Eğer biri hoşuma gitmezse, hiçbir zaman onu sizi öptüğüm gibi öpmem.

Malko, iğne yemiş gibi bir his duydu. Onu yeniden kollarına almak istedi, fakat Anne-Liese ayağa kalktı ve ürkütülmüş bir genç kız gibi etekliğini düzeltti.

— Evime dönmeliyim artık, geç yatmaktan nefret ederim.

Malko daha farkına varmadan dışarı çıkmıştı bile. Malko ona dokunamama acısı yüreğine oturmuş bir halde, kadını asansöre kadar geçirdi. Orada, yine Malko'ya doğru dönüp işi vurdumduymazlığa bırakarak haşin bir şekilde göbeğini SAS'ın göbeğine dayayarak odadaki gibi öptü.

Öpüşme yedi saniye sürdü- Asansörün kapıları açıldı, Anne-Liese eski halini alarak içeri girdi. Papaz gibi gururluydu, ama memesinin ucu her zamankinden daha dikti.

— Yarın görüşürüz belki, dedi.

Kapıları kapandı. Genç kadın tadılması çok tehlikeli uyuşturucu bir maddeye benziyordu.

Malko kötü düşünceleri atmak için Peder Jacek Pajdak'ı düşünmeye çalıştı. Fakat içinden yükselen sinsi bir ses Anne-Liese'nin hakkından gelecek kadar Varşova'da kalacağını söylüyordu.

Roman Ziolk işi yıkılsa bile kalacaktı. Böyle küçük fantaziler yüzünden en iyi ajanlar bile yok olurdu, fakat dünyaya insan bir kez geliyordu ve Malko Rusruletinintehlikeli çekiciliğine bayılırdı.

XI. BÖLÜM

Cyrus Miller kafese o kadar ani girdi ki, çelik halatlar bile sarsıldı! Her zamankinden daha kızarmış şekilde oturdu. Malko'ya selam verdikten sonra kızgın bir sesle:

— Buradan gitmeyi reddetmeniz için sebep nedir? diye sordu. Sizin buraya gelmenize izin verilmemeliydi. Üstelik hikâyeniz pek tutarlı değil, iyi ki elektronik uyarıcılar çalışıyor, yoksa SB'nin adamları gülmekten kırılırlardı.

— Şirket'e şikâyetinizi bildirin! dedi Malko.

Cyrus Miller son birkaç saçını geriye doğru attıktan sonra:

— Burada patron benim, dedi. Bence çok büyük bir tehlikeye atılıyorsunuz. Dünkü konferansta sizin hakkınızda konuştuk. Eğer yakalanırsanız yılların çalışmaları havaya gider. Ve sizi de hiçbir şeye karşılık değiştirmezler...

— Ben Şirket'ten direkt emir almadan buradan gidemem, dedi CIA yöntemlerini iyi bilen Malko.

Bölge şefi cephelerini karıştırdı Ve şifresi çözülmüş bir teleks çıkarıp uzattı.

— Langley her şey için bana izin veriyor. Aptallık etmeyin. Polonyalılar isterlerse sizi tutuklayabilirler ve biz hiçbir şey yapamayız. Oysa "Şirket" hakkında "hassas" bilgilere sahipsiniz. Ülkemizin güvenliği açısından bu

bilgilerin Polonyalıların eline düşmesi çok zararlı olacaktır.

Malko sessiz kaldı. Bunların hepsi gerçektir.

— Birkaç saate ihtiyacım var, dedi. Ya devam etmek için gerekenleri bulacağım ya da her şeyi bırakacağım. Üstelik kaçışım konusunda sizinkilere güvenim yok. Niçin olmadığını da biliyorsunuz.

iki ay önce ülke dışına çıkmak için CIA'nın desteğinden yararlanan iki Hollandalı ajan Doğu Alman sınır bekçileri tarafından vurulmuşlardı. ..

— Bu, Sibiryaya kamplarına gitmekten daha iyidir, dedi Cyrus Miller. Beklediğiniz şartlar nelerdir?

Malko durumu özetledi:

— SB'nin araştırmayı sürdürmemi istediğini sanıyorum. Onlar da Ziolk aleyhine olabilecek kanıtları bilmiyorlar. Bulmak için bana güveniyorlar. Başarıncaya kadar da beni gözetleyip iyi davranacaklardır... Ha, şu Peder Jacek Pajdak'ı tanıyor musunuz?

— Evet, tanıyorum, dedi Amerikalı. Çok meşhur biridir. Liberal Katolik grubundandır.

— Öyleyse, bana yardım edecektir, dedi Malko. Komünist Polonya'da, katolik kilisesi etkin bir güç olmaya devam ediyor. Polonyalıların %95'i katolik ve inançlarına bağlı. Çok güçlü işçi Partisi bile kiliseyi karşısına alamaz.

— Size bu akşama dek zaman tanıyorum, dedi Cyrus Miller sakin bir sesle. Anne-Liese'ye dikkat edin.

Malko gülümsedi.

**

Malko günah çıkarma odalarının üzerindeki

adları okudu. Üçüncüsünde Jacek Pajdak adı vardı, önünde üç kadın, her iki yanda da iki kadın diz çökmüş bekliyorlardı. Malko bekledi. Günah çıkararlardan biri kalkınca, hemen sıradakinin önüne geçerek odaya girdi ve perdeyi çekti. Bir skandalın korkup biraz bekledi, fakat katolik iyimserliği büyük rol oynadı... Biraz sonra önündeki küçük tahta göz açıldı. Bir erkek sesi sordu:

— Ne yapabiliriz sizin için, oğlum?

— Peder Pajdak mı?

— Evet!

— Beni Maryla Nowicka gönderdi, diye mırıldandı Malko.

— Günah odasından çıkın! dedi papaz.

Şaşırarak Malko odadan çıktı ve karşısında sert kırmızı bir surat buldu. Jacek Pajdak meraklı bir havayla onu inceliyordu. Malko'nun yerini almak isteyen birini el işaretiyle uzaklaştırdı. Malko'nun kolundan tutup bir direğin yanına çekti ve karşısına dikildi.

— Ne istiyorsunuz? Kim olduğunuzu Maryla Nowicka bana anlattı.

Malko sanki bilincinde korkunç günahları varmış gibi mırıldandı.

— Çalıştığım örgüt, Roman Ziolk'in SB adına çalıştığını sanıyor. Sizde günah çıkartan kadınlardan biri bunun kanıtını elinde tutuyormuş. O kadınla ilişkiye geçmek istiyorum.

Pajdak başını eğdi. Sanki Malko onu suçlamıştı. Birden, alçak bir sesle:

— Aman Tanrım! Roman Ziolk ha! diye sızlandı.

Sesinde inanmazlıktan çok, üzüntü vardı.

— Niçin günah çıkarma odasına gitmiyoruz? Orada daha rahat oluruz, diye önerdi

Malko.

Rahip Pajdak kafasını salladı.

— Hayır, pek ihtiyatlı olmaz. SB ajanları her yere mikrofon koyuyorlar. Maryla Nowicka'ya bu kadın hakkında hiçbir, bilgimin olmadığını söyledim. Ne adını, ne adresini biliyorum.

— Günah çıkarırken ne dedi size?

Rahip Pajdak şeytanı bile kaçtıracak bir ifade takındı.

— Hayatımı kurtarmak için bile olsa, günah çıkarmanın sırrını açığa vuramam. Fakat umduğunuz hiçbir şey söylemediğini söyleyebilirim size. Onun Kamionek 'te oturduğunu biliyorum. Gelecek pazar günü saat dokuzla on arası buraya gelecek.

Günlerden çarşambaydı. Dört gün vardı önünde.

— Pazar, çok geç dedi Malko. Bugün öğrenmem gerekiyor.

Pajdak üzgünce salladı başını.

— Size yardım etmek istiyorum, ancak imkânsız.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Malko tüm umudunu yitirmişti.

Birden, papazın aklına bir şeyler geldi.

— Size yardım edebilecek bir şey düşünüyorum, dedi. Geçen sene Noel için bu kadın bana bir küçük kutu Rus havyarı getirmişti. Ben kabul etmek istemedim. Bana el altından sattığını anlattı. Ona fazla pahalıya gelmediğini söyledi. 8000 zilotiden ucuza oluyormuş. Bu da normal fiyatı.

Malko, ona baktı.

— Bu bize ne anlatabilir?

— Sanırım, bir çarşıda çalıştığını söylemişti.

Varşova'da böyle birkaç tane var. Orada her şey bulunur. Yeni, eski,... elaltından.

— Nerede?

— Oh, her tarafta var.

— Bu kadının Kamionek tarafında oturduğunu söylemişsiniz. O taraflarda var mı?

Pajdak kaşlarını çattı.

— Bir dakika! Prage'de var sanırım. Pek uzak değil buraya. Rozyckiego adı. Orada size bilgi verecek biri var, ancak pek güvenilir değil. Bir papaz... Ama artık papazlık yapmıyor. Kilisesi yok. Bir kadınla yaşıyor...

Bir papaz eskisi. Koleksiyondaki tek eksik buydu. Malko aklının derinliklerinden Zydövski'yi geçirdi. Belki de yaşlı antikacının bir zamanlar bahsettiği papaz oydu.

— Pek önemi yok. Bana nasıl yardım edebilir? diye sordu Malko. Adı ne?

Diğeri sanki utanırcasına başını eğdi,

—Jacisk Mikolawska. Wilanow'un yakınında bir kilisedeydi. Kadının biri onu sanat eserleri çalanlarla tanıştırdı. O da çalmaya başladı!.. Bu kadına para verebilmek için. Utanılacak bir şekilde kilisesinden kovuldu. Sonuç olarak, onunla beraber çekti gitti. Şimdi de Polonya'da kiliseleri soyan bir grupta çalıştığını söylediler. Rozyckiego'da bir butiği var. Onu kolayca bulursunuz. Kızıl sakalı olan şişmanca biri.

Malko yeterince öğrenmişti.

— Sağolun peder, dedi. Umarım, bu kadını bulabilirim.

Pajdak onu destekleyen bir gülümsemeyle:

— Tanrı sizinle olsun oğlum, dedi.

Malko büyük sahanlığı geçip dışarı çıktı. Araştırmasında ilerledikçe, imkânsızın sınırlarına yaklaşıyordu. Bu koruyucu meleklerden

kurtulmak için ve ilişkilere devam etmek için ne yapmalıydı? Ünlü çarşıya gitmek isteği çok büyüktü, fakat iki şey onu engelliyordu. Birincisi, takip edilmediğinden şüphedeydi. Üstelik onların ellerindeki olanaklardan da habersizdi. Sonra, hesap vermek gerekiyordu. Eninde sonunda bildiklerini CIA'ya anlatmalıydı. Böylece başka biri devam edebilirdi. Amerikan elçiliğine yöneldi.

*

**

Cyrus Miller'in yüzünü görünce kötü gelişmeler olduğunu anladı. Zaten CIA bölge şefi, kendisine haber vermek için "kafese" girmeyi bile beklememişti. Malko gezintisinin sonucunu söylemeden CIA'nın bir numaralı adamı açıkladı:

*r- Maryla Novvicka tutuklandı.

XII. BOLUM

Anne-Liese bir savaş gemisinin iskeleye yanaşması gibi yeşil bara girdi. Seyrek müşterilerin şehvetle izleyen' bakışları, Malko'nun yanma oturmasıyla söndü.

Garson Anne-Liese için bir votka getirdi. Malko Beck'ini içmeye'daha yeni başlamıştı. Harika göğüsleri bu kez boynuna kadar düğmelerle kaplı uzun elbisesinin altında ezilmişti. Bu da onların şaşırtıcı büyüklüğünü ortaya çıkarıyordu.

Polonyalıyı kuşkulandırabilecek en ufak bir şeyi bile söylememeye çalışan Malko bekledi. Sonra da esnedi.

— Şekerleme yapmayı düşünüyordum, dedi.

Anne-Liese şaşırmış bir tavır aldı.

— Havyar istemiyor musunuz?

— Otelde yok mu?

— Hayır. İyi kalite bulunmaz. Gelin, çok sevimli bir yer göreceksiniz.

— Oldu, dedi Malko. O halde, bir taksiye binmeliyiz.

Anne-Liese şimdiden ayaktaydı. Göğüsleri 155'lik iki obüs gibi uzanıyordu. Malko önüne geçti. Sevinmişti "Yöntem değiştirme" hareketi başlamıştı, ilgililer pek haberdar görünmüyorlardı. Fakat Rus ruletinin topu da dönüyordu.

Akşamın saat altısında metroda ve donmuş toprak yollarda sıkışmış gibi acele acele yürüyen yüzlerce insana rağmen, Rozyckiego'nun büyük çarşısını ağır ve tuhaf bir sessizlik kaplıyordu. Neşesiz suratlar ciddi ve gergindi. Sanki görmüyormuşcasına, birbirlerine çarpıyorlar, birbirleri arasına dalıyorlar ve hiç özür dilemiyorlardı. Sanki görünmeyen kozalar tarafından birbirlerinden uzak tutulmuşlardı.

Anne-Liese'nin olağanüstü göğüsleri bile dikkat çekmiyordu.

Neşeyle Malko'nun koluna girip:

— Beni takip edin! dedi.

Sol taraftaki küçük meydana daldılar. Ayakkabıdan antikaya ve elbiselere kadar her şeyin satıldığı büyük bir fuara benziyordu açık hava çarşısı. Hemen her şey alınıp satılıyordu. Boynu omuzlarına çökmüş bir adam, Anne-Liese'ye yaklaşip kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın Malko'ya doğru dönüp:

— Mücevher satıyormuş, sizi ilgilendiriyor mu? Elmaslar... Elmaslara bayılırım, dedi.

— Nereden geliyorlarmış? diye sordu Malko.

Anne-Liese omuzlarını kaldırdı.

— Kimse bilmiyor. Eski ailelerden. Kaçakçılardan. Gezinlerden. Rusya'dan gelen çok şey var. Hepsini dolarla ödemek gerek. Burada pek ziloti geçmez.

— Hükümet böyle bir çarşıya izin veriyor mu? diye sordu Malko.

— Elbette! dedi Anne-Liese. Biz özgür bir ülkeyiz. Köylüler mallarını satmaya gelirler.

Eğer iyi yemek istersek, buradan alışveriş yapmalıyız...

Kalabalıkta ilerlerken onlara renkli televizyon, jilet, mücevherler ve Japon av tüfeği teklif ettiler. Karaborsacılığın Mekke'siydi burası.

— Antika şeyler var mı? diye sordu Malko.

Anne-Liese burnunu kıvırdı.

— Evet, fakat pek değerli şeyler yok. Ortodoksların ikonalarından başka.

— Bayılırim ikonalara, dedi Malko.

Yüz metre sonra bir eskicinin önüne geldiler. Kirli bir önlüğün ardındaki kocaman göbeğiyle kızıl sakallı kel bir adam dikiliyordu. Malko durdu. Fiziğine göre rahip Pajdak'ın anlattığı yoldan çıkmış papaz Jacisk Mikolovska'dan başkası olamazdı. Sahibinin ilgilenmiş bakışları altında eski eşyaları incelemeye koyuldu. Adam onları küçük sergisine çağırdı.

Sanki bir sır verecekmiş gibi kısık sesle:

— Çok nefis bir parçam var, dedi. Bir müzenin şöhreti olacak kadar çok iyi durumda bir Nuremberg Bakiresi. Çok ucuza verebilirim, dedi.

— Ne kadar? diye sordu Malko.

— Zilotiyle mi, yoksa dolarla mı?

— Dolarla..

— 50.000!

— Şuna bir bakalım dedi Malko.

Papaz eskisi ciddi bir el hareketiyle gri bir bez parçasını kaydırды ve ışıklı renklerle boyanmış çok nefis tahta heykel ortaya çıktı. Soğukkanlılığını kaybetmemek için zorluk çekti Malko. Bunun içinde Viyana'da eski bir antikacıyı gebertmişler di. Onun çok benzer bir kopyasıydı...

Malko'nun sessizliğini büyük bir hayranlığa

sayan kızıl sakallı kendinden geçerek bağırdı:

— Çok nefis değil mi? Üç yüz yıllık...

Yapılabı üç aydan fazla olmamalıydı. Anne-Liese mantosunu açtı Heykelin sahibi sanki çok değerli dini eserlerin önündeymiş gibiydi.

Malko eğlenmek için:

— Eğer bana iyi bir fiyat söylerseniz alabilirim. Fakat yurtdışına nasıl çıkaracağım? diye sordu.

— Hiçbir sorun yok, diye güven verdi sakallı. Her şeyi ben üzerime alıyorum.

— Düşüneceğim. Geri geleceğiz. Havyarınız yok mu? diye ekledi gülümseyerek işler yoluna girmişti.

Papazın gözleri garip bir ışıltıyla parıldadı:

— Hayır, fakat nerede bulabileceğinizi biliyorum. 37 numaralı sergide. Biraz ilerde, solda.

— Sağol, dedi Malko.

Sıkıcı ve sessiz kalabalığa daldılar yine. Çevredekiler Malko'nun giysilerine dönüp dönüp bakıyorlardı. Genç bir adam nazik bir şekilde paltosunu ve ayakkabılarını satın almayı önerdi.

Malko'nun kalbi daha hızlı atıyordu. Papaz eskisinin anlattığı sergiye doğru yürüdüler. Birkaç saniye sonra Roman Ziolek gerçeğini bilen kadınla karşı karşıya olabilirdi.

— İşte burada, dedi Anne-Liese.

Mavi bir boyayla yazılı "37" numara bir oyuncak mağazasıydı. Birkaç şaşkın Rus inanılmaz karmaşıklığın ortasında çalım satıyorlardı. En az 120 kilo çeken şekilsiz bir giysiye bürünmüş, ellerini mangalda ısıtan iri bir kadının arkasındaydılar. Kadının saçları bir eşarp altına gizlenmişti.

Keskin bir iğrençlik akıyordu her yandan.

Otuz yıl ihtiyarlanmış bile görünse iki kişinin tanıklık ettiği güzel kadın bu olamazdı.

Anne Liese yaklaştı ve kulağına eğildi. Kadın bir suç ortağı gibi gülümsedi hemen. Küçük bir buzdolabını karıştırarak, 500 gramlık bir havyar kutusu çıkarttı. Rus malıydı. Kendisini ilgilendiren soruyu nasıl soracağını düşünürken Malko kutuyu inceledi.

Hiçbir koku alamamıştı.

— Hepsi bu kadar mı?

—Yarın, daha gelecek. Kilosu 8000 ziloti ya da 70 dolar.

Neler olduğunu anlayabilmek için bir kez daha kadınla görüşmek gerekiyordu.

— Yarın için iki kilo istiyorum, imkânı var mı? diye sordu Malko.

— Kuşkusuz, dedi şişman kadın. Ayrıca Rusya'dan gelen başka mallarım da var.

— Ondan da alacağım, dedi Malko.

Malko cebinden 40 dolar çıkardı ve para el değiştirdi, iri hatun havyar kutusunu kahve-rengi bir kâğıda sardı ve Malko'nun elini kuvvetlice sıktı. Sonra paranın üstünü ziloti olarak verdi.

Anne-Liese Malko'yu sevecence sürükledi. Gece oluyordu.

— Bayram yapacağız! Bir tek votkamız eksik...

Malko akli başka yerlerde gülümsedi. Aradığı kadın neredeydi? Yarın burada olacak mıydı?

Rozyckiego'dan dışarı çıkıp, bir taksi bulmak için kaldırımında beklemeye başladılar. Tabii ki taksi yoktu. Soğuk gittikçe artıyordu. Anne-Liese, Malko'ya aşıkçasma dayandı.

Votka koymuştum bir kenara, dedi. Harika olacak. Almanya'dan da buzlu kestane gönderdiler bana.

Malko yanıtlamadı. Neden Anne-Liese Malko'yu evine çekmek için bu kadar güç sarfediyordu? Tüm tehlike ışıkları kafasında yandı. Kötü durumda fotoğrafını çekmek için değildi herhalde. Şantajla gerek yoktu. Başka nedenler olmalıydı. Daha ince, daha tehlikeli bir şey seziyordu. Bunları düşünürken dayandıkları Syrena marka yerli yapım arabaya doğru elleri paketlerle dolu bir subay ilerledi Rozyckiego'dan.

— Bekle, dedi Malko'yu bırakan Anne-Liese.

— Bir dolara bizi götürmeyi kabul ediyor. Gel, diye ısrar etti genç kadın.

Karanlık iyice çökmüştü. Taksi bulma şansı da çok azdı. Syrena'ya önce Malko bindi. Pek rahat değildi. Sanki kendini kurdun ağzına atacakmış gibi bir his vardı içinde. SB vurmak için son anı bekleyecek diye düşünüp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bilinmeyen tek şey vardı: Maryla Novicka konuşmuş muydu?

Anne-Liese üzerine doğru eğildi:

— Beş dakika sonra benim orada olacağız. Kelimeler, sinsice kulağında çınladı.

XIII. BÖLÜM

Uzun siyah kadife eteği o kadar yukarıya sıyrılmıştı ki, Malko karnının altını seçebiliyordu. Anne-Liese savaş giysisini kuşanmıştı!..

Alçak bir yatağın üstünde karşı karşıya uzanmışlardı. Aralarındaki tepsinin üzerinde bir şişe votka ile bir kutu havyar vardı ve devamlı birbirlerine bakıyorlardı. Havyar kutusu da, votka şişesi de neredeyse boşaltılmıştı.

— Al! diye Malko'ya havyarh bir tost uzattı.

Mavi gözleri parıldadı. Yatağın karşısındaki büyük ayna görüntülerini yansıtıyordu. Evi garip bir şekilde düzenlenmişti: Modası geçmiş eşyalar, Çin halıları, tatlı bir ışık veren 1900'lerin lambaları bir köşede müzik dolabı ve duvarlar kuşkusuz mikrofon doluydu. Duvara yapışık büyük ayna Malko'yı kuşku landırıyordu. Maryla Novvicka'nın hayali akından çıkmıyordu, kimbilir ne olmuştu jinekologa?.. Neler çektiriyorlardı?.. Her saniye, iki SB polisinin içeri dalmasını bekliyordu. Anne-Liese ona doğru eğilip her zamanki sesiyle sordu:

— Ne düşünüyorsun?

— Sizi, dedi Malko.

Eğer Maryla konuşuyorsa, bu son gecesi olabilirdi! Müzik dolabı, bir sonatın üzgün notala-

rını çıkarıyordu. En azından bir düzine düğmeyle boynuna kadar sıkı sıkıya kapalı ipek giysisinin üzerinden göğsünün ucunu okşadı Malko.

Anne-Liese hafifçe geri çekildi.

— Dikkat et, göğüslerim benim cinsel organımdır!

— Öyle mi?., dedi Malko dokunuşunu biraz daha belirginleştirerek.

Anne-Liese kımıldayarak siyah külotlu çorapla gizlediği baldırını biraz daha açtı.

— Bazı zamanlar saatlerce göğüslerimi okşarım, dedi. Bu çok nefis bir şey. Zevkten kendimden bile geçebilirim.

Malko yukardan başlayarak düğmeleri çözmeye başladı. Beyaz derisinin sadece birkaç milimetresini açığa vuran her düğmenin çözülmesi yavaş yürüdüğünden çok öfkeleniriciydi. Anne-Liese alaycı bir havayla Malko'yu inceliyordu. Birden bir sihirbaz hüneriyle düğmeleri tekrar düğmeledi.

— Şimdi olmaz, dedi kararlı bir sesle. Sana sabırlı olmanı söyledim. Havyardan biraz daha al.

Malko, SB'nin niçin burada bulunmasını istediğini bilmiyordu. Ancak, mademki buradaydı, faydalanmalıydı. Üstelik bu kez Anne-Liese pek karşı da koymuyordu.

Parmak uçları, sonunda bir sutyene değdi.

— Dikkat et, dedi yalvarıcı bir sesle Anne-Liese. Derim çok nazik!

Yeniden Malko'nun elini durdurdu. Hırslandırmıştı. Fakat bu defa, sanki özür dilercesine sertçe öptü Malko'yu. Kazara eli Malko'nun önüne değince onun ne halde olduğunu anladı ve hemen geri çekti elini.

Ürkmüş bir bakirenin refleksi idi sanki.

Malko bu sessiz hareketten sinirlenmiş halde soyunmaya başladı. Sanki hiç ilgilendirmiyor-muş gibi, genç kadın anadan doğma olmasına kadar sesini çıkarmadan bekledi.

— Çok güzel bir vücudun var, diye mırıldandı nihayet.

Sonra beklenmedik bir hareketle, şimdiye dek gösterdiği sıklıklağın tam tersini yaparak eğilip diliyle ustaca Malko'nun göğsünü emmeye başladı. Yavaşça elini aşağıya doğru kaydırıp Malko'nun erkekliğini tuttu. Sürekli bir hareketle okşamaya koyuldu.

Sonra ağzı çok yavaş bir şekilde Malko'nun göğsünü bırakıp aşağıya, kıvrıntılı bir yol izleyerek karnına dek indi.

Kadının bu işi yapmaya mecbur mu olduğu ya da gerçekten zevk mi aldığını söylemek imkânsızdı. Ok yaydan çıkmıştı artık. Malko boynundan tutup başını kendine doğru çekti.

Birden Anne-Liese elini yakasından içeri sokup, bir süt annenin bebeğe yaptığı gibi sol göğsünü dışarı çıkardı. Göğsü çok geniş, pembe ucu küçüktü.

— Yala, ama yavaşça, dedi kadın. Çok yavaş.

Sesinin tonu değişmiş daha bir arzulu olmuştu. Alışılmamış bir parıltı vardı gözlerinde.

Kadın hırlamaya, inlemeye başladı. Sanki büyük bir zevk alıyordu. Birden Malko'yu iterek memesini çekip ayırdı ve gözleri kapalı, bayılmış bir şekilde sırtüstü üzerine uzandı. Memeleri hızlı hızlı çıkıp iniyor, boynundaki bir damar da atıyordu. Yaptığı numara değildi.

Malko tekrar düğmelere saldırdı. Ama

Anne-Liese izin vermedi.

— Bırak beni, dedi kızgın bir sesle. Bayıldığının farkında, değil misin?

Malko bu şaşkırtıcı göğüsleri elleri arasına almak, okşamak onları iyice görmek için korkunç bir istek duydu. Dokundu, fakat kadın geri itti.

— Hayır.

Kadın ayağa kalktı ve düğmelerini ilikleme-ye başladı.

— Ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko soluğu kesilmiş bir halde.

— Bir hiç için sinirlenmeni istemiyorum. Bu akşam sana gereğinden fazlasını yaptığımı sanıyorum. Beni zorluyor sun...

Malko sessiz kaldı. Anne-Liese'nin yüksek dereceli bir memuüa nasıl deli gömleği giydirdiğini anlamaya başlamıştı.

Kendinden emin, dokunulmaz, bakıyordu Malko'ya. Tatlı Anne-Liese, tecavüz edilemeyecek kadar güçlü kuvvetliydi.

Malko'nun suratını görünce dudaklarını ağzında hapsetti ve sonra tekrar düzeldi oyun oynarmışçasma.

Ağzından eti alınmış vahşi bir hayvan gibi homurdandı Malko.

— Okşa kendini, diye önerdi yavaşça Anne-Liese. Ben de sana bakarım...

Bakışlarını taradı Malko. Şu anda kadının SB'yi düşünmediğinden emindi. Ona bakmaya devam ederken, kadının söylediğini yaptı. Orgazma varacağı sırada, Anne-Liese Malko'nun elini itti.

Birkaç saniye, çok usta hareketleriyle Malko'yu orgazma ulaştırdı. Ufak bir iç çekişten sonra:

— Yatmam gerekiyor, uykum gelmeye başladı, dedi.

Gözlerini parıltıdan ışıktan Malko, olayın kadını yine de ilgisiz bırakmadığını anladı. Anne-Liese kendini çok iyi kontrol edebiliyordu. Malko başarısızlık hissine kapılmıştı.

Kızılacak bir şey yoktu ortada. Öyleyse, bu sadece bir hazırlıktı. SB Malko'nun bu kadife inde bulunmasını istiyordu. Anne-Liese'nin karmaşık oyununu anlamaya başlıyordu. Yine de bir ufak şey eksikti. Giyinirken, mutlu bir sesle sordu:

— Ne zaman aşk yapacağız?

Anne-Liese yanıt vermeden önce, buzlu kestaneden ısırdı.

— Bilmiyorum. Çok canım isteyince. Seni Dom şişesiyle beklediğim gün, anlarsın...

Hazırlanmıştı. Birden saatin sabahın ikisi olduğunun farkına vardı. Taksi bulması imkânsızdı.

— Bekle, sana bir tele-taksi çağıracağım, dedi.

Telefonu eline aldı, numarayı çevirip hemen bir taksi buldu.

— Uç dakika sonra burada olacak, dedi. Yarın akşam yemeğini beraber yememizi ister misin?

— Düşüneyim, dedi Malko ihtiyatlı bir şekilde. Ne olursa olsun havyarı almaya gideceğim. Her şeye karşı hazır olmak için... ,

Genç kadın onu ateşli bir şekilde öptü ve Malko'nun kapıdan çıkıp sokağa inmesini seyretti.

*

**

Malko 37 numaralı sergiye yaklaşırken kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Iriyan kadının yerinde siyah kazakh, gri pantolonlu zayıf bir kadın duruyordu. Koyu esmer saçları ortadan ayrılmıştı. Elmacık kemikleri çıkık, badem gözlü, biçimli ağızlı bir dişiydi.

Eskiden çok daha çekiciydi herhalde.

Kırk beş yaşlarında olmalıydı. Malko yaklaşır, İngilizce sordu:

— Havyarımı almaya geldim. Dün ısmarlamıştım.

Genç kadın şaşırmış bakıyordu: Birden, onun İngilizce bilmediğini anladı. Aynı cümleyi Almanca yineledi. Bu kez kadın aynı dilde yanıtladı.

— Ah, evet, arkadaşım bana söylemişti. Fakat burada yok. Gidip almam lazım. Bekleyebilir misiniz? Ya da otelinize getirebilir miyim?

— Olur, Victoria Oteli'ne. Oraya gelebilir misiniz?

Gözlerinin ve boynunun etrafındaki ince kırışıklıklar kadının yaşını belli ediyordu. Kahverengi gözleri, düzgün burnu ve kararlı çenesi iradesini belirtiyordu.

Bunun yanında çevrelerindeki kalabalığın içinde SB'nin adamları kaynıyor olmalıydı. Uzun süre kalamazdı.

— Sizi Victoria Oteli'nin salonunda on ikide bekleyeceğim, diye bitirdi Malko.

Uzaklaştı. Birkaç metre sonra geriye döndü: Halına hâlâ ona bakıyordu. Geri dönmek için kendisini zorladı. Kadının toparlanması için zaman tanımıştı. Fakat giriştiği işin tehlikesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Taksi kendisini bekliyordu. Şoföre Museum Marodovve'ye

götürmesini söyledi. Yolu karıştırmamalıydı...

*

**

Malko, yüreğinin hızlı çarpışlarını dindirmeyi denerken, Victoria'nın kapısını açan kahverengi giyimli kapıcıyı gözlüyordu. Saat yarımdaydı. Otuz dakikalık bir gecikme olmuştu. Hemen üstelemediği için kendi kendine lanet okuyordu. Eğer bir saate kadar Halina gelmezse çarşıya geri dönecekti. Birden sıkıntısı gidi-verdi. Halina acele acele kapıdan girmişti. Botları, şapkası ve kürk mantosuyla kadın harikaydı. Suratı soğuktan pembeleşmişti. Malko'ya yanaştı. Gülümsemeyle özür diledi ve çantasından bir paket çıkardı.

— Otobüsüm çok geç kaldı, işte, alm!

Malko havaryı aldı.

— Dolaba koyacağım hemen, dedi. Beni bekler misiniz?

Genç kadın birden geri çekildi.

— Fakat ben... geri dönmeliyim.

Malko, parıltılı gözlerini onunkilere dikti.

— Sizinle yemek yemek istiyordum. Size anlatacaklarım vardı.

Kaygılı bir şaşkınlık Halina'nır* bakışını kararttı.

— Anlamıyorum, dedi çekingен bir sesle. Beni tanı mıyorsunuz bile. Ne istiyorsunuz benden?

Malko, onu elinden kaçıracağını hissetti, belki de bir daha hiç göremeyecekti.

— Roman Ziolk'le dost olduğunuz geçmiş zamanlardan konuşmak istiyorum, dedi Malko.

Sanki tokat vurulmuş gibi bir harekette bulundu kadın. Yüzü sarardı, gözbebekleri

genişledi, görülmemiş bir şekilde çenesi düştü. Bir robot gibi oturdu. Sanki Malko'nun dediklerini başkaları duymuşçasına çevresine bakındı. Salon turistlerle kaynıyordu.

— Fakat, nasıl biliyorsunuz? Kim size söyledi? diye kekeleydi.

Şimdi Malko'ya dehşetle bakıyordu.

— Maryla Nowicka, susturulmadan önce. Fakat uzun bir hikâye. Her şeyden önce, size bir soru sormak istiyorum. Roman Ziolk'le olan ilişkilerinize şahit çok kişi var mı

Kadın başını yavaşça salladı.

— Emin olduğum birkaç kişi. Benim öldüğümü sanıyorlar.

Bu durumda SB Halina'nın tarafsız olmadığını düşünebilirdi.

Malko ayağa kalktı.

— Gelin sizi yemeğe götürüyorum.

*

**

Bozyliszek'in birinci katı ağzına kadar doluydu. Özellikle de turistlerle. Varşova'da iyi bir şekilde yemek yenecek ender restoranlardan biriydi. Giriş katı bir çeşit bara benziyordu. Malko bira bardağını kaldırdı:

— Halina, hatıralarınız için! Adınızı bile bilmiyorum.

Çevresindeki lüksten sıkılmış bir hali vardı Halina'nın. Ulusal giysiler içindeki kızlar, ve smokinli şef garsonlar havayı renklendiriyordu. Bozyliszek restoranı, ekmekçiler ve kasaplar gibi devletleştirilmemişti ve bu nedenle diğer restoranlardan çok daha iyi hizmet sunuyordu.

— Adım mı! diye değişen bir havada sordu kadın. Hangisi?

— Şimdiki adınız.

— Rodowisz.

Utandırmışcasına başını dumanı tüten yılanbalığı tabağına eğdi.

— Çok güzel olduğunuzu biliyorsunuz herhalde, dedi Malko.

Soluk bir gülümseme gösterdi kadın.

— Fakat, yaşlı bir kadının ben. Elliden fazlayım.

Birden sustu ve dudaklarını kırmızı şarapla dolu kadehine daldırdı.

— Niçin bana bu soruları soruyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Kimsiniz? Beni korkutuyorsunuz.

Birden, Malko kadının konuşmak istediğini hissetti. Sanki onca sessizlikten sonra bir şeyler anlatmaya susamıştı.

— Roman Ziolk'i çok iyi tanıdığınız doğru mu?

Çabucak yanıtladı kadın.

— Evet.

— Niçin onu tekrar görmeye çalışmadınız? Ona deli gibi aşkıydınız değil mi?

Sinsice bardağını doldurdu. Malko sadece bira içiyordu: Beck birası. Sarhoş olmamak istiyordu. Sanki iki aşık gibiydiler. Halina Rodowisz uzun bir müddet boş bakışlarla sustu.

— Bütün bu sorular niye? diye sordu.

— Birçok kişinin yaşamı sizin yanıtlarınıza bağlı, dedi Malko. Bana yardım etmelisiniz. Onlara yardım etmelisiniz.

Yeniden sessizlik çöktü. Garson hemen hemen hiç dokunulmamış dumanlı yılan balığını geri götürdü. Halina masaya eğildi ve gizli bir sesle:

— Onu tekrar görmeye neden çalışmadığımı

biliyor musunuz? Çünkü, Roman üzerindeki gerçeği bilen tek kişi bendim. Tüm olayların ardındaki gerçeği.

— Nasıl olur da, o sizi aramadı?

— Oh, bu uzun bir hikâye, dedi Halina.

Malko sabırsızlık içindeydi. En sonunda, tanıdığı yakalamıştı. Sözünde duran, akıllı bir kadına benziyordu.

— Söyleyin bana, diye üsteledi.

Halina açılır bir havaya bürünmüştü. Garson'un kızartma eti getirmesini bekledi.

— 1944 yılındaydı. Ekim ayında. Varşova ayaklanmasının, direnişin sonuydu... Roman Zielna Caddesi'ndeki telefon santralında bir savaşçı grubunu yönetiyordu. Ben de gece gündüz onunlaydım. 3 ekim günü, Almanlarla ateşkes imzaladık. Şartımız, Varşova'nın boşaltılmasıydı. Biz kalacaktık. Altı kişi kadar. Saint-Michel Kilisesi'nin mahzeninde saklandık. Daha sonra, kentin kuzeyine gittik. Her şey yerle bir edilmişti. Twarda Caddesi'nde yenildik. Benimle beraber yedi kişi oluyorduk. Almanlar bulduklarını öldürüyorlardı. Yiyecek bulunmuyordu. Her şeyimiz eksikti. Silah, kurşun, yiyecek, ilaç. Arkadaşlardan biri çok ağır yaralıydı. Rusların tarafına geçmeye çalışıp yardım getireceğini söyledi Roman. Bir gece gitti... (Kadın sustu) Birbirimizi gördüğümüz son geceydi. Gitti ve aylarca onun yaşayıp yaşamadığından habersiz kaldım.

— Ya siz? diye sordu Malko.

— Ben... Ben diğerleriyle kaldım. Saklandığımız delikte yaşayabilmeye çalışarak. Baskınlar gittikçe çoğalıyordu. Tüm Varşova'da bir iki düzine direnen kalmıştı. Bir bardak su ve üç tek bisküvide yaşıyorduk her gün. Yaralı

arkadaşımız öldü. Hiç umudumuz kalmamıştı. Yalnız kalmış birini bulduk. AK'ın savaşçılarından... Üç gün sonra inanılmaz bir şey oldu. Yiyecek ararken yahudi direniş örgütlerinden kalanlarla karşılaştık. İki buçuk aydır direnen beş gençtiler. Silahları yoktu ve özellikle yiyecekleri boldu, bir yeraltı deposundaydılar. Ama özellikle bir tek şeyleri eksikti...

— Ne? diye sordu Malko.

Otuz dört yıl sonra hemen hemen aynı yerde aynı şeyleri yaşamak inanılmaz şeydi.

— Bir kadın, dedi Halina Rodowisz. Varşova'da kadın bendim... iki aydır hiç kadın görmemişlerdi.

— Tecavüz mü ettiler?

— Hayır. Benim grubumdaki her kişiye 4 kiloluk beş ekmek verip karşılığında beni aldılar.

İnanılmazdı. Malko'nun şaşkın haline rağmen gülümsüyordu kadın.

— Anlıyor musunuz, bu başka bir dünyaydı. Kabulleniyordum. Silahlı olduklarından ve kararlı olduklarından belki de yaşayabileceğimi ve yemek yiyebileceğimi düşündüm. Bu benim hayatımı kurtardı. Ertesi gün Almanlar eskiden bulunduğum grubu bellemişlerdi. Etrafını çevirip saklandıkları yerde el bombasıyla öldürdüler. Sonra, cesetleri sokağa çıkarıp alev makinesine tuttular, işte böylece beni de öldürdüler. Çünkü benim başkalarının yanına verildiğimi bilmiyorlardı. Yahudi arkadaşlarım Kızıl Ordu'nun önünden kaçtılar ve beni ülkenin batısına götürdüler. Bana sahte kimlik buldular. Poznan'daki dostlarımın yanında saklandım. Varşova'ya iki yıl sonra geri döndüm. Yahudi arkadaşların verdiği sahte kimlik

kartıyla. Hep sakladım onu. Tüm ailem Almanlar tarafından öldürülmüştü. Yeryüzünde yapayalnızdım. Şimdiki ismim altında evlendim. Sonra kocam öldü.

inanılmayacak öyküydü. Malko, hâlâ bekliyordu.

— Hatırlıyorum, dedi Halina Rodowisz. Sainte-Croix Kilisesi'nin taştan isa'sı, Krakovskie Predmiessie'nin ortasında parçalanmış duruyordu. SS'ler tarafından dinamitlenmişti.

— Ya Roman Ziolk? diye sordu Malko. Onun hikâyesi nasıldı?

Halina Rodowisz, üzgün kahverengi gözleriyle ona baktı.

— Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz? Eğer sizle konuştuğum öğrenilirse hayatınız tehlikeye girer.

— Benim için farketmez. Bu benim mesleğim, dedi Malko.

Halina Rodowisz bardağını bitirdi.

— Oh, ben yaşlı bir kadınıym. Belki Roman hâlâ beni hatırlıyordur. Beni öldürmelerine engel olabilir.

— Onu çok mu sevdiniz?

Yanıtlamak için garsonun uzaklaşmasını bekledi ve kısaca cevapladı:

— Ona deli gibi aşkıttım. 1941'de tanışmıştık. On beş yaşına yeni girmiştim. Babamların bir eczanesi vardı. Bir Alman askeri öldürüldü önünde. SS'ler geldi, babamı ve annemi astılar, hem de gözümün önünde. Dostlarımız beni yanlarına aldılar. Direnişçilerle tanıştırdılar, çünkü oç alma duygusuyla yanıyordum. Onların arasında Roman da vardı. Mimarlıkta öğrenciydi. Çok yakışıklıydı. Birden aşık oldum. Tanıdığım ilk erkek oydu. (Güldü

kadın.) Hatırlıyorum da benim için bir akşam düzenlemişti. Karaborsadan bir şişe tokay almıştı. Ama çamaşır suyu yutturduklarını anlamamıştı. Boğazım parçalanmış ve bir hafta ağrısını çekmiştim.

— O da aşık mıydı?

Halina başını eğdi.

— Evet çok. Tehlikeli bir yaşamı vardı. Bir gün evinde birtakım kâğıtlar buldum. Baskınlar yüzünden saklamak gerekiyordu. Bana gerçeği söylemek zorunda kaldı. Resmi olarak AK'da çalışıyordu: Londra'daki Polonya hükümetinin emrindeki yurtiçi ordusu. Gerçekte, inanmış bir komünistti. Söylediği gibi Almanlara esir olmamış, fakat, Rusya'dan dönmüştü. Orada, Moskova'nın yakınında, Puşkin'de parti özel okulunda birkaç ay kalmıştı. Daha sonra Ruslar onu 1941 aralığında, Varşova yakınlarına paraşütle atmışlardı. Polonya Komünist Partisini kurmaya yardım etmesi için.

— Siz bir şey söylemediniz mi?

Halina başını salladı.

— Hayır, ona çılginca aşkıttım. Üstelik, komünistlerle diğerleri arasında pek fark görmüyordum. Gerçek düşmanlarımız, Alınanlardı. Oysa Roman Almanlara karşı savaşıyordu.

— Bu kadar mı?

Kadın başını eğdi.

— Hayır. Bir gün Roman'ı AK'ın birçok şefinin listesini çıkarırken yakaladım. Bunun ödül vermek için olduğunu söyledi. Birkaç gün sonra ise Gestaponun listeyi ele geçirdiğini duyduk.

— Siz yine hiçbir şey demediniz mi?

Halina başını salladı.

— Hayır. Onu ele vermem gerektiğini biliyordum. Fakat yapamazdım. Çünkü çok seviyordum. Onu öldürürlerdi. Utanıyordum, fakat yine de çenemi kapadım. Sonra liste hikâyesi unutuldu. Bunu komünistlere yaranmak için yaptığımı tahmin ediyordum. Yaşamını tehlikeye atıyordu. Daha sonra bana hiç komünistlerden söz etmedi. Ben, Lublin komitesiyle ilişkide olduğumu biliyordum. 1944'de Kızıl Ordu'nun desteklediği Kurtuluş Komitesi'ne katılmak için Lublin'e gizli bir yolculuk yaptı. Daha sonra direniş oldu ve size daha önce anlattıklarım.

Kadın sustu. Malko şaşkın kalmıştı. Böyle bir öykü, nasıl olur da bu zamana kadar gizli kalabilirdi.

Halina Rodowisz üzüntüyle gülümsedi.

— Niçin kimseye anlatmadınız o zamandan beri?

— Beni yalan söyleme hastası mı sanıyorsunuz? Fakat bunları ispatlayacak fotoğraflarım var. Size gösterebilirim. Hiç kimseye bir şey anlatmadım. Çünkü bir oğlum vardı. Ona bir şey yapılmasını istemiyordum. Fakat geçen sene bir uçak kazasında öldü.

— Üzgünüm, dedi Malko.

Restoranın hediyesi dondurmalarının önünde sessizce bakıştılar Malko meyva istedi. Garson üzgün bir tavırla başını salladı.

— Yok, kalmadı!

Sorulması güç bir soru takılmıştı Malko'nun kafasına.

— O zamandan fotoğraflarınız mı var, dediniz?

Kadın rüya görmüşçesine kafasını salladı.

— Evet, benim ve onunkiler. Bir tane de Lublin komitesindeki dostlarıyla. 1944'de çekilmişti.

Malko şaşkın şaşkın kadına baktı:

— Nasıl elde ettiniz onu?

Halina sanki suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi başını eğdi.

— Yakmadan önce, kâğıtları arasından çaldım, dedi basitçe. Fotoğrafta kiminle olduğunu bilmiyordum. Bir hatıra istiyordum. Hiçbir zaman da öğrenmedim kimlerle olduğunu.

— Evinizde mi?

— Evet.

Nedenini bilmeden Malko, merdivenlere doğru baktı ve aynı anda kalbinin duracağını sandı. Bir adam onu gösteriyordu. Jinekologla beraberken, Wyniarna Fukierowska'nın. camından gördüğü adamdı.

Tuzağın kapanları üzerine kapanmaktaydı.

XIV. BÖLÜM

Malko heyecanını yatıştırmayı başardı. Ajanın yanlarına yaklaşıp yaklaşmayacağını kontrol için bekledi. Ama adam merdivenlerde gözden kayboldu. Malko sakinleşerek dondurmasını bitirdi. Halina'nın sözünü ettiği fotoğraf eğer gerçekse bir dinamit etkisi yapacaktı.

— Sözünü ettiğiniz resmi bana verebilir misiniz? diye sordu.

Halina başını kaldırarak:

— Neden istiyorsunuz? Roman'a ne yapacaksınız? diye telaşlandı.

— Bir kötülükte bulunmasını engellemeyi ve davasına inanmış insanlara gerçekleri anlatmayı.

Halina uzun bir sessizlikten sonra:

— Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu, dedi. Ama davasına çok bağlıydı ve geceler boyunca neden komünist olduğunu anlatırdı.

— Görünüşe göre hâlâ komünist, dedi Malko. Yoksa SB onu korumak için boş yere bir insan öldürmezdi.

— Evet, diye doğruladı Halina. Aslında arkadaşlarını Gestapo'ya ihbar ettiği için onu 1941'de ele vermeliydim. Çok iğrenç bir şey bu... Ama dediğim gibi çılgıncasına aşkıttım. Kollarımda tıpkı dün gibi uyduğunu hissediyorum. O denli çok seviyordum. Bilir misiniz, bana çok nazik davranırdı. Çoraplara bayılır-

dım ve Varşova'da bulunmazdı. 1943'de doğumgünümde nasıl bulduysa, bir çift hediye etmişti.

Kadının sesi zayıfladı gözleri nemlendi. Malko sıkıntıyla başını eğdi.

Aniden canlanan kadın:

— Fotoğrafi size vereceğim, ama önce bulmalıyım. Artık kalkmam gerekiyor, pazara dönmeliyim.

— Herhalde benden nefret ediyorsunuzdur, dedi Malko.

Kadın başını sallayarak:

— Yo hayır! Kadere karşı konulmaz, dedi. Eğer siz olmasaydınız, ölene kadar bu sırlarımı saklayacaktım.

— Roman'ı tekrar görmek istemiyor musunuz?

— Bilmiyorum. Yo, sanmıyorum. Bunca yıl sonra canını sıkmak istemem.

Ve birden başını kaldırarak hızla ekledi:

— Ne kadar iyi anlaştığımızı bilemezsiniz. Hemen her gece sevişirdik. Onun dışında hiçbir erkekle ilişkim olmadı. Artık kalkabiliriz.

Malko hesabı ödedi. Caddeye çıktıklarında kar atıştırmaya başlamıştı. Halina bir faytonun önünde duraladı.

— Oh! Faytonlar, ne güzel!

Birlikte ağır bir solucan gibi yola koyulan faytona bindiler.

— Savaş yıllarında yalnızca atlar vardı, diye açıkladı Halina.

Yeniden inşa edilmiş kentin pastel renkli duvarları boyunca ilerlerken hiç konuşmadılar. Surların yanında Ulica Nowowiejska'nın sonunda, araba durdu, indiler. Halina Malko'ya elini uzatarak:

— Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, ama yarın fotoğrafı otelinize getireceğim, dedi.

— Saat kaçta? Elden almam daha iyi olur, dedi Malko.

— öğlen on ikide, dedi Halina Rodowisz. Bugünkü gibi.

Sonra da siyah botlarının altında karları ezeerek Podwale'e doğru hızla uzaklaştı.

*

**

Malko resepsiyondan anahtarını alıp döndüğü anda, sarı saçlı genç bir adama çarpılmaktan zor kurtuldu. Gençin dudakları ince, gözleri çukur ve yüz hatları yumuşaktı. Sinirli bir havada Malko'ya bakarak İngilizce sordu:

— ^ Siz Malko Linge misiniz?

— Evet. Ya siz?

Genç adam ne diyeceğini bilmez gibi ayakları üzerinde sallanıyordu.

— Adım Jerzy, dedi donuk bir sesle. Maryla Nowicka'nın bir dostuyum.

Malko midesinin sıkıştığını hissetti.

— Bir haber mi aldınız?

Polonyalı dinlenilmekten korkarcasına çevresine bakındı.

— Evet. Sizi görmek istiyor.

Malko sevinçten adamın boynuna sarılacak gibiydi.

— Serbest mi bırakıldı?

Jerzy olumlu bir şekilde başını sallayarak:

— Evet, sizi görmek istiyor, diye tekrarladı.

— Nerede?

— Beni izleyin. Krakovia kahvesinde.

Malko bir an düşündü. Elçiliğe gidip bulduklarını anlatıp rapor vermek zorundaydı. Ama Maryla'yı da böyle yüzüstü bırakamazdı.

Hem belki ilginç haberleri de olabilirdi jinekologun.

— Pekâlâ, gidelim! diye kabul etti.

*
**

ilk bakışta özgür dünyanın sıradan kahvelerinden biri sayılabilirdi. Her yanda blucinli gençler göze çarpıyor, müzik dolabından pop müzik ve hararetli konuşmalar yükseliyordu. Jerzy ile arasında biraz mesafe bırakmıştı Malko. Genç adam geçerken masalardaki konuşmalar kesiliyordu. Bir köşede üç erkek ve sivilceli esmer bir kızın oturduğu masanın önünde durdular. Jerzy kızın yanına sıkışırken Malko'ya da oturmasını işaret etti.

— Maryla nerede? diye sordu S AS.

— Merak etmeyin gideceğiz, birini bekliyoruz, diye açıkladı Jerzy.

Pek konuşkan kimseler değildiler. Yerel bira getirildiğinde Malko çevreyi inceliyordu. Uzun saçlı sakallı müşterilerin tümü gençti. Birden yandaki masadan yabancıları olmadığı bir koku yükseldi.

— Burada da mı esrar içiliyor? diye sordu. Jerzy başını salladı.

— Arada sırada. Rusya'dan geliyor...

SAS daha dikkatli baktığında müşterilerin en az yansının kafayı tütsülediklerini gördü, insan Polonya'da sık sık sürprizlerle karşılaşılıyordu. Dumanlı havaya bakılırsa SB pek uğramıyordu buralara...

Şapkalı yeni biri girdi kahveye. Jerzy'ye bir hareket yapınca genç adam beklemeden yerinden kalktı:

— Haydi gidiyoruz, dedi Malko'ya..

Sırlardan aklı yorulan Malko itirazsız onu

takip etti. Sanki yavru kurtların arasında bir oyuncak olmuştu... Nowy Swiat'a çıktıklarında gri renkli küçük bir arabanın beklemekte olduğunu gördü. Boyaları parça parça dökülen bir Syrena idi.

— Binin, diye uyardı Jerzy.

— Nereye gidiyoruz?

— Söyledim ya, Maryla'ya, dedi genç sinirli sinirli, istemiyor musunuz?

Sesinin tonu tehdit ediciydi. Malko arabaya zorla bile bindirilebileceğini hissetmişti. Diğerleri de gelince, beş kişi küçük arabaya sıkışmak zorunda kaldılar. Jerzy ile bir başka gencin arasındaki Malko zor nefes alıyordu. Aynı anda arkalarından gri renkli bir Fiat da yola koyuldu.

Jerzy'ye dönüp:

— izleniyoruz! diye uyardı.

Genç Polonyalı müstehzi bir gülümseme ile:

— Biliyorum, önemli değil, dedi.

Yarım saat sonra araba Palmiry yazan küçük bir köyün girişinde yavaşladı. Ana yolda ayrılıp donmuş bir patıkaya saptılar. Karla kaplı araziler yerini yaprakları dökülmüş ağaçlarla dolu bir ormana bıraktı, iki kilometre sonra araba bir başka keçi yoluna saptı. Donmuş toprak arabayı gitgide daha çok sarsıyordu. Artık takip edilmedikleri kesindi. Bu seferki keçi yollarında dizi dizi tel sıraları ve anlaşılmaz levhalar uzanıyordu.

Tekrar sağa sapıp bir viraja girdiler ve yüz metre sonra araba durdu.

— inin, dedi Jerzy.

Korkunç soğuğa rağmen hepsi indiler.

Gözalabildiğine donmuş ağaçlar ve çalılar görülüyordu. Sol yanda bir araba geçecek

kadar da olsa dar bir yol seçiliyordu. Jerzy dalgın dalgın bakan Malko'yu uyardı:

— Gelin benimle, uzakta değil.

Peşpeşe ormana daldılar. Ayak çıtırtılarından başka ses duyulmuyordu. Malko yine dikenli telleri farkettiler. Sol yana döndüler ve bir araba ile karşılaştılar. Arabanın camları buğulanmıştı, içerisi görülemedi. Malko orman yürüyüşünün anlamını bir türlü çözememişti. Jerzy düşüncelemlerini okumuşçasına kendisine döndü:

— Geldik sayılır, Maryla bizi bekliyor, dedi.

Otuz metre sonra kırmızı beyaz bir barikatla kapalı yeni bir yola saptı Jerzy. Gün batımı karanlığında kardan adama benzer bir şeyler sezen Malko, yaklaşınca tiksintiden kusacak gibi oldu.

Yalvarırcasına ellerini başının üzerinde kenetlemiş, bacakları ayrı ve dimdik ayakta duran çırılçıplak bir kadındı bu. Taşlaşmış gibiydi ve bedeni siyah izlerle dopdoluydu. Suratı şişmesine rağmen yüz hatları tanınmasını zorlaştırmıyordu. Bu jinekolog Maryla Nowicka idi! Yuvalarından uğrayan gözleri soğuktan patlamıştı. Malko yumruklarını sıktı. Neden kendisine bir şey söylememişlerdi?

Geriye döndüğünde Jerzy'nin kin ve nefret dolu bakışlarıyla karşılaştı.

— Dostlarınızın neler yaptığını gördünüz, dedi genç Polonyalı.

Acıdan ve kızgınlıktan boğulmuş gibiydi.

— Dostlarım mı?., diye başladı Malko.

Devam edemedi, çünkü arkasından bir kadın sesi haykırdı.

— Adi herif! it!

Bir kadın çarpık adımlarla üzerlerine

koşuyordu.

Boynuna sarılı kaşkoluyla mantosuna sıkı sıkıya gömülmüştü. Malko yalnızca Wanda'nın alev alev parıldayan gözbebeklerini görebildi. Genç kadının ardından geniş namlulu bir av tüfeği taşıyan sakallı bir adam koşmaktaydı. Gözleri dönerek Malko'ya yaklaştı. Olduğu yerde yaylanıp dipçiği şiddetle suratına indirdi. Büyük bir parıltının ardından Malko'nun dünyası karardı.

XV. BOLUM

— Hah! işte, uyanıyor it herif! dedi yankılanan bir kadın sesi.

Malko gözlerini açtı. Önce karışık şekiller farkettiler. Ardından karmaşık sarı saçlı uçan daireye benzer bir şey gördü. Wanda Michnik' in saçlarını tanıyabilmesi için bir dakika geçti. Genç kadın zayıflamış, mavi gözlerinin altında korkunç büyüklükte torbalar oluşmuştu.

Ani bir bulantı hissetti ve öfkesinden kustuldu. Kıvılcımlara çalıştığında ağır bir tahta koltuğa sıkıca elektrik telleriyle bağlı olduğunu farkettiler. Elleri ve bacakları koltuğa bağlıydı. Birkaç dakika süren korkunç bir öksürük tuttu. Sanki boğazı ve burun delikleri yırtılmış gibi soluğu kesiliyordu. Sonunda kendine gelebildi ve nerede olduğunu görebildi. Ahşap bir odadaydı. Bir soba yanıyordu ve radyoda Polonya folklor müziği çalıyordu. Odada yarım düzine kadar adam vardı. Arabadakilere Malko'nun tanımadığı birkaç kişi eklenmişti. Paltosunu çıkaran Jerzy, Malko'nun önüne dikildi.

— Seni neden buraya getirdiğimizi biliyor musun? diye sordu Lehçe.

— Bir hata yapıyorsunuz, dedi Malko.

Jerzy bütün gücüyle bir tokat attı.

— Kes sesini! Yoldaşımız Maryla'yı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyoruz. Katillerinin

cezasını vermek için...

— Ben nereden bileyim! SB'ye sormalısınız, dedi Malko soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak. Ben sizin dostunuzum... Yoksa...

— Ve Roman Ziolek komünist ha? diye bağırıldı Wanda Michnik.

Eğer Malko, "hayır" dese kadının sakinleşeceğini hissediyordu. Fakat söyleyemezdi.

— Evet, dedi. Hepinizi ölüme sürüklüyor.

— Oh, it herif! dedi Wanda Michnik. Gerçeği söyletmeliyiz ona. Bize isim versin. Bırakın devam edeyim!

Ağır bir sessizlik oldu. Malko, kendi kendine, bir kâbus görüp görmediğini soruyordu.

— Maryla'nın katillerinin adlarını öğrenmek istiyoruz, diye yineledi Jerzy. Söylüyor musun?

Malko yanıtlamadığı için genç Polonyalı arkasına geçip saçlarını yakaladı ve başını geriye çekti.

Wanda Michnik üzerine eğilip sirke şişesine benzer bir şeyin ucunu Malko'nun sol burun deliğine soktu. Aynı anda yakıcı bir sıvının aktığını hissetti. Amonyaktı bu!

Gözleri yaşlarla doldu, soluğu kesildi. Nefesini tutacak zaman bulamadığı için, sıvı burun deliğinden ağızına kadar gelmiş, korkunç bir yanıkla nefes daralması yaratmıştı. Öksürerek bunu dışarı atmaya çalıştı. Yanan ciğerleri hiçbir görev yapmıyordu. Ağız açık bir balık gibi gözleri yaşla dolmuş boğuluyordu. Bronşları ateş içindeydi.

— itiraf edecek misin?

Jerzy'nin sesi kulak zarında patladı. Karmaşık bir şeyler mırıldandı ve hemen sonra şişe

öbür burun deliğine daldı. Bu kez hareketin önceden farkına varmıştı. Nefesini verdi, amonyak burnundan yüzüne aktı. Dudaklarını yaktı ve dumanı yeniden korkunç bir öksürük krizi başlattı. Kriz gözleri yuvalarından fırladıktan sonra durdu... Bu aradan faydalanan Wanda, son birkaç damla amonyağı da damlattı. Ciğerleri dışarıda soluğu tekrar kesilmeye başladı.

— Yeter! Durun! diye bağırdı.

— Konuşacak! diye bağırdı Wanda.

Malko bu zamandan faydalanıp biraz nefes aldı. Fakat amonyağın dumanı, ciğerlerim yakmaya devam ediyordu. Acı biraz dinince:

— Ben Amerikalı bir ajanım. Geldim...

Ağızına yediği tokat lafını kesti, Wanda'nın isterik sesi duyuldu.

— Yalancı! Pis yalancı!

Malko buradan sağ salim çıkacağından kuşkuluydu. Amerikalılar nerede olduğunu bilmiyorlardı. Bu delirmişleri inandırmak zorundaydı...

Jerzy ve Wanda bakiştılar. Sonra odanın bir köşesinde alçak sesle tartışmaya başladılar. Daha sonra Malko'ya doğru yöneldiler.

— Artık size işkence yapmayacağız, çünkü kendimizi kirletiyoruz. Madem Maryla'nın katillerinin adlarını söylemiyorsunuz, siz de onlar kadar suçlusunuz. Burada kurulacak gizli bir devrim mahkemesi tarafından yargılanacaksınız. Karar derhal yürürlüğe konacaktır.

Malko kendini rüyada sanıyordu.

— Şaka yapıyorsunuz!

Jerzy kafasını alaylıca salladı.

— Hiç de değil! Biz de sizin gibi yapıyoruz. Dostlarımdan biri Ursus'da geçen yazki

ayaklanmalardan sonra yirmi yıl ceza yedi. Bir tanık, bir zabıt katibi ve bir de yargıç vardı. Tanık SB'dendi. Burada gereken her şey var. Yoldaşlarım beni yargıç seçtiler. Dostumuz Witold zabıt tutacak, tanışımız da bu. (Parmağı Wanda'yı gösteriyordu).

— Tanıklık etmeye hazırım, dedi Wanda. Beni Roman Ziolek'in hain olduğuna inandırmaya çalıştı, inanmadığım için arkadaşları beni arabayla ezmeye çalıştı. Sonra beni kaçırdılar. Kafamda yarık görünce korkularından beni hastaneye götürdüler. Yoksa bana mutlaka işkence yapacaklardı.

Jerzy kâğıttan başını kaldırdı ve titreyen bir sesle bitirdi:

— Ölüm cezası!

Ağır bir sessizlik oldu. Radyoyu kapatmışlardı. Amonyak ve dayak olmasa, Malko kendini bir çocuk oyununda sanacaktı.

Wanda ona kinle bakıyordu. Gençlikleri nedeniyle diğerlerinin suratları ciddi ve gergindi. Jerzy elinde kağıdıyla Malko'ya yanaştı.

— Anladınız mı?

— Anladım, dedi Malko. Size kim olduğumu söyledim. Ne yapacaksınız şimdi?

— Karar yürürlüğe konacak, hiç beklemeden, diye yanıtladı genç Polonyalı.

Malko, büyük bir ağırlığın ve bıkkınlığın altında eziliyordu. Tüm bunlar aptalca gerçekdi, ve inanılmazdı.

— Ben Maryla Novvicka'mn ölümüne sebep olmadım, diye tekrarladı. SB ajanı da değilim. Tam aksine, Batının adamıyım...

Wanda Michnik, titreyen sinirli bir sesle lafını kesti:

— Konuşturmayın onu. Öldürün!

Malko sustu, isteriyeye karşı hiçbir şey yapılamazdı. Birden gördüğü cesetler gözünün önüne geldi. Biraz sonra o da onlar gibi olacaktı.

— Kura çekelim! diye önerdi Jerzy. Hepimiz bir tencerenin içine adlarımızı koyacağız ve birini çekeceğiz. Çektiğimiz isim haini öldürecek. Tüfekte.

— Çok iyi, diye kabullendi Wanda.

Tahta masaya yerleşti ve bir defterden koparılmış sayfalara yazmaya başladı. Jerzy sayfaları topluyor ve büküp eski bir tencereye koyuyordu. Bitirdiğinde, Wanda ayağa kalkıp bükülmüş kâğıtları bir ölüm sessizliğiyle karıştırdı. Sonra kirpi sakallı gence yanaşıp tencereyi uzattı.

— Al. Henryk en gencimiz sensin. Çek!

Henryk tencereye elini daldırdı. Bir kâğıdı çıkarıp açtı ve belirgin bir sesle okudu:

— Wanda!

Jerzy tarafından bozulan ağır bir sessizlik oldu.

— Hayır olamaz! Bir daha çekilmeli.

Wanda sararmıştı, önce Malko'ya sonra arkadaşlarına baktı ve birden sertçe:

— Tamam. Ben öldüreceğim onu. Hemen. Kurayı kabul etmek lazım. Tüfeği kullanmasını da biliyorum, dedi.

Silahın bulunduğu köşeye gitti, aldı.

— Dolu mu?

Genç Polonyalı yanıtlamadan başını eğdi. Wanda tetiği inceledi, silahı tarttı ve böğrüne dayadı.

— Çözün onu! dedi. Dışarı çıkarın!

iki Polonyalı koltuğa yanaşıp Malko'yu çözmeye başladılar.

Jerzy kapıyı açıp Malko'yu dışarı itti.

SAS'ın dışardaki soğuktan nefesi kesildi. Hava sıfırın altında on beş derece vardı. Tüm vücudu titremeye başladı. Titremesini durduramıyordu.

— Bak hele, ne kadar da korkuyor, it herif! dedi Wanda.

— Korkmuyorum, üşüyorum sadece, dedi Malko.

Kendince birkaç metre ilerleyip geri döndü. Arkasında, sert, kesin bir sessizlik ve kardan bembeyaz olmuş ormandan başka hiçbir şey yoktu. Diğerleri karşısındaydı.

— Dua okuyalım onun için! diye bağırdı Jerzy.

Yüksek sesle Leh dilinde "Babamız" duasını okumaya koyuldu. Wanda heykelleşmiş bekliyordu.

Malko titremesini durdurabilmişti. Aklından geçen hatıralarla beyni bomboş, çalışmaz halde o da bekliyordu. Alexandra'nın yüzünü, gözlerini, gülümsemesini, bir kez daha yaşıyordu.

— Amin!..

O kadar hızlı oldu ki, korkmaya bile zamanı olmadı. Wanda robot gibi tüfeği kaldırıp tetiği çekti. Malko içgüdüsel olarak kendini yana attı.

Patlama sağır ediciydi. Malko elbiselerinde iğnelenmeler hissetti ve bir çığlık duydu.

— Wanda!

Donmuş toprağa düşen Malko iyi kötü ayağa kalktı. Bağlı elleri daha fazlasına engel oluyordu. Wanda tüfek kolunun altında ağlıyordu.

— Yapamadım, diye mırıldandı, yapamadım!

Malko niçin hâlâ hayatta olduğunu anladı. Son anda, Wanda isteyerek silahı havaya çevirmişti. Berelenmesi ve yaralanması da sağa sola seken saçmalardan geliyordu. İş gittikçe şeytani bir mücadeleye dönüşüyordu.

Düşüncelerini toplamaya çalışırken, Jerzy'nin bağırdığını duydu.

— Ver silahı bana. Ben yapacağım!

Wanda tüfeği bırakmadı. Sanki, saçmaları boşalttıktan sonra rahatlamış gibiydi. Malko birden yaşama şansının olduğunu düşündü. Soğğun verdiği titremeyi durdurarak gruba doğru yürüdü:

— Yeryüzündeki tüm ülkelerde, dedi, eğer bir ölüm mahkûmunun cezası infaz edilemezse mahkûm serbest bırakılır.

Buz gibi bir sessizlik çöktü. Yazık ki, diğerlerinin yüzünü göremiyordu. Olaylar gittikçe psikolojik bir drama dönüşüyordu. Konuşması, durmadan konuşması gerektiğini düşündü.

— Beni affetmenizi istemiyorum, çünkü suçlu değilim, diye devam etti Malko. Sadece bunu kanıtlamam için imkân verin.

Yeniden sessizlik ve hareketsizlik bastırdı. Sanki her şey donmuştu oldukları yerde. Jerzy boğazını temizleyip boğuk bir sesle sordu:

— Ne demek istiyorsunuz?

— Söylediklerimi kanıtlayabilecek birini biliyorum, dedi Malko. Sizin güvenebileceğiniz biri. Gidip görebilirsiniz, ben burada kalırım.

Yeniden sessizlik oldu. Malko'nun bacakları donmaya başlamıştı. Jerzy diğerlerine yaklaşmaları için işaret etti.

Yavaş bir sesle fisıldadı. Sonra, Malko'ya yanaştı.

— Önerinizi incelemeye karar verdik, dedi. Gelin bizimle.

Malko, içeri geçmelerine sevindi. Soğuktan donmak üzereydi. Yeniden koltuğuna koyup bağladılar. Fakat, bu kez fazla sıkmadılar. Malko artık onların da usandıklarını anladı. Wanda bakışlarını kaçıırıyordu. Kolayca adam öldürülemezdi. Jerzy gelip karşısına dikildi.

— Anlat bakalım.

Malko tüm başından geçenleri anlattı.

— İçinizden biri yarın Rozyckiego pazarına gidip Halina'yı görebilir. Bana söz ettiği fotoğrafı isteyebilir.

Yeniden sessizlik oldu. Sonra, Jerzy diğerlerine etrafında toplanmaları için işaret etti. Adamlar mırıldandılar. Malko çok acı çekiyordu. Amonyak yüzünden ciğerleri kuruyormuş gibi bir his duyuyordu. Jerzy:

— Yarın, ben kendim gideceğim, dedi.

*

**

Malko gözlerini açtı. Bir ses duyar gibi oldu. Güçlkle yutkundu. Geceyi koltuğa bağlı olarak geçirdikten sonra uyandığında Wanda boğazı için Malko'ya kahve içirip bal yedirmişti.

Kapı Jerzy'nin üzerine açıldı. Kapıyı dikkatlice kapatıp paltosunu çıkardı.

Malko dayanamayıp sordu:

— Onu gördünüz mü?

Jerzy kaygısızca baktı.

— Evet!

Malko sanki sırtından bir ton kurşun kaldırılmış gibi rahatladı. Hemen hemen yirmi dört saattir pamuk ipliğiyle yaşama bağlıydı.

— Sizinle konuştu mu?

— Evet!

— Fotoğrafi verdi mi?

Bir tereddüt geçiren Jerzy gözlerini aşağıya çevirdi.

— Evet!

Her yanıtta bir pişmanlık vardı. Malko biraz daha üzerlerine gitmek istedi.

— Fotoğraftakiler, Roman Ziolk ve Lublin komitesindekiler değil mi?

Bu kez Jerzy'nin yanıtlayacak gücü kalmamıştı. Ardındaki Wanda'nın gözleri dolmuştu. Fakat bağırın yine o oldu.

— Bu gerçek bir kanıt değil. Eskiden komünist bile olsa şimdi değişti! Soljenitsin bile büyük bir komünistti.

— Doğru, dedi Malko. Fakat KGB Soljenitsin'i korumuyor. Bu fotoğraf şimdi olanların bir kanıtı değil, fakat Roman Ziolk'in yalan söylediğinin kanıtıdır. Eskiden beri komünistlere karşı olduğunu söylüyordu. Oysa, o da komünistti...

Sessizlik çöktü. Malko'nun gardiyanları ağızları açık dinliyorlardı. Görüldüğü kadarıyla politik bilgileri yetersizdi.

— Çözün beni, dedi yavaş bir sesle Malko.

Artık tartışma konusu olacak bir soru duymak istemiyordu.

Uzun bir kararsızlık geçirdiler. Jerzy Wanda'yla bakıştı. Koltuğunun arkasına geçti ve Malko'yu çözmeye koyuldu. SAS serbest kalınca bileklerini ovdu. Adamlar kendisine vahşi bir hayvanmış gibi bakıyorlardı.

— Gösterin bana şu fotoğrafı, dedi.

Jerzy cebinden sararmış 6x9'luk küçük bir fotoğraf çıkardı ve hiçbir şey söylemeden Malko'ya uzattı.

Malko fotoğrafı inceledi. Fotoğraf yeterince yakından alınmıştı ve sıraya girmiş yedi kişi tanınabiliyordu. Altı adam ve bir kadın vardı. Resmi çevirdi. Soldan üçüncü kişiye mürekkeple bir çarpı koyulmuştu. Uzun boylu, sert yüzü ve karışık saçlı biriydi. Gülümseyerek:

— O mu bu? diye sordu.

— Evet! dedi Jerzy. Fotoğrafi kendisini o yıllarda tanıyan birine gösterdim. Onu ve kadını tanıdı.

— Kim o kadın?

— Maryzia Rutkiewicz, dedi Jerzy. Polonya İşçi Partisi kurucularından birisi.

Malko yeniden fotoğrafa baktı. Bu küçük dikdörtgen kâğıt parçasının bu kadar ağır bir sırrı saklayabileceğini düşünmek şaşırtıcıydı... Doğal bir hareketle fotoğrafı cebine koydu. Jerzy ve Wanda kımıldamadılar. Öksürdü ve boğazı yeniden yanmaya başladı. Diğerleri sanki vebahymış gibi uzaklaştılar. Artık fotoğraf cebindeydi ve yerinde duramıyordu.

— Ne zaman beni geri götüreceksiniz? diye sordu.

I

— Şimdi, dedi Jerzy isteksizce.

*

**

Malko Varşova'ya geldiğinden beri gökyüzü ilk defa masmaviydi.

Karlı tarlalar, daha az ürkütücüydü. Polski geniş bir kamyonu solladıktan sonra serbestçe sağa kıvrıldı. Jerzy arabayı sinirli kullanıyordu. Malko arkada, Wanda'yla nöbetçilerinden birinin arasındaydı. Sanki rüya görüyormuş gibi bir his vardı içinde. Birkaç dakika sonra Varşova'da olacaktı. Yola çıktıklarından beri kimse tek kelime konuşmamıştı. Maryla

Nowicka'nın cesedine ne olduğunu sormayı düşünmedi. Fakat Jerzy ve arkadaşlarını böyle bırakıp gidemezdi. Yorgunluktan bitmiş Wanda'ya döndü.

— Ne yapacaksınız şimdi?

Genç kadın sızradı ve anlamadan baktı.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Hâlâ Roman Ziolen'e inanıyor musunuz?

— Evet.

— Fotoğrafi gördükten sonra da mı?

Bu kez Jerzy.-

— Dinleyin, dedi sinirli sinirli. Ne istediğimizi bilecek kadar büyüğüz. Belki Roman komünist idi, fakat artık komünist değil. Önemli olan da bu. Sizi Varşova'da bırakacağız. Bizle bağlantı kurmanız gereksiz. Sizinle çalışanlara da söyleyin, Ziolen bizim tek şansımız. Onu yok etmemek gerekiyor. Bu çok kötü olur. Ben hâlâ onun doğru söylediğine inanıyorum. Fakat sizin de bizlere yardım etmek istediğinizi biliyorum.

Sanki pişman olmuş gibiydi.

Yine sessizlik oldu. Kuzey mahallelerinin ilk fabrikaları görünmeye başladı. Malko başarısızlık ve bitkinlik duyuyordu kendinde. Bu duruma gelmek için ne kadar da tehlikeye atılmıştı... Roman Ziolen'e böyle körü körüne inananlar oldukça, Malko'nun yapabilecekleri hiçbir işe yaramazdı. Varşova'ya varınca, kurdun ağzından aslanın ağzına düşme tehlikesi vardı. SB'de boş durmuyordu mutlaka!

— Nereye götürelim sizi?

— Merkeze, dedi Malko.

On dakika sonra Polski, Krakowskie Przedmiescie'deki Europejski Oteli'nin önünde durdu. Malko kapıyı açıp indi. Şapkalarla dolu

kalabalığı, kırmızı tramvayları, gri binaları yeniden bulmaktan çok mutluydu. Hoşça kal demeye zaman bulmadan, Jerzy yola çıkmıştı bile. Soğuk hava başına gelenleri anımsatarak öksürttü.

Bu yorgunlukla Amerikan elçiliğine doğru yola koyuldu.

XVI. BOLUM

Amerikan konsolosluğunun bodrum katındaki çelik tellerle asılı cam "kafesin" kapısına vurulması, Malko'yu uykusundan sıyırdı. Pek rahat olmayan bir koltukta kestirdiğinin farkına vardı. Ağzı yapış yapış, ciğerleri alev içinde, gözleri şişmişti.

Beyaz önlüklü bir adam Cyrus Miller'in kapıyı açmasını bekliyordu. CIA bölge şefi düğmeye bastı. Fotoğraf uzmanı kafese girdi ve masanın üzerine, 4x5'lik iki fotoğraf koydu. Bir saat önce Malko tarafından getirilen fotoğraftan büyütülmüş parçaları. Cyrus Miller zamanını Polonya işçi Partisi'nin dosyalarını karıştırarak geçirmiş ve bilgisayardan istediği her şeyi çıkartmaya uğraşmıştı. Fotoğrafları masaya yaydı ve dosyalardan belgeleri çıkardı. Sessizlik dakikalarca sürdü.

— ilginç mi? diye sordu Malko Amerikalının sessizliğinden sinirlenmiş bir halde.

Cyrus Miller başını kaldırdı ve mutlu bir sesle:

— Hepsi burada! Marceli Novotko, Polonya işçi Partisi birinci sekreteri yardımcısı Molojee, Find/er, Starzecki Katin ve Maryzia Rutkiesvicz... Polonya işçi Partisinin çekirdeği... Ve dostumuz Roman Ziolk...

Cyrus Miller, Malko'nun sırtına vurdu.

— Bravo! dedi. Başaracağınızdan hiç emin

değildim. Şimdi nasıl kullanacağız bu çok önemli belgeyi? Bir bildiri basıp her yerde dağıtabiliriz... Jerzy'nin grubunun inanacağını sanıyor musunuz? En önemlileri onlar...

Malko başını salladı.

— Elimizdekilerle olmaz. Roman Ziolk'i daha ayrıntılı bir yöntemle sarsmak lazım. Halkın içinde ona inananlarda hiç kuşku kalmamalı. Hepsini Roman'ın hain olduğuna ikna etmeliyiz.

iki adam birbirlerine baktılar, ikisi de aynı şeyi düşünmüşlerdi.

— Kadının kabul edeceğini sanıyor musunuz?

— Kuşkuluyum, dedi Malko. Ama bize tanık gerekli...

— Çok çabuk olmalı. Diğerleri de onu arıyorlar.. Eğer Halina'yı bulurlarsa öldürürler ve bizim durumumuz da sarsılır.

Malko'da bunları biliyordu. Umutsuzluğa düşmemeliydi. Tüm çabaları boşa gidebilirdi. Fakat her şeyden önce uyuması gerekiyordu. Dinlenmesi şarttı.

Konsolosluktan çıkar çıkmaz, SB'nin adamlarıyla kedi fare oynayacaktı. Eğer pençelerini çıkarırlarsa hapı yutmuştu.

— Şuraya bakın, dedi Cyrus Miller dosyayı karıştırırken. Bir fotoğraf uzattı. Roman Ziolk'in resmiydi...

Polonyalı çok az değişmişti: Şişmanlamamış, biraz saçları dökülmüş ve beyazlamış, fakat yüz hatları aynı kalmıştı. Malko, milisler tarafından kuşatılmış, Kakoviecka hapishanesine götürülen Roman Ziolk'i gösteren belgeye iyice baktı.

— Roman Ziolk yüzlerce adın bulunduğu

bir liste hazırlamış, dedi CIA bölge şefi. Bu listeyi yok etmek gerekiyor. Liste gittikçe büyüyor ve Polonya'nın tüm muhalefetini kapsıyor.

— SB'nin listeyi gördüğüne emin olabilirsiniz, dedi Malko. Artık çok geç.

— Kesin değil, dedi Cyrus Miller. Belki de onu kullanmayı bilemediler. Ya da cesaret edemediler. Şu anda yaptıkları işten o kadar eminler ki, yavaş yavaş hareket ediyorlar... Her halükârda, bizde yararlanabiliriz...

Malko anlamıştı.

Cyrus Miller belki de haklıydı. SB hâlâ listeye ulaşamamış olabilirdi. Ona bu konuda tek bilgi verecek kişi Jerzy idi.

"Paravana" çok güzel bir şekilde örülmüştü. Yanlış bilgi verme için çok iyi bir plandı... Roman Ziolkiewicz savaş sonrası "köstebek"lerin en iyi korunanlarından.

Biraz geriye dönüp düşünülürse, hazırlığın yavaşça büyüdüğü görülebilirdi. Son yıllarda pek önemli olmayan birçok liberasyon denemeleri olmuştu. Şu sıralarda, SB'nin adamları büyük bir patlama yapmanın tam zamanının geldiğini düşünmüş olmalıydılar. Katalizör Roman Ziolkiewicz'in yardımıyla tüm muhalefet bir tek hareketle toplayacaklardı. Katyn'den beri en büyük muhalefeti susturma operasyonuydu bu.

Ama Malko bu korkunç makineyi durdurabilecek hiçbir güç görmüyordu.

Elindeki belgelerle bile...

Polonyalı karakteri açık ve güvenen bir karakterdi. Gençler böyle bir ikiyüzlülüğe inanmıyorlardı. Otuz yıllık bir sadakat onlar için yeterliydi...

Cyrus Miller başım dosyadan kaldırıp ağır bir sesle:

— Dört gün sonra Roman Ziolkiewicz'in başkanlık ettiği büyük bir toplantı olacak, dedi. Varşova'nın yakınında Zelazowa Wola denilen yerde yapılacak. Vatandaş haklarını koruma hareketinin yüz kadar üyesi katılacak buna...

— Anlıyorum, dedi Malko.

Amerikalı mindüncesini pekiştirmek gereksizdi. Yıldız gibi parlaktı. Ama bu durumda devam etmek için insanda umutsuzluğu kırma inadı olmalıydı. Rahatsız koltuğa daha bir yerleşmeye çalıştı ve birçok sorunu tekrar düşündü. Her sorunun çözümü bir diğerinden daha zor görünüyordu.

En kolay şuracıkta kedi gibi yuvarlanıp uyumaktı. Elektronik vızıltısı ona ninni gibi geliyordu. Fakat buna rağmen, yine düşünmeye başladı.

— Gidip konuşacağım onunla, dedi Malko.

CIA bölge şefi, bir baş işaretiyle kabullendiğini gösterdi.

Malko ayağa kalktı.

— Şimdi gidip uyuyacağım, dedi. Başka hiçbir şey yapamam.

Miller elektroniği durdurup onunla birlikte "kafes"ten ayrıldı. Asansörden çıkarken, kocaman bir bilgisayar ile savaştan üç adamla karşılaştı. Aleti kendisinden küçük bir odaya sokmaya çalışıyorlardı.

— Taşınıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Hayır, dedi Miller. Kargo seferi ile bir sürü şey getirttik. Burada, hiçbir şey bulunmuyor.

Malko onu tek kulağıyla dinliyordu.

— Size bir araba vereceğim, dedi Cyrus

Miller. Sokakta uyuyup düşmenizi istemem.

Malko banyodan çıkamıyordu. Sıcak su bir saatten beri akıyordu ve o hâlâ üşüyordu. Sonunda sıcak sudan zorlukla çıktı ve kolonya süründükten sonra bornozuyla uzandı yatağına,

Birden telefon çaldı. Anne-Liese'di telefon-daki.

— Neredeydin?

— Beni dize getiren harika bir Polonyalı kızlaydım, dedi Malko.

Bu hemen hemen doğruydu. Anne-Liese kuru ve kısaca güldü.

— Ayıp bu yaptığın. Seni özledim. Dün gece beraber yemek yiyecektik...

— Çok üzgünüm, dedi Malko.

— Bu akşam yine yalnızım diyeteklif etti Anne-Liese.

Malko defolup gitmesini söylememek için kendini zor tuttu. Fakat konuşmalarının dinlenebileceğini düşündü. Bu da arzu ettikleri bir fırsattı.

— Dinle bak, bu akşam çok yorgunum. Soğuk aldım ve boğazım ağrıyor. Yarın olur mu? Havyarın kaldı mı? diye karşılık verdi.

— Hayır, dedi Anne-Liese.

— Öyleyse almaya giderim ya da birazdan ısmarlarım. Ve yarın formumda olurum.

— Peki öyleyse, dedi Anne-Liese. iyice dinlen!

*

**

Rozyckiego pazarında her zamankinden çok kalabalık vardı. Polonyalılar hafta sonu alışverişlerini yapıyorlardı. Malko tüylü kasket ve şapka denizinde ilerliyordu. Halina'yı görünce, yüreği hızla atmaya başladı. Deri

mantolu bir kadın için "biblo" sarıyordu. Kadının işini bitirmesini bekledi.

Halina Malko'yu görünce hafifçe dikleşti. Yine ilk seferki, gibi giyinmişti. Gri pantolon ve siyah kazaklıydı. Malko biblo alıcısının uzaklaşmasını bekledi. Halina'nın gözlerinde bir rahatlama oldu.

— Sizi bıraktılar mı?

— Evet siz olmasaydınız beni öldüreceklerdi. Konuşurken bana havyar verin. Mutlaka beni takip ediyorlardır.

Halina hiç şaşırmadan dolabı açıp Malko'ya sakladığı bir sürü havyar kutusu çıkardı. Tırnakları çok kısa kesilmiş ve elleri kıpkırmızıydı. Malko'ya bakmadan sordu:

— Niçin geri geldiniz? Çok tehlikeli.

— Biliyorum, dedi Malko. Ancak hiç beklemediğim bir sorunla karşılaştım. Yaptıklarınız pek bir işe yaramadı. Bana inanmak istemiyorlar.

Halina başını kaldırdı.

— Evet, doğru. Bana da söylediler. Çok saf insanlar. Sistemin nasıl çalıştığını; bilmiyorlar. Ben de listeyi görünce inanmakta güçlük çektim ve çok acı duydum. Otuz yıl oldu...

Konuşmaya zaman bulmak için havyar kutularını yavaş yavaş sarıyordu Malko:

— Dört gün sonra Roman Ziolk, başkaldıranlara bir toplantı yapacak, dedi.

Halina havyarı sarmayı bıraktı. Malko'ya kuşkuyla bir gülümsemeyle baktı.

— Benim gelmemi mi istiyorsunuz?

Malko bakmaya devam ederek:

— İşin sonunu düşününce sizden isteyemem böyle bir şeyi. Fakat yüzlerce hayat tehlikede. Hapse girecek, öldürülecek, bir sürü insan. Bu

ülkede neler olduğunu ve Roman Ziolk'in karşısında bulunduğumuzu biliyorsunuz. Eğer herkesin içinde onun kim olduğunu açıklarsanız, size inanacaklarına eminim.

— 35 dolar ediyor.

Malko cebini karıştırdı. Dört onluk çıkardı. Sakin dış görünüşüne rağmen içindeki fırtına Halina'yı etkiledi. Birden, yüz çizgileri sertleşmişti. Paranın üstünü vermek için ceplerini karıştırdı. Malko parasının üstünü aldı ve bakışları çarpıştı.

— Roman'ın orada olacağına emin misiniz?

— Hiç kuşkusuz.

Çok iyi giyinmiş iki kadın bekliyordu. Polonya'da kuyruğa girmek ulusal alışkanlıktı. Artık Malko daha fazla kalamazdı. Halina anladı.

— Saat kaçta toplantı?

— Pazartesi, Zelazowa'da saat altıda.

— Eğer gelmeye karar verirsem, saat dörtte sizi Bazyliszek kahvesinde bekleyeceğim. Ruynek üzerinde. Şimdi gidin, dedi Halina.

*
**

Malko kapının önünde durdu. Kutu gibi ufak bir salondtu. Büyük bir masası ve iki sırası vardı. Jerzy'nin sert yüzü Malko'yu görünce donuverdi.

Sağında Wanda Michnik oturmuştu ve sıranın geri kalan yerlerinde de Malko'nun tanımadığı birtakım kişiler vardı. Jerzy ayağa kalktı.

Malko'yu buz gibi bir sessizlik karşılamıştı. Küçük salona büyük bir güvenle girdi ve Jerzy'nin karşısına oturdu.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Jerzy.

— Size önemli şeyler söyleyeceğim, dedi

Malko. Beni dinlemelisiniz.

Wanda bardağını sıkıyordu.

— Yine dedikodu mu? dedi Wanda küçük düşürücü bir havayla.

Malko'nun parlayan gözleri genç kadını susturdu.

— Dedikodu değil. Birkaç gün sonra bir toplantı yapacağınızı biliyorum. Roman Ziolk'le birlikte. Eğer Halina gelip kendi iradesiyle Roman hakkında konuşursa, inancak mısınız söylediklerine?

Bu kez kuşku, tüm düşüncelerin üstüne çıktı.

— Niçin yapacak bunu? diye sordu Jerzy. Eğer söylediğiniz doğruysa, onu engelleyip öldürürler.

— Kendiniz sorun, dedi Malko. Gerçeğin ortaya çıkmasını istiyor sanırım.

— Gerçek mi?., dedi düşünceli bir sesle Jerzy.

— Beni yanıtlamadınız. İnanıyor musunuz? Jerzy başını salladı.

— Arkadaşlarım adına konuşamam...

— Ya siz?

Kararsızlık geçirdi.

— Evet...Evet, eğer kendi gelirse. Ve tabii Roman Ziolk onu bozmazsa.

— Çok iyi, dedi Malko. Salı için randevulaşalım. Burada Varşova'da. Toplantıya gitmeden sizinle bir sorunu çözümleneceğim.

Jerzy sertleşti.

— Hangi sorun?

— Başkaldırıların bir listesi olduğunu biliyor musunuz?

— Tabii, diye yanıtladı Wanda.

— Nerede bulunuyor bu liste?

Kadın ağzını açtı, sonra kapadı. Malko yeni bir güvensizlik hissetti.

— Size nerede olduğunu sormuyorum, dedi Malko. Fakat onun kimin elinde olduğunu soruyorum. Roman Ziolk'in mi?

Jerzy yanıtladı:

— Hayır. O tüm adları bilmiyor. Liste gizli bir yerde saklı.

— Eğer Roman Ziolk isterse, ona verir misiniz bu listeyi?

Jerzy Wanda'yla baktı.

— Evet.

— Onu yok etmelisiniz, dedi Malko. Orada yazılı olanların hayatı tehlikede.

— Söylediklerinizden iyice emin olmadıkça hiçbir şeyi yok etmeyeceğiz, dedi sertçe Jerzy.

— Olur, dedi Malko. Ama bu tanığı oraya getirme tehlikesini göze alırsam, yola çıkmadan bu listenin yok edilmesini isterim. Sonra çok geç olabilir... Nerede olacak toplantınız?

— Znak'a ait bir yerde.

— Tabii gözleneceksiniz.

Genç Polonyalının acı bir gülümsemesi oldu.

— Kuşkusuz. Milisler her zaman gelip fotoğrafımızı çekiyor. Sanki bizi tanımıyorlar... Oysa bazen bizi tutukluyorlar bile.

Malko inancına devam ediyordu.

— Her şeyin yolunda yürüyeceğini düşünelim, dedi. İçinizden Polonya'yı terketmeye hazır olan var mı?

Jerzy önce şaşırıldı, sonra ona bakarak:

— Polonya'yı terketmek mi? Nasıl? Pasaportumuz yok ki! diye şaşırıldı.

— Eğer planım gerçekleşirse gerekli değil,

dedi Malko. Şimdiden düşünün. Acele etmek lazım. Ve kimseye de söz etmeyin. Nerede buluruz salı günü?

Jerzy yanıtlamadan gözleriyle Wanda'ya sordu:

— Burada, saat beşte.

— Oldu. Burada olacağız. O zamana dek dikkatli olun ve listeyi düşünün.

Ayağa kalktı, başıyla onları selamlayıp arkasına bakmadan çıktı. Yorgunluğunu hemen hemen unutmuştu.

XVII. BÖLÜM

— Dans etmek istiyor musun?

Folklor giysili müzisyenler masanın yanına gelip restoranın ortasındaki küçük piste sürüklemeye çalışıyorlardı Malko'yu. O da direniyordu.

— Hayır!

Yapmadığı bir dans kalmıştı!

Ülubiona restoranı eski bir Polonya köy evine benzetilmişti ve ağzına kadar doluydu. Pazar günleri Varşova'da eğlenceli yerler pek yoktu... Bıkmış olan müzisyenler başka bir masaya gittiler. Anne-Liese, kibir dolu bir gülümsemeyle

— Ne kadar çekingensin! diye takıldı.

Örülmüş sarı saçları ve iri göğüslerini zarifçe örten giysisi ile bütün müşterilerin dikkatini çekiyordu. Kumaşı çok inceydi. Malko elbisesinin altındaki meme uçlarını rahatça görebiliyordu. Yemeklerini bitirmek üzereydiler.

— Her zaman değil, diye karşılıdı Malko.

Gözlerini masanın üzerinde hareket eden göğüslerine dikmişti.

Anne-Liese hararetle gülümsedi.

— Aklımdayken sorayım. Dün havyar almaya gittin mi?

— Evet, dedi Malko.

Genç kadının gülümsemesi daha da arttı.

— Çok güzel bir kadındı, değil mi?

Malko midesine kaynamış yağ dökülüyor-muş sandı. Anne-Liese irileşen masum mavi gözleriyle ona bakıyordu.

— Hangi kadın? diye meraklandı Malko.

Polonyalı kadın masanın üzerinden eğilip elini elinin üzerine koydu.

— Oradan sürekli alışveriş eden bir arkadaşım, orada çok güzel esmer bir kadının durduğunu söyledi. Dün oradaydı ve seni görmüş. Birbirinize kur yapıyor musunuz...

— Sizin arkadaşınızı görmedim...

Malko gülümsemeye çalıştı. SB'nin böyle açıkça saldıırabilmesi için kuşkuları ciddi olmalıydı... Halina belki de yakalanmıştı ve SAS'ın bütün planı suya düşmüştü. En son yapabileceği şey, gidip neler olduğunu kendisinin kontrol etmesiydi.

— Kıskanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Ortadan kayb oldun beni de yüzüstü bıraktın, dedi yalancıktan kızan Anne-Liese.

— O kadın için kayb olmadım. Onu tanımıyorum bile. Eğer gülümsediysem, seninle beraber yiyeceğim havyara biraz daha az para verebilmek içindi.

— Oh, çok güzel, dedi Anne-Liese. Artık kalkalım, çok gürültü var burada...

Rahatlaması, kıskançlığı kadar sahteydi. Malko hesabı çabucak masaya bırakıp kalktı. Müzisyenler iplerini koparmış gibi iki isveçli turisti dansa davet etmişlerdi. Dansları da Navajos kızilderililerinin yağmur dansınabenziyordu!

Anne-Liese vestiyerdeyken bir taksi çağırıldı. Şansına ya da SB'den "yardım" edilmişçesine araba hazırды. Anne-Liese Malko'nun koluna girdi.

— Gel, şekerlemeni benimle yap. Daha sonra da akşam yemeğini beraber yeriz. Pazar günü pek gezmeyi sevmiyorum.

— Ya havyar! diye dikkatini çekti Malko. Otelde kaldı havyar...

Anne-Liese omuzlarını silkti.

— Bende de var. Seninkini yarın yeriz. Dostlarım beş kilo verdi. Üstelik Rus havyarı.

Polski marka taksi hemen geldi.

*
**

Anne-Liese'nin ayaklarında hep aynı ayak-kabı vardı. SB az para veriyor olmalıydı! Yine aynı kırmızı ayakkabıları giymiş, rengine uygun yün etekliği üzerine geçirmişti. Mozart' tan bir plak koyduktan sonra Malko'nun yanına yatağa oturdu, inanılmaz büyüklükteki göğüslerini sallayarak gerindi.

Malko, parmağını bir göğsünün çevresinde gezdirerek oynuyordu. Ortamın önceki sefere benzemeline rağmen, içi rahat değildi. Yatağın karşısındaki aynanın arkasında görünmeyen gözlerin kendilerini izlediğini sanıyordu.

—Yusyuvarlaklar değil mi? diye ciddi bir sesle sordu Anne-Liese. Ne düşünüyorsun şu an?

Vahşice göğüslerin birini avuçlayarak:

— Sizi düşünüyorum.

Kadın bileğine yapıştı.

— Bekle, acıtıyorsun. O kadar aceleci olma. Çok zamanımız var.

Malko hâlâ göğsünü tuttuğu için, Anne-Liese alçak ve doğal bir sesle:

— Eğer daha yumuşak olursan, birazdan beni yalamana izin vereceğim, dedi. Zevkten bayılıncaya kadar... Geçen günkü gibi.

— Sizi istiyorum hemen şimdi, dedi Malko. Yalamaya ihtiyacım yok.

Elini kırmızı etekliğin altına attı. Kadın sanki çimdiklenmiş gibi kendini kastı. Biraz itiştiler. Malko onu boşuna yenmeye çalışıyordu. Yanakları, kızarmış Anne-Liese kendini korumasını iyi biliyordu. Sonunda kalktı gidip yatağın kenarına oturdu.

— Kafayı çok çektin! dedi. Sakin ol, bana böyle sert davranılmasım istemiyorum.

— Sizi istiyorum, dedi Malko elini ona doğru uzatarak. Soyunun!

— Hayır, böyle olmaz. Sana ne istediğimi söylemedim.

Daha önce olduğu gibi mavi parıltılar saçan gözbebekleri birden irileşti.

— Oldu, dedi Malko.

Çabucak ayağa kalkıp ceketini aldı. Anne-Liese de ayağa kalkmıştı. Gözlerindeki şaşkınlık ciddiye.

— Ne yapıyorsun?

— Kapisrislerinizden bıktım, dedi Malko. Gidiyorum.

Anne-Liese daha onu yakalayamadan anahtarını çevirip kapıyı açmıştı bile. Kapıyı çarpıp merdivenlere doğru daldı, içinden gülüyordu. Caddeye çıkıp, uzaklaştı.

Otele hemen dönmemeliydi. Varşova'da sinemalar davardı!

*
**

— Bu planları ezberlemeniz gerekiyor. Belgeleri size veremeyiz. Eğer üzerinizde bulurlarsa çok tehlikeli olabilir. Fakat çok karmaşık değil.

Cyrus Miller'in uzattığı belgeleri dikkatle

incelemeye başladı. Gerekli şeyleri ezberleyerek birkaç dakika sessiz kaldı. Neyse ki, belleği ihtiyacı olan bilgileri kolayca aklında tutabilecek güçteydi. Amerikalıya kâğıtları geri uzattı.

— Oldu. Pek güçlük çekmediniz sanırım?

— Aslında, Japonya'ya savaş ilan etmekten daha beter oldu. Karar komite olayına çıktı.

CIA'nın tüm önemli kararlarını artık Beyaz Saray'da merkezi bulunan komitenin onaylaması gerekiyordu.

— Yine de iyi bir haber bu! dedi Malko. Sizin çalışma zamanınızı biraz kısıtlamış olsa bile.

— Üzgünüm, dedi Cyrus Miller. Polonya'da işler böyle yürür.

— Sizden istediğimi yaptınız mı?

— Evet.

CIA bölge şefi elini cebine atıp 9mm'lik bir Tokarev çıkardı. Namlusundan tutup Malko'ya uzattı.

İkinci bir şarjör bir lastikle kabzasına bağlıydı,

— Umarım, bir sokak savaşı çıkartmaya niyetiniz yoktur, dedi Miller. Bu silah yeterli olabilir. Teknik Kısım'ın armağanı!

Malko silahı cebine koydu. Geriye sayış başlamıştı! Pırıltılı gözleri Amerikalıya döndü.

— Sağolun Cyrus, her şey için! Umarım yolunda gider...

Cyrus başını salladı.

— İnşallah! Aklıma gelmişken, kadın dostunuz hakkında bilgiler aldım. Anne-Liese Almanya'dan önce "davadan dönenler" üzerine İngiltere'de çalışmış. Onunla birlikte görülen üç kişi daha sonra yok olmuş. Ve hiçbir iz bulunamamış. Oysa dikkatli kimselerdi.. Tam

olarak iki adam ve bir kadın.

Malko midесinin sıkıştığını hissetti. Cyrus Miller göz ucuyla baktı.

— En iyisini, en sona sakladım, dedi. Servislerimizin birinden aldığımız istihbarata göre, SB bize bir oyun hazırlıyormuş...

— Bu bir haber değil, beklenen bir şey, diye tamamladı Malko.

— Bir dakika, dedi Amerikalı. Sizi kaçırmak istiyorlar. Gizlice. Sonra çok yüksek dozla uyuşturup bildiklerinizi söyletecekler. Fazla kıpırdanma yaratmamak için de sizi sonra bırakmaya niyetliler.

— Ne zaman?

— Bunu bilmiyoruz. En önemlisi de bu.

Malko ayağa kalktı.

— Cyrus, gitmeliyim artık.

Amerikalı elektronik engeli durdurup kapıyı açtı. Sessizce asansöre doğru yöneldiler. Malko "kafes"i düşünüyordu. Ne kadarda rahattı. Cyrus Miller onu salona kadar geçirdi ve tekrar elini sıktı.

— Yakında görüşmek üzere.

— Yakında, dedi Malko. Ben harekete geçiyorum, randevum var.

*

**

Halina gelmişti. Barda ayakta durmuş bir pasta yiyordu. Üzerinde siyah çizme ve eski bir kürk manto vardı. Küçük bar ağzına kadar doluydu. Sakin bir havayla Malko'ya baktı. Sanki randevusu hayatım hiç etkilemiyormuş gibiydi. Malko yanındaki tabureye oturup etrafını gözden geçirdi. Halina gülümseyerek:

— Takip edilmedim. Dikkat ettim, diye açıkladı.

Malko, yüz ziloti bıraktı ve taburesinden indi. Harekete geçmek için acele ediyordu. Halina sakince onu takip etti. Rynek'in donmuş yollarında ilerlerken sordu:

- Nereye gidiyoruz?
- Birini görmeye, dedi Malko.

Jerzy onları bekliyor olmalıydı. Merdivenleri sessizce çıktılar. Malko üç kez vurdu. Genç adam kapıyı açtı. Onunla birlikte Wanda ve iki genç Polonyalı da bekliyordu. Malko'nun elini hiçbir şey söylemeden sıktılar. Küçük bir elektrikli kalorifer biraz sıcaklık yayarak yanıyordu.

Halina sessizce onları inceledi. Jerzy Halina'ya hemen hemen büyük bir acıyla baktı. Hiç konuşmadığı için Wanda sertçe sordu:

- Doğru mu? Bizimle gelecek misiniz?
- Evet.

Sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. Sanki şimdiden ölmüştü. Malko bakışlarını aradı ve buldu. Sakin, özgür ve içtendi. Otuz yıldan fazla zamandır koruduğu adamı şimdi ele veriyordu... inanılmaz şeydi!

— Benim için yeterli, dedi Jerzy boğulmuş bir sesle. Dördümüz de toplantıya gideceğiz. Bir arabam var.

Halina'yı dışarı çektı ve Rynek'in üzerinde buldular kendilerini. Zamkovy Meydanı'na kadar sessizce yürüdüler. Malko saatine baktı. Evden ayrılacak kırk dakika olmuştu.

- Zelazowa'ya gitmek için kaç dakika lazım? diye sordu.
- Yaklaşık bir saat, dedi Jerzy.

Yirmi dakika sonra ürktücü ve donmuş bir ovada gidiyorlardı. İnsan kendini XIX. yüzyılda sanırdı. Yol dümdüzdü ve hiç trafik

yoktu. Halina SAS'ın yanına oturmuştu.

Önde Wanda'yla Jerzy'nin elele tutuştuğunu gördü. Genç kadının yüz hatları gerilmiş gözleri büyümüştü.

Halina'ya döndü:

- Niçin konuşmayı kabul ettiniz?

Kadın konuşmadan önce bekledi.

— Çünkü bu kez bir işe yarayacak belki. Ve sonra... (kaderci bir hareket yaptı.) Bir gün bazı şeylerin ağırlığını taşımak çok zorlaşıyor.

Yeniden sessizlik çöktü. Wanda ağlıyordu.

Malko:

— Eğer her şey yolunda giderse, dedi, birkaç saat sonra hepimiz emniyette olacağız. Yoksa...

Genç kadın başını salladı.

— Yanlış anladınız. Ne ölümden, ne de hapisaneden korkmuyorum. Eğer kurtulursak güzel ama aksi de olsa farketmez. Bizler Roman'a çok inanmıştık. Oysa artık Varşova' da asla bahar olmayacağını biliyorum...

XVIII. BÖLÜM

Kalabalık "Özgürlük! Özgürlük!" diye el çırpıyordu. Piyanonun yanında kimıldanmalar oldu. Roman Ziolk ayağa kalktı. Piyanoya dayanıp sessizlik istedi. Malko Halina'nın bu adama aşık olmasını anlıyordu. Otuz yıl önce daha da yakışıklı olmalıydı. Karanlıkta ayakta duran kadın Roman'ın dikkatini çekmek istercesine bakınıp duruyordu. Birden, Malko niçin Halina'nın burada olduğunu anladı. Son, bir kez Roman'ın yaşadığını görmek istiyordu. Onu yok etmek için bile olsa...

— Dostlarım, diye başladı Roman Ziolk, savaşımıza başlayalı bir sene oluyor...

— Özgürlük, özgürlük! diye öndekiler bağırdılar.

— Bizi parçalamak için uğraştılar, diye devam etti beyaz saçlı adam. Bizi yönetenler beni susturmaya çalıştılar...

Önden bir kadın ellerini öpmek için ona doğru yürüdü.

Jerzy Malko'yla bakıştıktan sonra Halina'ya dönüp:

— Zamanı geldi, dedi.

Hava iyice gerginleşmişti. Polonya'nın dört bir köşesinden buraya gelmişlerdi ve döndüklerinde bağlandıkları önderlerinin gerçek yüzünü yayaçaklardı.

Halina, Jerzy ile Wanda'nın ortasında yürüdü. Taşlaşmış suratı yukarda, gözleri özgürlükten ve savaştan söz eden adama çevrilmişti. Malko birkaç metre geriden takip ediyordu onları. Roman Ziolk, Wanda'yı görüp yaklaşması için işaret etti. Fakat önüne Jerzy dikildi. Sessizlik isteyip güledi.

— Yoldaşlar, çok önemli bir şey söyleyeceğim.

Birkaç kişi karşı çıktı. Roman Ziolk yeni geleni şaşkınlıkla inceliyordu. Karşı çıkmadı. Halina hâlâ gölgede duruyordu ve Ziolk daha yüzünü görmemişti.

Biraz geri çekilip yerini Jerzy'ye bıraktı. Genç adam konuşmaya başladı.

— Yoldaşlar, yolumuzu değiştirebilecek gerçekleri anlatacak bir kadın var burada. Sözü ona bırakıyorum.

ilerleyip Halina'yı kolundan tutu ve ışıklı yere götürdü. Ziolk'in önünde duruyordu şimdi, ilk kez olarak bakışları birbirini buldu. Malko onları seyrediyordu. Sonra sürpriz, yerini şaşırmaya ve çok daha sıcak bir şeye bıraktı. Hasret ve kuşkuyla karışık bir sevgiye benziyordu. Dudakları, sessizce bir şeyler söyledi birbirlerine...

Jerzy Halina'yı sarstı kolundan.

— Konuşun! Bildiklerinizi söyleyin.

Halina partizanlara dönüp kendinden emin bir sesle başladı:

— Roman Ziolk'i otuz yıldır tanıyorum. Savaş sırasında onun yanında çarpıştım. Kendisi eskiden beri komünistti. 1942 yılında komünist olmayan savaş arkadaşlarını Gestapoya sattı. Moskova'dan emir alıyordu. Sizi aldatıyor. Bu ülkede hâlâ özgürlük isteyenler

tanınsın ve yok edilsin diye SB'nin emrinde çalışıyor.

Son kelimelerde sesi boğuklaşmıştı. Salonu bir ölüm sessizliği kapladı. Malko, Roman Ziolk'in yüzünü inceliyordu. Büyük bir şaşkınlıkla donmuş kalmıştı. Sanki kadının suçlamalarını duymamış gibi kadına yanaştı.

— Neredeydin? diye sordu gergin bir sesle. Bütün bu yıllar boyunca niçin bana haber göndermedin? Niçin?

Birden, Roman'ı ilgilendiren tek şeyin bu olduğunu anladı Malko. Fakat öndeki sıradan bir gürültü koptu. Şaşkınlık çığlıklarıydı. Birçok kişi Roman Ziolk'in konuşması için yalvan-yordu. Jerzy, önderin önüne geçip otoriter bir hareketle onları susturdu.

— Kadının söyledikleri doğru mu? diye Roman'a sordu.

Adamın boynunda büyük bir damar atıyordu. Ağzındaki kaslar o kadar gerilmişti ki, konuşmada güçlük çekiyordu. Yanında duran Wanda'nın suratı ceset gibi olmuştu. Mırıltılarla haber herkese yayıldı. Malko dinleyiciler tarafından haberdar edilen SB'nin harekete geçeceğini düşündü.

Roman Ziolk Halina'yı birkaç saniye bırakıp, orada yokmuş gibi Jerzy'ye baktı.

— Evet!

— Niçin öyleyse komünizme karşı savaştığınızı söylüyordunuz? diye bağırdı Wanda kin dolu bir sesle.

Roman yanıtlamadı. Halina'ya gülümsüyordu.

— Hiç değişmemişsin, dedi. Yine her zamanki gibi çok güzelsin.

— Beni tanıyamamıştın, diye yanıtladı

Halina.

— Saçların, dedi, kızıldı... Nasıl oldu da hayatta kalabildin?

Kadın omuzlarını silkti.

— Ne önemi var?...

Konuşmalarına sanki hiçbir şeyolmamış gibi gürültünün, bağırışmanın ortasında devam ediyorlardı. Jerzy bembeyaz kesilmişti. Ziolk'i ceketinden yakalayıp bağırdı:

— Evet ya da hayır, komünist misiniz?

İlk sıradakilerin duyacağı yükseklikte, açık bir sesle ceketini düzelttikten sonra:

— Evet! dedi Roman Ziolk.

Büyük bir sessizlik çöktü. Jerzy bile bir şey söyleyemiyordu. Herkes Ziolk'in sözünü ölçüyordu.

Sonra Wanda isterik bir sesle salona bağırdı:

— Kaçın hepiniz kaçın! Sizi tutuklamaya gelecekler!

Kalabalık sanki cenazenin ardındaymış gibi sessizce kalkıp çıkışa doğru yöneldi. Hiç bağırışma ve küfür yoktu. !

Piyanonun etrafında Ziolk, Halina, Jerzy ve Wanda yalnız kaldılar. Çelişkili duygular arasında kıvranan Malko onları izliyordu. Başarmıştı. Polonya'daki görevi başarıyla gerçekleştirmişti. Sadece ülkeyi terketme sorunu kalmıştı. Şu an ise, gözleri önünde umulmadık bir dram yaşanıyordu. Büyük bir aşkın acı sonuydu. Roman Ziolk'in Halina'nın suçlamalarını böyle kolayca kabullenmesinde bir gariplik vardı. Onunki gibi eski bir savaşçı için yenilgiyi kabullenmek tuhaftı.

— it herif! diye bağırdı birden Wanda. Pis herif! Bizi aldattın. Hain!

Roman Ziolk yanıtlamadı. Karşısında taşlaşmış Halina'ya bakıyordu. Kadınsa, bu suratın arkasında sevdiği adamı bulmaya çalışıyordu. Onun ilk aşkıydı. Malko imkânsız olduğu halde Halina'nın Ziolkle kucaklaşa - ğını sandı. Halina Polonya'da kalırsa SB acısını ondan çıkartacaktı. Birden parktan bir düdük sesi geldi. Sonra bir daha, bir daha...

Malko silkindi ve cebindeki Tokarev'i kontrol etti. Eğer hemen harekete geçmezse kaybedecekti, Halina'yı kolundan tutup geriye çekti:

— Acele edin. Gitmemiz gerekiyor.

Kadın takip etti, fakat büyümüş göz bebekleri Ziolk'e dikilmişti. Malko sordu:

— Niçin onu daha önce aramadınız? Onu hâlâ seviyorsunuz değil mi?., diye sordu.

Halina zorla gülümsedi.

— Her şeyi anlatmadım size. 1944'te beni de ele vermişti,bizim grupla birlikte yakaladığımız bir subaydan sonradan öğrendik. Komünist olmayan ve karşı koyanların hiçbiri yaşamamalıydı. Canavar!

Malko geriye döndü. Ziolk kımıldamadan piyanoya dayanmış, salonun boşalmasını bekliyordu. Hiç kıpırdamadan karşı koymadan. Jerzy'nin ve Wanda'mn gözlerinden yaşlar akıyordu. Eğer Ziolk bağırmasaydı hiçbir şey olmayacaktı.

— Wieslawa!

Halina'nın gerçek adıydı bu. Jerzy deli gibi geri döndü. Üzerinde kolleksiyon ve silahlar bulunan duvara baktı. Gidip Cengiz Han'ın kılıcına benzer eğri kısa uçlu bir kılıcı kaptı. Roman Ziolk'in üzerine yürüdü.

— Hayır! diye bağırıldı Malko.

Durduracak zaman bulamadı. Ziolk'in önünde kılıcı iki eliyle tutan Jerzy bütün gücüyle vurdu.

Kılıç Ziolk'in karnına en az yirmi santim girdi. Adam piyanoya doğru geriledi. Jerzy biraz aşağıya bir kez daha vurdu. Karnını parçalamıştı. Bu kez silahı bıraktı ve geri çekildi. Ziolk kılıcı çıkarmak istercesine iki eliyle tuttu ve dizleri üzerine çöktü. Halina bir çığlıkla Malko'dan kurtuldu ve eski dostunun üzerine koştu. Diz çöküp nazikçe başını kaldırdı. Yüksek sesle:

— Ölüyor! diye haykırdı.

Yeniden düdük sesleri duyuldu. Milisler ve polisler tarafından kovalanan toplantıdakiler sağa sola kaçıyorlardı. Milisler böyle bir operasyonun olacağını düşünmedikleri için pek kalabalık değildi.

Malko Ziolk'in yanına koşup suratını kaldırdı. Gözleri canlanmış, korkunç bir acıyla surat hatları gerilmiş, kılıcın etrafındaki elleri kan içinde kalmıştı. Yapılacak bir şey yoktu. Karnızarı parçalanmıştı. Jerzy, Halina kadar delirmiş görünüyordu. Kendi kendine koşuyordu. Birden, eğilip Ziolk'ten kılıcı çekti aldı. Bu hareket Roman'ı cansızlaştırdı. Halina vahşi bir çığlık attı.

Malko Jerzy'nin Halina'ya vuracağını sandı. Jerzy silahı elinde tutmakla yetindi. Dışarda düdük sesleri gittikçe çoğalıyordu. Roman Ziolk küfür ediyordu. Malko Halina'yı çekip almak istedi, fakat kadın karşı koydu.

— Anlamıyor musunuz, diye bağırıldı, öleceği zaman başında bulunacağıma söz vermiştim. O da söz vermişti... Ölecek birazdan...

— Fakat sizi tutuklayacaklar, dedi Malko.

Kadın yanıtlamadı. Kafasını çevirip Ziolk' in başını elleri arasına aldı.

Yapılacak bir şey kalmamıştı. Malko kapıya doğru koştu, Jerzy'le Wanda'yı sürükledi. Milisler kapıda duruyordu. Evi çevirmişlerdi.

Milislerden biri otomatik silahını Malko ile Jerzy'ye doğru çevirdi. Genç Polonyalı elindeki kılıçla vahşi bir hayvan gibi saldırdı. Her şey çabucak oluvermişti. Otomatığın takırtılarıyla tavan delinmiş, boğazı parçalanan adamın çığlığı, fişkırان kandan kaçan Jerzy'nin gürül- tüşüne karışmıştı.

Öbür milis Jerzy'ye doğru silahını kaldırdı. Malko Tokarev'i kaldırmaya ancak fırsat bulabildi. Kurşun milisin sol gözünün altına saplandı. Milis bir adım attı ve silahını bırakma- dan yere düştü. Malko hemen Wanda'yı öne doğru itti. Silah sesleri diğerlerinin dikkatini çekecekti. Üçü de parka dalmışlardı. Ağaçların altına doğru gittiler, dış kapıdan uzaklaşıyor- kürdü. Sağa sola bir sürü insan koşuyordu. Her taraftan bağrışmalar, çığlıklar geliyordu. Pro- jektörler parkı aydınlattı.

— Buraya gelin! dedi Jerzy.

Onları kapının ters yönüne sürükledi. Wanda donmuş toprağın üzerinde koşmaya zorluk çekiyordu. Jerzy hâlâ kılıcı bırakmamış- ti. Hem titriyor, hem ağlıyordu. Birden Wanda yere düştü.

— Yapamayacağım, gücüm kalmadı, diye I ağlamaya başladı.

Malko kalkmasına yardım etti.

— Dayanın biraz daha, benimle Polonya' dan çıkacaksınız.

— Polonya'dan kaçmak mı?

— Anlatmaya zamanım yok.

Genç kadın ayağa kalkıp devam etti.

Çevre duvarına yaklaşmışlardı. Güçlükle duvarı aşmış kimsenin olmadığı donmuş tarlada buldular kendilerini. Bir kilometre ilerde Zelaz- owa'nın ışıklarını görüyorlardı. Oraya doğru yürümeye koyuldular. Jerzy kılıcını sallayıp duruyordu. Malko'ya yaklaşmış kaim bir sesle:

— Ona vurmamam gerekiyordu. Fakat çok acı çekti. Hak etmişdi, dedi.

On dakika daha yürüdüler sessizlik içinde korkunç bir soğuk vardı. Şimdi köyden beş yüz ve yoldan yüz metre uzaktaydılar.

— Ne yapacağız? diye sordu Jerzy.

— Bir buçuk saat içinde Varşova'da olma- lıyız. Bu akşam Polonya'dan çıkmak için bir planım var. Ancak bunu bugün başarmalıyız, dedi Malko.

Genç Polonyalı durup, dikkatle baktı. Kararsızlık geçiriyordu.

— Araba öbür tarafta. Köy de milislerle doludur, diye açıkladı.

— Biliyorum, dedi Malko. Tek şansımız onlardan kurtulabilmekte.

Işıklara doğru yürüdüler. Yaklaşırken oto- büsleri, arabaları gördüler." Milisler trafiği kontrol ediyorlardı. Malko sağ tarafta bir köy evi gördü.

— Onun arkasından geçmeliyiz, dedi.

Ölen iki milisi düşündü. Arkadaşları mutlaka katillerini arayacaklardı...

Birden bir çığlık duyuldu ve bir el lambası onları aydınlattı. Elllerinde seksen santimlik tahta cop bulunan beş milis önlerinde duruyor- du.

İçlerinden biri elinde hâlâ kılıcı olan Jerzy'yi

gösterdi.

Köy evinden sadece yüz metre uzaklıktaydılar. Malko Jerzy'nin çıldırmış gözlerini süzdü. Gözlerinin altı simsiyahtı. Genç Polonyalı Wanda'yı sertçe itip beş milisin karşısına geçti.

— Haydi kaçın siz! diye bağırdı. Tarladan kaçın, ben onları tutuyorum.

Malko tereddüt etti. Silahlıydı. Fakat silah sesleri başka milislerin dikkatini çekecekti. Yaptığı intihar demektir. Wanda onu kolundan çekti.

Bir çığlık duyuldu. Milislerden birinin kolu uçmuştu. Geriye çekildi ve Wanda'yı da sürükleyip çukurdan çıktı. Milislerden biri onları takip etmek istiyordu, fakat ayağa kaydı ve yere uzandı. Jerzy kılıcını sallayarak diğerlerine geçit vermiyordu.

Malko ve Wanda yirmi metre uzaklaşmışlardı. Köy evine yaklaşp duvarın gölgesinde saklandılar. Aralarındaki yoldan gürültüler, çığlıklar geliyordu.

— Tanrım, öldürecekler onu! dedi Wanda.

Jerzy yavaş yavaş geriliyordu, ama çevresini çevirmişlerdi.

Malko milislerden birinin copunu onun kafasına geçirdiğini gördü. Jerzy yere düştü. Kılıcı elinden kaymıştı. Hepsi birden saldırdılar. Önüne gelen copu yapıştırıyor, kemik sesleri duyuluyordu. Belini kırıyorlar, kafasını patlatıyorlar, etlerini yırtıyorlardı. Çok iğrenç ve dayanılmaz bir şeydi. Milisin biri ayağıyla cesedi döndürüp suratına copu yapıştırdı. Jerzy kımıldamıyordu artık. Milisler durup aralarında konuşmaya başladılar. Malko Wanda'yı çekti. Duvarın kenarından öbür tarafa geçtiler. Durdular. Milisler yolu kesmişlerdi. El lamba-

larıyla tarıyorlardı. Geçilmesi imkânsızdı. Malko geriye çekildi. Camlı bir kapı gördüler. Malko kabzayla camı kırıp kapıyı açtı

Sıcaklık biraz rahatlamalarını sağladı. Wanda bir yaprak gibi titriyordu. Malko onu kendine çekti. Zaman geçiyordu. Eğer on dakikada Zelazowa'dan çıkamazlarsa, Polonya'dan hiçbir zaman kurtulamama tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı.

— Buradan kaçmayı denemeliyiz, dedi Malko.

Wanda'yla ilerlediler. Küçük bir hole girdiler. İçerde on, on beş kişi vardı. Roman Ziolk'in partizanlarıydı bunlar. Milisler tarafından afallatılıp yakalanmışlardı. Sol tarafta kimsenin bulunmadığı bir yemek salonu gördü. Deri mantolu sivilin biri Malko ile Wanda'ya işaret etti.

— Haydi dışarı çıkın! Çabuk! dedi.

Polisti bu. Malko tutukluları iki otobüse doğru iten milislerle çevrili buldu kendilerini. Jerzy'nin cesedini bir leş gibi sürükleyen beş milis geliyordu. Wanda kafasını çevirdi ve kustu.

Malko eli Tokarev'in üzerinde, tehlikeyi gözetliyordu. Yeterince milis yoktu. İşleri başından aşkındı.

Saatine baktı. Zaman ilerliyordu. Özgürlükle, ölüm arasındaki zaman gitgide damlıyordu. Birinci otobüse doğru itti Wanda'yı. Milisin biri onları görüp bağırdı.

— Buna binmeyin! Ağzına kadar dolu. Öbürüne binin!

Malko duymamış gibi yapıp devam etti. Milis bir daha bağırdı, sonra üstelemedi. Otobüs ağzına kadar doluydu. Malko kalabah-

ğı, ite kaka Wanda'yı otobüse soktu. Burada bulunanların hepsi hapse gideceklerini biliyorlardı. Kapıları kapandı. Şoför milislerden biriydi.

Malko Wanda'ya bakıp kulağına eğilip:

— Şimdilik Varşova'ya doğru gidiyoruz. Önemli olan da bu.

Malko şoförün arkasına geçti. Önlerindeki milis minibüsünün arka stop lambalarını gördü.

Bu ona güçlük çıkartacaktı.

Wanda yaslanıp ağlamaya koyuldu. Malko cebindeki Tokarev'i yokladı. Hâlâ özgür olma şansı vardı. Otobüs ıssız bir yolda yetmiş kilometre hızla sallantısız ilerliyordu. Sonuna dayanmış kaloriferin sıcaklığıyla herkes uyukluyordu. Leszno'yu hiç yavaşlamadan geçtiler. Varşova'ya doğru yol alıyorlardı. Malko'nun önünde otuz dakikası vardı.

Otobüs bir tren geçidinden geçti. Varşova' daydılar artık. Leszno yolu şimdi iki büyük gidiş gelişli yola dönüşmüştü. Biraz daha fazla trafik vardı. Beş yüz metre ilerde Towarowa Caddesi'yle kesişen kavşakta ışıklar vardı. Otobüs kırmızı ışıkta durdu, önlerindeki milis arabası da durmuştu.

Yeşil yanınca minibüs yola koyuldu. Otobüs şoförü ayağını frenden kaldırdı ve aynı anda boynunda soğuk sert bir şey hissetti. Kafasını çevirince Tokarev'le karşı karşıya kaldı.

— Sağa dön! dedi Malko.

Otobüs kalkmadığı için arkadaki arabalar klakson çalıyorlardı. Milis arabası dörtyolu geçmiş, şehir merkezine doğru gidiyordu. Malko tabancasını biraz daha bastırdı. Şoför sonunda yola çıktı. Biraz sonra Towarowa'

daydılar. Yakınlarındaki birkaç kişinin dışında, kimse işin farkına varmamıştı.

Soğukkanlılığını yeniden bulan şoför sordu:

— Ne demek oluyor bu?

Malko namluyu boğazının altında oynattı.

— Biraz daha hızlı gitmezsen, beynine bir kurşun yiyeceksin demektir.

istemeye istemeye hızlandı. Dört yola geldiklerinde ışıklar yeşildi. Hiç durmadan geçtiler. Üç yüz metre ilerde Zavviski Meydanı vardı. Otobüs yetmişle meydana daldı. Malko aynaya bakmak için eğildi ve geriden gelen milis arabasını gördü. Işıklar kırmızı olmuştu. Malko silahı şoförün burnuna dayadı.

— Kırmızıda geç, dedi. Krakov yoluna sap.

Bu kez şoför beklemedi. Klaksona basıp uzunları yakarak dörtyola daldı.

Şanslarına pek trafik yoktu. Arkalarında milis arabası hâlâ takip ediyordu.

— Daha hızlı, dedi Malko. Bastır!

Okecie'ye kadar on kilometreleri vardı, iki üç kilometre hiçbir şey olmadı, sonra bir tren geçidi görüldü. Kapanmak üzereydi. Malko şoföre:

— Acele et, geç! dedi

Otobüs son anda rayları geçti. Yük treni geçitten geçiyordu. Milis arabası zorla durmuş ve hattın öteki kısmında-kalmıştı.

— Dur! dedi şoföre Malko.

Otobüs birkaç metre sonra durdu.

— in aşağıya, dedi.

Şoför aşağıya indi. Malko yolculara dönüp bağırdı.

— Polonya'yı terketmeye çalışacağız, inmek isteyenler insin. Bir dakikanız var. Sonra çok geç olacak. Hiçbir soruyu yanıtlayamam.

Kargaşalığın içinde kapılar açıldı. Malko tren yoluna bakıyordu. Ağlayan bir kadınla birkaç kişi indi.

— Çok gitmek isterdim, ancak kocam, zavallı kocam...

Son vagonlar geçiyordu. Malko kapıyı kapayan düğmelere bastı ve Tokarev'i Wanda'ya uzattı.

— Tutun şunu. Kimse arkamdan saldırmayın. Korkmayın. Zor olacak, ama başaracağız.

Şoförün yerine geçip yola koyuldu. Arka kapiya sıkışmış bir adam bağırarak yere düştü.

Kısa bir süre sonra Varşova'nın tüm polisleri arkalarına takılacaktı.

Planına göre on yedi dakikaları kalmıştı. Otobüstekiler şarkı söylüyor,bağırıyor, ağlıyorlardı. Kimse ne olacağını bilemiyordu. Wanda bile bilmiyordu.

Milis arabası sonunda tren yolunu geçmiş ve peşlerine düşmüştü. Malko yolun ortasından ayrılmadı. Okecie'ye dönen kavşağa yaklaşmıştı. Son anda frene basıp virajı aldı. Yolcular çığlık çığğaydı.

Görünüm değişmişti. Evler kalmamış, çevre karlı tarlalar ve ağaçlarla kaplanmıştı. Havaalanına yaklaşıyorlardı. Birden Malko ilerdeki polis barikatını gördü. Yolculara bağırıldı.

— Herkes yatsın! Bir barikat var önümüzde?

Wanda'nın dışında herkes yattı.

Malko yavaşladı. Kenara yanaşmış gibi yaptı. Milisler yanma yaklaştığında, birden direksiyonu sola çevirip gaza bastı. Otobüs milislerden birine çarptı. Diğer silahı kaldırıp otobüsün önünü taradı. Otobüsün çamurluğu bir milis minibüsüne çarptı ve çukura itti.

Malko direksiyonu karnına yedi, birkaç saniye nefes alamadı. Kurşun sesleri ve portakal renkli ışıkları geride bıraktıklarında yine sessizlik çöktü.

Geçmişlerdi. Okecie bir kilometre ötelereydi. Malko geriye döndü. Wanda hâlâ cesurca gülümsüyordu. Yolculardan birkaçı orta yerde ölü gibi yatıyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Wanda. Uçağa binmemize izin vermezler...

Havaalanının çevresini dolaşıp, sola doğru yola saptı. Ağaçların arasından havaalanını, arabaları ve kargaşalığı gördü. Kendisini orada bekliyorlardı.

Havaalanına giren açıklık bir kilometre daha ilerdeydi. Alanın planını ezberliyordu. Çevre tellerini geçince sağa dönmeliydi, beş yüz metre sonra da 11-29 numaralı piste varacaktı, sonra altı yüz metre gidip en uzun pist olan 15-33'e paralel taksi yolunu bulacak, sonra sola dönüp sekiz yüz metre daha ilerleyecekti.

Yavaşlayıp sağa döndü ve tellerin üzerine sürdü. Otobüs güçlük çekmeden engeli yıktı.

Malko yavaşladı. Beton yolu bulmak için bakındı. Sis burada daha yoğundu. Bir kilometre ötedeki istasyondan onları göremezlerdi. Sonunda 11-29 pistin sonunu gösteren işaretleri gördü.

Birden sola, taksi yoluna döneceği anda kalbinde bir şok hissetti.

Aradığı uçak tam karşısındaydı. 1 numaralı park yerindeydi ve yola çıkmaya hiç de hazır görünmüyordu.

Sola döneceği yerde, sağa döndü ve yavaşladı. Karanlıktan uçağın numarasını göre-

miyordu. Fakat dört büyük motorlu ve yüksek kanatlarıyla Hercules uçağının özel bir görünümü vardı.

Ne yapacağını bilmeden otobüsü durdurdu. Şimdiye dek ağzını açmayan yolcular şaşırılmış bir halde sorular sormaya başladılar. Kendini kontrol etmeye ve anlamaya çalışıyordu. Ne olmuştu? Kaybolmuş muydu? Birden, ufak bir ayrıntı gözüne çarptı: Uçağın kanat açıklığı olağanüstü genişti.

Önünde duran bir Antonov 22 uçağıydı. Hercules'den kopya edilmiş bir Rus uçağı. Bu, onu Polonya'dan çıkaracak Hercules değildi.

Hızla geri vitese taktı ve geriye dönüp taksi yoluna daldı.

Altı yüz metre sonra, sevinç çığlığı attı. Hercules'in park lambalarını görüyordu. Yoluna devam edip uçağın ardına gitti. Onun Hercules'iydi bu ve dört motor da çalışıyordu. Sol tarafından geçip çelik kuşun önüne geldi ve durdu. Pilot beklemedeydi ve hemen ışıklarını yakıp otobüsü aydınlattı. Malko, pilota camdan el salladı. Pilot karşılık verdi.

Arkasındaki herkes mutluydu.

— Ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz? diye bağırdı yolcular. Bizi yakalayacaklar...

Malko onları yanıtlamadan tekrar hareket etti ve uçağın etrafını dolanıp arkasına geldi. Yolcular sevinç çığlıkları atıyorlardı, uçağın arkasında büyük bir kapının açılıp yere indiği görüldü.

Uçağın içi ortaya çıkmıştı. Malko direksiyona sınımsız yapıştı. Gaza bastı. Ön tekerlekler rampaya dayanınca sarsıntı oldu. Sonra arka tekerler de rampaya çıktı.

On saniyede kocaman otobüs uçak tarafın-

dan "yutulmuş"tu.

Taksi yolunda polis arabaları görüldüğünde, uçak hareket etti. Yolcular bağırıyorlardı. Birkaç adam gelip otobüsü sıkıca bağlamaya başladılar. Hafif bir sallantıyla Hercules havalandı.

Malko otobüsün kantağını kapattı. Koltuğundan kalkıp Wanda'yı kucakladı. Uç yolcu koltuklarında heyecandan ölmüşlerdi, ikisi hafifçe yaralanmıştı.

Hercules gittikçe yükseliyordu.

Malko otobüsten uçağın içine indiğinde gri tulumlu biri elini uzatmış, karşılamaya geliyordu.

— George Havvks, dedi. Canadian International Cherter'den. Otobüsünüzle bizi korkuttunuz. Bize araba denmişti sadece, dedi.

— Sorununuz olmadı, değil mi? diye sordu Malko. Durum nedir?

— Otuz dakika sonra Polonya hava sahasından çıkmış olacağız. Kuzeye doğru gidiyoruz. Baltık'a doğru... Altı yüz ayak yüksekliğinde uçacağız. Radarlardan kaçmak gerekiyor.

Otobüsten inen bir kadın Malko'ya doğru yürüdü, heyecanla konuşmaya başladı. Kanadalı ona baktı. Kadın Malko'yu bıraktıktan sonra sordu:

— Kim bunlar? Geleceklerini bilmiyorduk, indiğimizde bazı sorunlarla karşılaşacağız.

— Eğer kalsalardı, daha kötü sorunlarla karşılaşacaklardı, dedi Malko.

Dört turbo-motoruyla Hercules, Varşova'dan uzaklaşıyordu.

Kanadalı başını salladı ve merakla sordu:

— iyi çalıştınız. Polonyalılara otobüslerini

geri vermek lazım. Bu genç kız neden ağlıyor?

Wanda otobüsten inmiş çamurluğa dayanıp durmaksızın ağlıyordu. Kanadalı ona yaklaştı.

— Ağlamayın hanımefendi. Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek.

Wanda'nın ağlayışı daha da arttı.

— Bahar için ağlıyor, dedi Malko.

Kanadalı hiçbir şey anlamadan kafasını salladı. CIA'yla çalışanların hepsi bir tuhaf kişilerdi!